

คู่มือ

การดำเนินงาน

เกี่ยวกับ**การอุทธรณ์**

กรณีการอุทธรณ์โทษทางวินัย

คำนำ

คู่มือการดำเนินงานเกี่ยวกับการอุทธรณ์ กรณีการอุทธรณ์โทษทางวินัย จัดทำขึ้นเพื่อให้
นิติกรผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย ให้ปฏิบัติหน้าที่
เป็นฝ่ายเลขานุการ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ฝ่ายเลขานุการ ก.ร. และเป็นผู้ประสานคดีปกครอง
ในเรื่องที่ผู้อุทธรณ์ยื่นฟ้องเป็นคดีต่อศาลปกครองด้วย ใช้เป็นคู่มือประกอบการปฏิบัติงาน โดยมุ่งหวัง
ให้เป็นการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในหลักการทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการอุทธรณ์ ให้แก่
ข้าราชการรัฐสภาสามัญ เป็นแนวทางการปฏิบัติงานของนิติกรของส่วนราชการสังกัดรัฐสภาให้เป็นไป
ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด และเป็นแนวทางใช้ประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย
ของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และ ก.ร. ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔
และกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม
เพื่อให้มีมาตรฐานเดียวกัน ตลอดจนเป็นหลักประกันความเป็นธรรมให้กับข้าราชการรัฐสภาสามัญ
และเป็นการบรรเทาความเสียหายของผู้ที่ถูกสั่งลงโทษทางวินัย โดยในการปฏิบัติงานของนิติกร
ผู้รับผิดชอบเรื่องอุทธรณ์ ต้องมีการจัดทำความเห็นประกอบการพิจารณาของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์
และ ก.ร. ประกอบด้วยหลักการ ขั้นตอนในการดำเนินการ แนวทางการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.ร.
ที่ผ่านมา ปัจจุบันยังไม่ได้มีการจัดทำเป็นคู่มือการปฏิบัติงานไว้ จึงเห็นควรจัดทำเป็นคู่มือดำเนินงาน
เกี่ยวกับการอุทธรณ์ กรณีการอุทธรณ์โทษทางวินัย เพื่อนำมาใช้เป็นคู่มือในการปฏิบัติงานของสำนักงาน
เลขานุการ ก.ร.

ผู้จัดทำต้องขอขอบคุณ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร คณะกรรมการ
ข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.) อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ผู้อำนวยการ
สำนักงานเลขานุการ ก.ร. ผู้บังคับบัญชาในกลุ่มงานพัฒนา กฎ ระเบียบ และเพื่อนร่วมงาน ในการ
จัดคู่มือการดำเนินงานเกี่ยวกับการอุทธรณ์ กรณีการอุทธรณ์โทษทางวินัย ฉบับนี้ และหวังว่าเอกสาร
วิชาการฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจศึกษาทุกท่าน

สุธาสิณี ประสานไทย
กันยายน ๒๕๖๕

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	ก
สารบัญแผนภาพ	ค
บทที่ ๑ บทนำ	๑
๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์ของการศึกษา	๒
๑.๓ ขอบเขตและวิธีการศึกษา	๓
๑.๔ นิยามศัพท์เฉพาะ	๓
๑.๕ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	๔
บทที่ ๒ แนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	๕
๒.๑ กฎหมาย กฎ ระเบียบ เกี่ยวกับวินัยและการดำเนินการทางวินัย ข้าราชการรัฐสภาสามัญ	๕
๒.๒ แนวคิดหลักกฎหมายปกครอง	๑๖
๒.๓ กฎหมาย กฎ เกี่ยวกับการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจัยอุทธรณ์	๑๙
บทที่ ๓ กระบวนการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยต่อคณะกรรมการข้าราชการ รัฐสภา (ก.ร.) ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔	๒๕
๓.๑ คณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.)	๒๕
๑. โครงสร้างของคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.)	๒๕
๒. อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.)	๒๖
๓. โครงสร้างของคณะอนุกรรมการข้าราชการรัฐสภาอุทธรณ์ และร้องทุกข์ (อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์)	๒๗
๔. อำนาจหน้าที่ของคณะอนุกรรมการข้าราชการรัฐสภา อุทธรณ์และร้องทุกข์ (อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์)	๒๗
๕. หน่วยงานเลขานุการ	๒๘
๓.๒ วิธีพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย ตามกฎ ก.ร. ว่าด้วย การอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗	๒๘
๑. ผู้มีสิทธิอุทธรณ์	๒๘
๒. การยื่นอุทธรณ์และถอนอุทธรณ์	๒๙

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
๓. การสั่งรับหรือไม่รับอุทธรณ์	๓๐
๔. การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์	๓๑
๕. การเรียกเอกสารและหลักฐานเพิ่มเติม	๓๒
๖. การพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ร่วมกับรายงานการลงโทษ	๓๒
๗. การรายงานผลการวินิจฉัยต่อ ก.ร.	๓๒
๘. ผลของคำวินิจฉัยของ ก.ร.	๓๒
๙. การอุทธรณ์คำวินิจฉัยของ ก.ร.	๓๓
บทที่ ๔ ขั้นตอนและกระบวนการดำเนินการเกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย ของนิติกร สำนักงานเลขาธิการ ก.ร.	๓๕
๔.๑ ปฏิบัติหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์	๓๕
๔.๒ ปฏิบัติหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการ ก.ร.	๓๙
๔.๓ ปฏิบัติหน้าที่ผู้ประสานคดีปกครอง	๓๙
บทที่ ๕ แนวทางการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.ร.	๔๒
บรรณานุกรม	

สารบัญแผนภาพ

	หน้า
แผนภาพที่ ๑	
ขั้นตอนการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์	๓๔
ตามกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ.	
๒๕๕๗	

บทที่ ๑ บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นกฎหมายที่กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการบริหารและการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของข้าราชการรัฐสภา เพื่อให้ส่วนราชการสังกัดรัฐสภาใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการปฏิบัติราชการ เริ่มตั้งแต่กระบวนการสรรหา การบรรจุ และแต่งตั้งข้าราชการ การเพิ่มพูนประสิทธิภาพและเสริมสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติราชการ วินัย และการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ จนถึงการออกจากราชการ โดยกำหนดให้คณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.) เป็นองค์กรกลางในการบริหารทรัพยากรบุคคลของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ทำหน้าที่ดูแลการดำเนินการด้านการบริหารทรัพยากรบุคคลของข้าราชการรัฐสภา ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการรัฐสภา ซึ่งรวมถึงพิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัยซึ่งส่วนราชการสังกัดรัฐสภาต่อ ก.ร. พิจารณาวินิจฉัยการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยด้วย

เมื่อการดำเนินการทางวินัยเสร็จสิ้นแล้ว และผู้บังคับบัญชาได้พิจารณามีคำสั่งลงโทษแล้ว ตามมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัติดังกล่าวหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการ ตามมาตรา ๘๓ (๑) (๓) (๕) (๖) (๗) และ (๘) ข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.ร. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ซึ่งการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เป็นไปตามที่กำหนดใน กฎ ก.ร. โดยในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์นั้น ก.ร. จะพิจารณาวินิจฉัยเองหรือจะตั้ง อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ก็ได้ ซึ่ง ก.ร. ได้ตั้ง อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ให้ทำหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ ทั้งนี้ ตามหนังสือ ก.ร. ที่ ๒๙/๒๕๕๘ (ว ๑๓) ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๘ ก.ร. ได้มีมติกำหนดในกรณีมีการอุทธรณ์ ให้ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ พิจารณาวินิจฉัยตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ รวมทั้งการอุทธรณ์การถูกลงโทษของลูกจ้างประจำของส่วนราชการสังกัดรัฐสภาด้วย ก่อนที่จะนำเสนอต่อ ก.ร. เพื่อพิจารณาต่อไป

จึงเห็นได้ว่าคำสั่งลงโทษทางวินัยถือเป็นคำสั่งทางปกครองอย่างหนึ่ง ซึ่งกระทบถึงสิทธิของข้าราชการผู้ถูกสั่งลงโทษ เมื่อข้าราชการผู้ถูกสั่งลงโทษทางวินัยร้องขอความเป็นธรรมจาก ก.ร. ดังนั้น คณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.) จึงเป็นองค์กรที่สำคัญองค์กรหนึ่งซึ่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้กำหนดให้เป็นองค์กรที่ทำหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยในกรณีที่ผู้ถูกสั่งลงโทษได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษตามมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงมีบทบาทสำคัญในการอำนวยความสะดวกความเป็นธรรมในระบบบริหารทรัพยากรบุคคลของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ซึ่งในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ก.ร. นอกจากจะพิจารณาประเด็นอุทธรณ์และคำขอของผู้อุทธรณ์แล้ว ก.ร. จะพิจารณาตรวจสอบการดำเนินการทางวินัยและการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาว่าเป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและเหมาะสมแก่กรณีความผิดหรือไม่ตามหลักนิติธรรมและหลักกมโนธรรม

โดยกลุ่มงานพัฒนากฎ ระเบียบ สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. สังกัดสำนักงานเลขาธิการ สภาผู้แทนราษฎร ตามประกาศ ก.ร. เรื่อง การกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของส่วนราชการ ในสังกัดสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๔๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งมีหน้าที่ความรับผิดชอบ เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ การร้องทุกข์ รวมถึงการเสริมสร้างวินัย การพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณของข้าราชการรัฐสภา จากภารกิจและหน้าที่ความรับผิดชอบดังกล่าวข้างต้น ผู้จัดทำในฐานะนิติกรของกลุ่มงานพัฒนากฎ ระเบียบ สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. ได้รับมอบหมายจาก ผู้บังคับบัญชาให้มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการอุทธรณ์ของข้าราชการรัฐสภา จึงมีหน้าที่ ความรับผิดชอบโดยตรงในการศึกษาวิเคราะห์พิจารณาประเด็นอุทธรณ์และคำขอของผู้อุทธรณ์ ตรวจสอบการลงโทษ ทำหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของคำสั่งลงโทษ จัดทำ ความเห็นประกอบการพิจารณาของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ชี้แจงและตอบข้อซักถามในที่ประชุม จัดทำหนังสือยืนยันมติ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ รายงานผลการพิจารณาของ อ.ก.ร. อุทธรณ์ และร้องทุกข์ รวมถึงจัดทำเอกสารประกอบการพิจารณาของ ก.ร. และจัดทำหนังสือยืนยันมติ ก.ร. ซึ่ง ในการจัดทำความเห็นประกอบการพิจารณาดังกล่าว จำเป็นต้องมีหลักการ ขั้นตอนในการดำเนินการ แนวทางการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.ร. ที่ผ่านมา ซึ่งปัจจุบันยังไม่ได้มีการจัดทำเป็นคู่มือหรือแนวทาง ปฏิบัติงานไว้ ผู้จัดทำจึงเห็นควรจัดทำคู่มือการดำเนินงานเกี่ยวกับการอุทธรณ์ กรณีการถูกลงโทษทางวินัย เพื่อนำมาใช้เป็นคู่มือในการปฏิบัติงานของสำนักงานเลขาธิการ ก.ร. แนวทางประกอบ การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และ ก.ร. ต่อไป

โดยคู่มือการดำเนินงานเกี่ยวกับการอุทธรณ์ กรณีการถูกลงโทษทางวินัย นี้จะช่วยให้ การดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการอุทธรณ์ การเสนอความเห็นของนิติกรของสำนักงาน เลขาธิการ ก.ร. ที่รับผิดชอบเรื่องการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษของข้าราชการรัฐสภาสามัญ ต่อ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และ ก.ร. มีความรอบคอบ ดำเนินการครบถ้วนและถูกต้อง อันเป็นประโยชน์ ต่อการปฏิบัติงานของสำนักงานเลขาธิการ ก.ร. ทำให้เจ้าหน้าที่ของสำนักงานเลขาธิการ ก.ร. มีขีด สมรรถนะสูงและมีความเป็นมืออาชีพในสายงานของตน รวมทั้งส่งผลให้การพิจารณาของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และ ก.ร. ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ และ กฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม รวมทั้ง หลักกฎหมายปกครองด้วย เป็นไปอย่างถูกต้องและเป็นธรรม อันจะเป็นประโยชน์ต่อข้าราชการ รัฐสภาสามัญ และส่วนราชการสังกัดรัฐสภา

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการศึกษา

๑. เพื่อให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญมีความรู้ความเข้าใจสาระสำคัญของหลักเกณฑ์ การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย กระบวนการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ตามพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญได้ทราบถึงสิทธิของตนเมื่อถูกลงโทษ และเข้าใจกระบวนการอุทธรณ์ การวินิจฉัยอุทธรณ์ของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และ ก.ร. ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ และกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และ การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ตลอดจนเพื่อเป็นหลักประกัน

ความเป็นธรรมให้กับข้าราชการรัฐสภาสามัญและเป็นการบรรเทาความเดือดร้อนและความเสียหายของผู้ที่ถูกสั่งลงโทษทางวินัย

๒. เพื่อใช้เป็นคู่มือในการปฏิบัติงานของนิติกรในกลุ่มงานพัฒนากฎ ระเบียบ สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และ ก.ร.

๓. เพื่อใช้เป็นคู่มือและแนวทางประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และ ก.ร.

๑.๓ ขอบเขตและวิธีการศึกษา

คู่มือการดำเนินงานเกี่ยวกับการอุทธรณ์ กรณีการถูกลงโทษทางวินัย ฉบับนี้จะจำกัดขอบเขตการศึกษาเฉพาะการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยต่อคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภาสามัญ (ก.ร.) ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ และกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เท่านั้น

ในการจัดทำคู่มือการดำเนินงานเกี่ยวกับการอุทธรณ์ กรณีการถูกลงโทษทางวินัย ฉบับนี้ ใช้วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งประกอบด้วย การศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร จากแนวความคิด ทฤษฎี หลักวิชาการ หลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ รวมถึงแนวทางการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.ร. ประกอบข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น

๑.๔ นิยามศัพท์เฉพาะ

“ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา” หมายถึง สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรและสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔

“ก.ร.” หมายถึง คณะกรรมการข้าราชการรัฐสภาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการรัฐสภา

“อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์” หมายถึง คณะอนุกรรมการข้าราชการรัฐสภาอุทธรณ์และร้องทุกข์

“ข้าราชการรัฐสภา” หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้เป็นข้าราชการตามพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔

“การดำเนินการทางวินัย” หมายถึง การสอบสวน การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ การลงโทษทางวินัย

“ผู้ถูกสั่งลงโทษทางวินัย” หมายถึง ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ที่ได้กระทำความผิดวินัย และถูกสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดเงินเดือน ปลดออก หรือไล่ออก ซึ่งเป็นโทษทางวินัยตามมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔

“การอุทธรณ์” หมายถึง การที่ข้าราชการผู้สั่งลงโทษทางวินัยหรือผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการตามที่กฎหมายกำหนด ได้ร้องขอรับความเป็นธรรมจากองค์กรผู้มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาวินิจฉัย โดยขอให้อยกเรื่องของตนขึ้นพิจารณาใหม่ เพื่อเป็นไปในทางที่เป็นคุณแก่ตน

๑.๕ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ทำให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญมีความรู้ความเข้าใจสาระสำคัญของหลักเกณฑ์การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย กระบวนการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ การวินิจฉัยอุทธรณ์ของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และ ก.ร. ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ และ กฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๒. ทำให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ถูกสั่งลงโทษทางวินัยได้ทราบถึงสิทธิของตน และเข้าใจกระบวนการอุทธรณ์ โดยยื่นหนังสืออุทธรณ์ได้ถูกต้องตามแบบของกฎหมายและยื่นอุทธรณ์ ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ มีความรู้ความเข้าใจการวินิจฉัยอุทธรณ์ของ อ.ก.ร. อุทธรณ์ และร้องทุกข์ และ ก.ร. ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ และกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ตลอดจน เพื่อเป็นหลักประกันความเป็นธรรมให้กับข้าราชการรัฐสภาสามัญและเป็นการบรรเทาความเสียหายของผู้ที่ถูกสั่งลงโทษทางวินัย

๓. ทำให้นิติกรผู้รับผิดชอบเรื่องอุทธรณ์ทราบถึงกระบวนการดำเนินการอุทธรณ์ แนวทางการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.ร. ที่ผ่านมา อันเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของนิติกร ในกลุ่มงานพัฒนา กฎ ระเบียบ สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ สามารถใช้เป็นคู่มือและแนวทางในการปฏิบัติงาน อันเป็นประโยชน์ต่อการสนับสนุนภารกิจของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และ ก.ร. รวมถึงส่วนราชการสังกัดรัฐสภา

๔. ทำให้ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และ ก.ร. ทราบถึงกระบวนการดำเนินการอุทธรณ์ แนวทางการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.ร. ที่ผ่านมา รวมทั้งใช้เป็นคู่มือและแนวทางประกอบการพิจารณา วินิจฉัยอุทธรณ์ของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และ ก.ร. (ที่เพิ่งได้รับการแต่งตั้งให้มาปฏิบัติหน้าที่ ดังกล่าว) อันเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และ ก.ร.

บทที่ ๒ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในการจัดทำคู่มือการดำเนินงานเกี่ยวกับการอุทธรณ์ กรณีการอุทธรณ์โทษทางวินัย จะต้องอาศัยแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

๒.๑ กฎหมาย กฎ ระเบียบ เกี่ยวกับวินัยและการดำเนินการทางวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

๑. วินัย

วินัย คือ การควบคุมความประพฤติให้เป็นไปตามระเบียบแบบแผน (สำนักงาน ก.พ., ๒๕๕๓, น. ๓)

วินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ หมายถึง ข้อบังคับที่กำหนดข้อปฏิบัติและข้อห้ามของข้าราชการรัฐสภาสามัญ เพื่อควบคุมความประพฤติให้เป็นไปตามระเบียบ แบบแผน หากผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืน ผู้นั้นต้องได้รับโทษ ซึ่งวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ ได้แก่ บทบัญญัติวินัยที่กำหนดไว้ใน กฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นกฎที่ออกตามความในมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔

กฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ออกตามความในมาตรา ๒๒ (๓) และมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการรัฐสภาสามัญ มีหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการเป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ ส่วนที่ ๕ ว่าด้วยวินัยและการดำเนินการทางวินัย กฎ ก.ร. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๗

๒. การรักษาวินัย

ตามมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ การรักษาวินัย ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องรักษาวินัยตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามถือว่า ผู้นั้นกระทำความผิดวินัยจะต้องได้รับโทษ และกำหนดให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยจะต้องได้รับโทษทางวินัยโดยโทษทางวินัยมี ๕ สถาน ดังต่อไปนี้

- (๑) ภาคทัณฑ์
- (๒) ตัดเงินเดือน
- (๓) ลดเงินเดือน
- (๔) ปลดออก
- (๕) ไล่ออก

๓. การตั้งเรื่องกล่าวหาและข้อกล่าวหา

การดำเนินการเมื่อมีการกล่าวหาหรือเป็นที่สงสัยว่ามีการกระทำความผิดวินัย เมื่อมีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาชั้นหน้าที่ต้องรายงานให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๒ ทราบโดยเร็ว และให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๒ ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้โดยเร็วด้วยความยุติธรรม

และโดยปราศจากอคติ มาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ การกล่าวหา คือ การร้องเรียนกล่าวโทษโดยระบุว่ามีข้าราชการรัฐสภาสามัญ มีพฤติการณ์หรือมีการกระทำที่เป็นความผิดวินัยตามกฎหมาย ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ไม่ว่าจะเป็นการกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรง ซึ่งการกล่าวหา มีได้ทั้งการกล่าวหาเป็นหนังสือและการกล่าวหาด้วยวาจา

การกล่าวหาเป็นหนังสือ ต้องมีรายละเอียดอันได้แก่ การระบุชื่อและลงลายมือชื่อผู้กล่าวหา ระบุชื่อหรือตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา หรือข้อเท็จจริงที่เพียงพอให้ทราบว่าเป็นการกล่าวหา ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ผู้ใดเป็นผู้กระทำผิดวินัย นอกจากนี้ยังต้องมีข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐาน เบื้องต้นเพียงพอที่จะให้เข้าใจได้ว่าผู้นั้นมีพฤติการณ์หรือการกระทำผิดอย่างไร หรือเพียงพอที่จะสามารถสืบสวนเพื่อค้นหาความจริงต่อไปได้

การกล่าวหาด้วยวาจา นั้น ผู้บังคับบัญชาที่ได้รับฟังการกล่าวหาจะต้องจัดทำบันทึกคำกล่าวหาโดยให้มีรายละเอียดเพียงพอเช่นเดียวกับการกล่าวหาเป็นหนังสือ และให้ผู้กล่าวหาดังกล่าวลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน ทั้งนี้ เพื่อให้ปรากฏหลักฐานการกล่าวหาเป็นลายลักษณ์อักษร

เมื่อผู้บังคับบัญชาได้รับรายงานผลการสอบสวน หรือความดังกล่าวปรากฏต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๒ ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๒ รับผิดชอบหรือสั่งให้ดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ใดกระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยก็ให้ยุติเรื่องได้ และในกรณีที่เห็นว่ามีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย โดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้วให้ดำเนินการต่อไป ดังนี้ (มาตรา ๖๖)

(๑) ในกรณีที่ผลการสืบสวนปรากฏว่ากรณีมีมูล ถ้าความผิดนั้นมิใช่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ พร้อมทั้งรับฟังคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหาแล้ว ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๒ เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหา ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษตามควรแก่กรณีโดยไม่ตั้งคณะกรรมการสอบสวนก็ได้ (มาตรา ๖๗) และถ้าข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๒ สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือนตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด (มาตรา ๗๑)

ในกรณีที่ผลการสืบสวนปรากฏว่ากรณีมีมูลอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในการสอบสวนต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ พร้อมทั้งรับฟังคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหา เมื่อคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการเสร็จ ให้รายงานผลการสอบสวนและความเห็นต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๒ (มาตรา ๖๘) และถ้าข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก (มาตรา ๗๒)

(๒) ในกรณีถ้าผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๒ เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหา ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งยุติเรื่อง

๔. การแบ่งประเภทของวินัย

ตามกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ โดยมีสาระสำคัญ

ดังนี้

(๑) ลักษณะของวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ แบ่งเป็น ๒ ลักษณะ ได้แก่

- การกระทำอันเป็นข้อปฏิบัติ (กฎ ก.ร. ข้อ ๒)
- การกระทำอันเป็นข้อห้าม (กฎ ก.ร. ข้อ ๓ และข้อ ๔)

(๒) ระดับความร้ายแรงของวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ แบ่งเป็น ๒ ระดับ ดังนี้

๑) การกระทำที่เป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง (กฎ ก.ร. ข้อ ๕)

การไม่ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติหรือการฝ่าฝืนข้อห้าม และเกิดความเสียหายแก่ราชการไม่ร้ายแรง ถือเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

๑.๑) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องกระทำการอันเป็นข้อปฏิบัติ

ดังต่อไปนี้

(๑) ต้องสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมี

พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขด้วยความบริสุทธิ์ใจ

(๒) ต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม

(๓) ต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ

ของทางราชการ และปฏิบัติตามแบบธรรมเนียมของทางราชการ

(๔) ต้องถือว่าเป็นหน้าที่พิเศษที่จะสนใจและรับทราบเหตุการณ์

เคลื่อนไหวอันอาจเป็นภัยอันตรายต่อประเทศชาติ และต้องป้องกันภัยอันตราย ซึ่งจะบังเกิดแก่ประเทศชาติจนเต็มความสามารถ

(๕) ต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้า

แก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และรักษาประโยชน์ของทางราชการ

(๖) ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการ

โดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ โดยไม่ขัดขืนหรือหลีกเลี่ยง แต่ถ้าเห็นว่าการปฏิบัติตามคำสั่งนั้นจะทำให้เสียหายแก่ราชการ หรือจะเป็นการไม่รักษาประโยชน์ของทางราชการ จะต้องเสนอความเห็นเป็นหนังสือทันทีเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่งนั้น และเมื่อได้เสนอความเห็นแล้วถ้าผู้บังคับบัญชายินยอมให้ปฏิบัติตามคำสั่งเดิมผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม

(๗) ต้องอุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการจะละทิ้งหรือทอดทิ้ง

หน้าที่ราชการมิได้

(๘) ต้องรักษาความลับของทางราชการ

(๙) ต้องสุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคี และต้องช่วยเหลือกัน

ในการปฏิบัติราชการระหว่างข้าราชการดังกล่าวและผู้ร่วมปฏิบัติราชการ

(๑๐) ต้องต้อนรับ และให้ความสะดวกแก่สมาชิกรัฐสภาและ

ประชาชนติดต่อราชการอันเกี่ยวกับหน้าที่ของตนโดยไม่ชักช้า และด้วยความสุภาพเรียบร้อย

(๑๑) ต้องวางตนเป็นกลางทางการเมืองในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ

(๑๒) ต้องรักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว

๑.๒) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องไม่กระทำการใดอันเป็นข้อห้ามดังต่อไปนี้

(๑) ต้องไม่รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา การรายงานโดยปกปิดข้อความที่ควรต้องแจ้ง ถือว่าเป็นการรายงานเท็จด้วย

(๒) ต้องไม่ปฏิบัติราชการอันเป็นการกระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นแต่ผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปเป็นผู้สั่งให้กระทำหรือได้รับอนุญาตเป็นพิเศษครั้งคราว

(๓) ต้องไม่อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น

(๔) ต้องไม่ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ

(๕) ต้องไม่กระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน

(๖) ต้องไม่ป็นสมาชิกพรรคการเมือง กรรมการพรรคการเมืองหรือดำรงตำแหน่งอื่นใดในพรรคการเมือง

(๗) ต้องไม่ป็นกรรมการผู้จัดการหรือผู้จัดการ หรือดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกันนั้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท

(๘) ต้องไม่กระทำการอย่างใดที่เป็นการกั่นก้าง กดขี่หรือข่มเหงกันในการปฏิบัติราชการ

(๙) ต้องไม่กระทำการอันเป็นการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ

(๑๐) ต้องไม่ดูหมิ่น เหยียดหยาม สมาชิกรัฐสภาและประชาชนผู้ติดต่อราชการ

๒) การกระทำที่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง (กฎ ก.ร. ข้อ ๖)

การไม่ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติหรือการฝ่าฝืนข้อห้าม และเกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(๑) การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต

(๒) ละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

(๓) ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ

(๔) กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

(๕) ดูหมิ่น เหยียดหยาม กดขี่ ข่มเหง หรือทำร้ายสมาชิกรัฐสภาหรือประชาชนผู้ติดต่อราชการอย่างร้ายแรง

(๖) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าโทษจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๗) ละเว้นการกระทำหรือกระทำการใด ๆ อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องปฏิบัติ หรือฝ่าฝืนข้อห้าม อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

๕. การสอบสวนทางวินัย

กฎ ก.ร. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๗ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๐ กำหนดให้หลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย และการดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนในกรณีที่เป็นความผิดวินัยที่ปรากฏชัดแจ้ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. มาตรา ๗๑ กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๒ จะมีอำนาจสั่งลงโทษผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาในความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงในสถานโทษและอัตราโทษใดได้เพียงใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. มาตรา ๗๖ กำหนดให้หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการพิจารณา การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ระยะเวลาให้พิจารณา และให้ออกจากราชการไว้ก่อน การให้กลับเข้าปฏิบัติราชการหรือกลับเข้ารับราชการ และการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนหรือพิจารณาให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. และมาตรา ๗๘ กำหนดให้เมื่อมีกรณีเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ให้ผู้สั่งมีคำสั่งใหม่ และในคำสั่งดังกล่าวให้สั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิมพร้อมทั้งระบุวิธีการดำเนินการเกี่ยวกับโทษที่ได้รับไปแล้ว ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. ดังนั้น ก.ร. จึงได้ออกกฎ ก.ร. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๗ เพื่อใช้เป็นหลักเกณฑ์และวิธีการสำหรับดำเนินการทางวินัย โดยมีสาระสำคัญดังนี้

การดำเนินการเมื่อมีกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่ามีการกระทำความผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๒ ดำเนินการพิจารณาเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลความผิดทางวินัยหรือไม่ หากปรากฏผลการสืบสวนหรือพิจารณาว่ามีมูลความผิดวินัย จะพิจารณาสั่งหรือดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

๑) การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เมื่อได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการ ดังนี้

(๑) ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการที่มีอำนาจดำเนินการพิจารณาทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะกรรมการสอบสวนโดยอนุโลม เว้นแต่การสอบปากคำตามข้อ ๓๗ และการประชุมเพื่อพิจารณาทำความเข้าใจตามข้อ ๕๑ จะดำเนินการโดยคณะกรรมการสอบสวนไม่น้อยกว่าสองคนก็ได้

(๒) เมื่อได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยเร็ว ส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งพร้อมเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องให้ประธานกรรมการโดยเร็วเพื่อเก็บไว้ในสำนวน และส่งสำเนาให้กรรมการสอบสวนทราบเป็นรายบุคคล (ข้อ ๒๐ (๒)) และส่งหลักฐานการรับทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งของผู้ถูกกล่าวหาให้ประธานกรรมการ (ข้อ ๒๐ (๓))

๒) การคัดค้านคณะกรรมการสอบสวน เป็นสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาที่จะทำให้ การสอบสวนเป็นไปอย่างยุติธรรมและปราศจากอคติ นอกจากนี้หากกรรมการสอบสวนเห็นว่า ตนมีเหตุแห่งการคัดค้านก็สามารถแจ้งเรื่องให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาสั่งการ ได้เช่นกัน โดยสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ (ข้อ ๑๗)

- เหตุแห่งการคัดค้านกรรมการสอบสวน ดังนี้

(๑) กรรมการเป็นผู้กล่าวหา

(๒) กรรมการเป็นคู่หมั้นหรือคู่สมรสของผู้กล่าวหา

(๓) กรรมการเป็นญาติของผู้ถูกกล่าวหา คือ เป็นบุพการีหรือผู้สืบสันดาน ไม่ว่าชั้นใด ๆ หรือเป็นพี่น้องหรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงสามชั้น หรือเป็นญาติเกี่ยวพัน ทางสมรส นับได้เพียงสองชั้น

(๔) กรรมการเป็นผู้มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ถูกกล่าวหาหรือกับคู่หมั้น หรือคู่สมรสของผู้ถูกกล่าวหา

(๕) กรรมการเป็นผู้มีประโยชน์ได้เสียในเรื่องที่สอบสวน

(๖) กรรมการเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะที่กระทำผิดตามเรื่องที่กล่าวหา

(๗) กรรมการเป็นผู้ที่มีเหตุอื่นซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การสอบสวน ไม่เป็นกลางหรือเสียความเป็นธรรม

- วิธีการคัดค้านกรรมการสอบสวน การคัดค้านต้องทำเป็นหนังสือ โดยมี เงื่อนไขดังนี้

(๑) ต้องดำเนินการคัดค้านภายในเวลา ๗ วันนับแต่วันที่ผู้ถูกกล่าวหา ทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือภายในเวลา ๗ วัน นับแต่วันที่ผู้ถูกกล่าวหาทราบเหตุ แห่งการคัดค้าน

(๒) ต้องระบุข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์อันเป็นเหตุแห่งการคัดค้าน โดยให้ระบุว่าพฤติการณ์แห่งการคัดค้านดังกล่าวจะทำให้การสอบสวนเสียความเป็นธรรมอย่างไร ในกรณีที่คำคัดค้านไม่เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. นี้ ให้ผู้มีอำนาจ พิจารณาคำคัดค้านส่งไม่รับคำคัดค้านและแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

- ผลการพิจารณา

(๑) หากเห็นว่าคำคัดค้านไม่อาจรับฟังได้ ให้สั่งยกคำคัดค้าน และให้มี หนังสือแจ้งให้ผู้คัดค้าน ผู้ถูกคัดค้าน และประธานกรรมการทราบโดยเร็ว โดยคำสั่งยกคำคัดค้านนั้น ให้เป็นที่สุด

(๒) หากเห็นว่าคำคัดค้านรับฟังได้ ให้สั่งให้ผู้ถูกคัดค้านพ้นจากหน้าที่ ในการเป็นกรรมการสอบสวน และให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการเปลี่ยนแปลง กรรมการสอบสวน

การพิจารณาสั่งการคำคัดค้านนี้จะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วัน นับตั้งแต่วันที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้รับคำคัดค้าน โดยในกรณีที่ไม่มีคำสั่งการใด ๆ ภายในระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่ากรรมการสอบสวนผู้ที่ถูกคัดค้านพ้นจากหน้าที่ และให้ผู้สั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการเปลี่ยนแปลงกรรมการสอบสวน

๓) หน้าที่คณะกรรมการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนต้องดำเนินการสอบสวน รวบรวมข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ รับฟังคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหา แล้วเก็บรวบรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน และทำรายงานการสอบสวนพร้อมความเห็นเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ทั้งนี้ ต้องให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ประธานกรรมการรับทราบคำสั่ง ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวน มีเหตุผลและความจำเป็นไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ประธาน กรรมการรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อขอขยายเวลาตามความจำเป็น ในการนี้ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะขยายเวลาให้ตามที่เห็นสมควรโดยไม่ต้องแสดงผลไว้ด้วย หรือจะสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนยุติการดำเนินการแล้วพิจารณาสั่งหรือดำเนินการตามข้อ ๑๑ ต่อไปก็ได้ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาให้ถ้อยคำชี้แจงแก่ข้อกล่าวหาหรือไม่ยื่นคำชี้แจงแก่ข้อกล่าวหา ภายในเวลาที่คณะกรรมการสอบสวนกำหนด ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์จะชี้แจงแก่ข้อกล่าวหา เว้นแต่คณะกรรมการสอบสวนจะเห็นควรดำเนินการเป็นอย่างอื่นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม (ข้อ ๑๓)

๔) การสอบเพิ่มเติม เมื่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้รับรายงานการสอบสวน และสำนวนการสอบสวน แล้วให้พิจารณาสอบสวนเพิ่มเติมได้ดังนี้

(๑) ในกรณีที่เห็นว่าควรรวบรวมข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานเพิ่มเติม ให้กำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่ต้องการให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม

(๒) ในกรณีที่เห็นว่าการดำเนินการใดไม่ถูกต้อง ให้สั่งให้คณะกรรมการสอบสวน ดำเนินการให้ถูกต้องโดยเร็ว (ข้อ ๑๔)

๕) การนัดประชุมนัดแรก ให้ประธานกรรมการจัดให้มีการประชุมคณะกรรมการ สอบสวนครั้งแรกภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ประธานกรรมการรับทราบ ในกรณีที่ไม่มีอาจจัดประชุมได้ ภายในกำหนดให้รายงานเหตุผลและความจำเป็นให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทราบ และในการประชุมคณะกรรมการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนกำหนดประเด็นและวางแนวทางการสอบสวนและการรวบรวมพยานหลักฐาน (ข้อ ๒๖)

๖) การรวบรวมพยานหลักฐาน เมื่อได้วางแนวทางการสอบสวนและการรวบรวม พยานหลักฐาน แล้วให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) รวบรวมข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

(๒) แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

(๓) ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแสดงพยานหลักฐานเพื่อแก้ข้อกล่าวหา โดยให้คณะกรรมการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานทั้งปวงที่เห็นว่าเป็นประโยชน์แก่การสอบสวน โดยไม่รับฟังแต่เพียงข้ออ้างหรือพยานหลักฐานของผู้กล่าวหาหรือ ผู้ถูกกล่าวหาเท่านั้น

ในกรณีที่ปรากฏว่ามีข้อเท็จจริงใดที่กล่าวอ้างหรือพาดพิงถึงบุคคล เอกสาร หรือวัตถุใดที่จะเป็นประโยชน์แก่การสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนและ

รวบรวมพยานหลักฐานนั้นไว้ให้ครบถ้วน ถ้าไม่อาจเข้าถึงหรือได้มาซึ่งพยานหลักฐานดังกล่าว ให้บันทึกเหตุนั้นไว้ด้วย (ข้อ ๒๗)

๗) การสอบปากคำ การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานให้สอบปากคำคราวละหนึ่งคน และในการสอบปากคำพยานต้องแจ้งให้พยานทราบว่ากรรมการสอบสวนมีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา การให้ถ้อยคำอันเป็นที่อาจเป็นความผิดตามกฎหมาย ในการสอบปากคำต้องมีกรรมการสอบสวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด จึงจะทำการสอบปากคำได้ แต่ในกรณีที่กึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมดมีมากกว่าสามคน จะให้กรรมการสอบสวนไม่น้อยกว่าสามคน ทำการสอบปากคำก็ได้ (ข้อ ๒๘)

การสอบปากคำต้องมีการบันทึกถ้อยคำของผู้ให้ถ้อยคำตามแบบตัวอย่างที่ ก.ร. กำหนด แล้วอ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำฟังหรือให้ผู้ให้ถ้อยคำอ่านเองก็ได้ แล้วให้ผู้ให้ถ้อยคำผู้บันทึกถ้อยคำใดมีหลายหน้า ให้ผู้ให้ถ้อยคำและกรรมการสอบสวนซึ่งอยู่ร่วมในการสอบปากคำหนึ่งคนลงลายมือชื่อกำกับไว้ในบันทึกถ้อยคำทุกหน้า ในการบันทึกถ้อยคำ ห้ามมิให้พูด ลบ หรือบันทึกข้อความทับข้อความที่ได้บันทึกไว้ในบันทึกถ้อยคำแล้ว ถ้าจะต้องแก้ไขหรือเพิ่มเติมข้อความที่บันทึกไว้ ให้ใช้วิธีขีดฆ่าข้อความเดิมและเพิ่มเติมข้อความใหม่ด้วยวิธีตักเติม แล้วให้ผู้ให้ถ้อยคำและกรรมการสอบสวนซึ่งอยู่ร่วมในการสอบปากคำหนึ่งคนลงลายมือชื่อกำกับไว้ตรงที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมนั้นทุกแห่ง

ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือชื่อให้บันทึกเหตุที่ไม่ลงลายมือชื่อนั้นไว้ในบันทึกถ้อยคำด้วย ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่สามารถลงลายมือชื่อได้ ให้ดำเนินการตามมาตรา ๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ข้อ ๓๐)

ในการสอบปากคำ ห้ามมิให้บุคคลอื่นอยู่ในที่สอบปากคำ เว้นแต่เป็นบุคคลซึ่งกรรมการสอบสวนทำการสอบปากคำอนุญาตให้อยู่ในที่สอบสวนเพื่อประโยชน์ในการสอบสวนหรือเป็นทนายความหรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งผู้ถูกกล่าวหาขอเข้ามาเข้ามาในการสอบปากคำ ผู้ถูกกล่าวหาตามจำนวนที่กรรมการสอบสวนทำการสอบปากคำเห็นสมควร และห้ามมิให้กรรมการสอบสวนทำหรือจัดให้ทำการใด ๆ ซึ่งเป็นการให้คำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง บังคับ หรือกระทำโดยมิชอบไม่ว่าด้วยประการใด เพื่อจงใจให้ผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานให้ถ้อยคำอย่างไร (ข้อ ๓๑)

๘) พยานเอกสารหรือวัตถุ การนำเอกสารหรือวัตถุมาใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนจัดให้มีการบันทึกไว้ด้วยว่าได้มาอย่างไร จากผู้ใด และเมื่อใด เอกสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนให้ใช้ต้นฉบับ แต่ถ้าไม่อาจนำต้นฉบับมาได้ จะใช้สำเนาที่กรรมการสอบสวนหรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบรับรองว่าเป็นสำเนาถูกต้องก็ได้ ในกรณีที่ไม่สามารถหาต้นฉบับเอกสารได้เพราะสูญหายหรือถูกทำลายหรือโดยเหตุประการอื่น คณะกรรมการสอบสวนจะสืบจากสำเนาเอกสารหรือพยานบุคคลแทนก็ได้ (ข้อ ๓๓)

๙) กรณีพยานไม่มาให้ถ้อยคำ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเรียกบุคคลใดมาเป็นพยานเพื่อชี้แจงหรือให้ถ้อยคำตามวัน เวลา และสถานที่กำหนดแล้ว แต่บุคคลนั้นไม่มาหรือมาแต่ไม่ชี้แจงหรือไม่ให้ถ้อยคำ หรือในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่อาจเรียกบุคคลใดมาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำได้ภายในเวลาอันควร คณะกรรมการสอบสวนจะไม่สอบสวนบุคคลนั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุนั้นไว้ในบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวนและในรายงานการสอบสวนด้วย และการสอบสวนเห็นว่า การสอบสวนพยานบุคคลใดหรือการรวบรวมพยานเอกสารหรือวัตถุใดจะทำให้การสอบสวนล่าช้า

โดยไม่จำเป็นหรือพยานหลักฐานนั้นมิใช่สาระสำคัญจะทดสอบหรือไม่รวบรวมพยานหลักฐานนั้นก็ไม่ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุอันไว้ในบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวน และในรายงานการสอบสวนด้วย (ข้อ ๓๔)

๑๐) พยานหรือเอกสารอยู่ต่างท้องที่ ในกรณีที่จะต้องสอบปากคำพยานหรือรวบรวมพยานหลักฐานซึ่งอยู่ต่างท้องที่ ประธานกรรมการจะรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อขอให้มอบหมายให้หัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้าหน่วยงานในท้องที่นั้นที่เป็นข้าราชการฝ่ายพลเรือนสอบปากคำพยานหรือรวบรวมพยานหลักฐานแทนก็ได้ โดยกำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่จะต้องสอบสวนไปให้ กรณีเช่นนี้ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นควรจะมอบหมายให้หัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้าหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายนั้นดำเนินการตามที่คณะกรรมการสอบสวนร้องขอก็ได้

ในการสอบปากคำพยานและรวบรวมพยานหลักฐาน ให้หัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้าหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายเลือกข้าราชการฝ่ายพลเรือนที่เห็นสมควรอย่างน้อยอีกสองคนมาร่วมเป็นคณะทำการสอบสวน และให้คณะทำการสอบสวนมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับคณะกรรมการสอบสวนตามกฎหมาย ก.ร. นี้ (ข้อ ๓๖)

๑๑) การประชุมพิจารณาเพื่อลงมติ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมข้อเท็จจริงข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้ว ให้มีการประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาทำความเข้าใจกับผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวนหรือไม่ ถ้าคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวน ให้รายงานผลการสอบสวนพร้อมความเห็นเสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน แต่ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าจากข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย รวมทั้งพยานหลักฐานที่รวบรวมได้เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวน ให้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยการประชุมต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่าสามคนและไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด (ข้อ ๓๗)

๑๒) บันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้ทำเป็นบันทึกระบุข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร เป็นความผิดวินัยในกรณีใด และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา โดยจะระบุข้อพยานด้วยหรือไม่ก็ได้ รวมทั้งแจ้งให้ทราบสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือสิทธิที่จะแสดงพยานหลักฐานหรือจะอ้างพยานหลักฐานเพื่อขอให้เรียกพยานหลักฐานนั้นมาได้แล้วให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

บันทึกตามวรรคหนึ่ง ให้ทำตามแบบตัวอย่างที่ ก.ร. กำหนด โดยให้ทำเป็นสองฉบับมีข้อความตรงกัน ให้ประธานกรรมการและกรรมการอีกอย่างน้อยหนึ่งคนลงลายมือชื่อในบันทึกนั้นด้วย เมื่อได้จัดทำบันทึกตามข้อ ๓๙ แล้วให้คณะกรรมการสอบสวนมีหนังสือเรียกผู้ถูกกล่าวหาตามวัน เวลา และสถานที่ที่คณะกรรมการสอบสวนกำหนด เพื่อแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ (ข้อ ๓๙)

เมื่อผู้ถูกกล่าวหาได้มาพบคณะกรรมการสอบสวนแล้วให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหา พร้อมทั้งอธิบายข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา

ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบข้อกล่าวหาโดยลงลายมือชื่อพร้อมทั้งวันเดือนปี
 ในบันทึกนั้นแล้วมอบบันทึกให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ และอีกหนึ่งฉบับเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมลงลายมือชื่อในบันทึกเพื่อรับทราบข้อกล่าวหา
 ให้คณะกรรมการสอบสวนบันทึกข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ดังกล่าวไว้ในบันทึกนั้น ในกรณีเช่นนี้
 ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานตั้งแต่วันที่มาพบคณะกรรมการ
 สอบสวนแล้ว และให้มอบบันทึกนั้นให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ และอีกฉบับหนึ่งเก็บไว้ในสำนวน
 การสอบสวน แต่ถ้าผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมรับบันทึกดังกล่าว ให้ส่งบันทึกนั้นทางไปรษณีย์ลงทะเบียน
 ตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ

เมื่อได้แจ้งข้อกล่าวหาและผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบแล้ว ให้คณะกรรมการ
 สอบสวนแจ้งกำหนดวัน เวลา สถานที่ และวิธีการที่จะให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาในวันที่
 มาพบคณะกรรมการสอบสวนหรือแจ้งเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้ผู้ถูกกล่าวหา
 ณ ที่อยู่ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการก็ได้ (ข้อ ๔๑)

๓๓) การประชุมพิจารณาทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน เมื่อคณะกรรมการ
 สอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ
 ได้ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาอธิบายแก้ข้อกล่าวหาและได้รวบรวมพยานหลักฐานเพียงพอ ที่จะพิจารณาได้แล้ว
 ให้คณะกรรมการสอบสวนประชุมเพื่อพิจารณาทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน ในการพิจารณา
 ทำความเห็น คณะกรรมการสอบสวนต้องพิจารณาทั้งข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพิจารณามิมีมติ
 ในเรื่องที่สอบสวนให้ครบทุกข้อกล่าวหาและทุกประเด็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวน
 หรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยต้องพิจารณาให้ความด้วยว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใด
 ตามกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญข้อใด ควรได้รับโทษสถานใด และมีเหตุอันควร
 ลดหย่อนหรือไม่ เพียงใด

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผลการสอบสวนยังไม่ได้ความแน่ชัด
 พอที่จะลงโทษเพราะกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถในอันที่จะ
 ปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ
 หรือมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ
 ตามมาตรา ๘๓ (๖) หรือ (๗) แล้วแต่กรณี ก็ให้ความเห็นเสนอไว้ในรายงานการสอบสวนด้วย
 การประชุมเพื่อพิจารณาทำความเข้าใจตามข้อนี้ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่าสามคน
 และไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการทั้งหมด (ข้อ ๕๑)

๓๔) การทำรายงานการสอบสวน เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาความเห็น
 และลงมติแล้วให้จัดทำรายงานการสอบสวนเสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามแบบตัวอย่าง
 ที่ ก.ร. กำหนด โดยให้เสนอไปพร้อมสำนวนการสอบสวน โดยรายงานการสอบสวน อย่างน้อย
 ต้องประกอบด้วยเรื่องที่สอบสวน ข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ข้อกล่าวหา พยานหลักฐาน
 ที่สนับสนุนหรือหักล้างข้อกล่าวหา ประเด็นที่ต้องพิจารณาความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน
 ตามข้อ ๕๑ วรรคสอง และวรรคสาม และลายมือชื่อกรรมการสอบสวนทุกคน รวมทั้งให้ประธานกรรมการ
 ลงลายมือชื่อกำกับไว้ในรายงานการสอบสวนหน้าอื่นด้วยทุกหน้า ในกรณีที่กรรมการสอบสวนคนใด
 มีเหตุจำเป็นไม่อาจลงลายมือชื่อได้ ให้ประธานกรรมการสอบสวนบันทึกเหตุจำเป็นดังกล่าวด้วย

และในกรณีที่กรรมการสอบสวนผู้ใดมีความเห็นแย้งให้แสดงชื่อและสรุปความเห็นแย้งของผู้นั้นไว้ในรายงานการสอบสวนด้วย ในการนี้ ผู้มีความเห็นแย้งนั้นจะทำบันทึกรายละเอียดความเห็นแย้งและลงลายมือชื่อของตนแนบไว้กับรายงานการสอบสวนด้วยก็ได้ (ข้อ ๕๒)

๖. ระดับโทษทางวินัย

โทษทางวินัยที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามจะได้รับนั้นมี ๕ สถาน โดยแบ่งสถานโทษตามระดับความร้ายแรง ดังนี้

๑) ความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

(๑) ภาคทัณฑ์ ให้ลงโทษได้เฉพาะกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อย ในกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ จะงดโทษให้โดยทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้ (มาตรา ๗๑ วรรคสองและวรรคสาม)

(๒) ตัดเงินเดือนได้ครั้งหนึ่งในอัตราร้อยละ ๒ หรือร้อยละ ๔ ของเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับในวันที่มีคำสั่งลงโทษเป็นเวลาหนึ่งเดือน สองเดือน หรือสามเดือน

(๓) ลดเงินเดือนได้ครั้งหนึ่งในอัตราร้อยละ ๒ หรือร้อยละ ๔ ของเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับวันที่มีคำสั่งลงโทษ

การสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน ถ้าจำนวนเงินที่จะต้องตัดหรือลดมีเศษไม่ถึงสิบบาท ให้ปัดเศษทิ้ง (ข้อ ๖๓)

๒) ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(๑) ปลดออก ผู้ถูกลงโทษปลดออก มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ (มาตรา ๗๒ วรรคสาม)

(๒) ไล่ออก เป็นการลงโทษให้พ้นจากราชการโดยไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ

นอกจากนี้ การถูกลงโทษทางวินัยยังมีผลต่อสิทธิในการรับเงินค่าตอบแทนพิเศษของข้าราชการรัฐสภาสามัญด้วย กล่าวคือ กรณีถูกลงโทษภาคทัณฑ์ ให้งดจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในเดือนที่ผู้นั้นมีสิทธิได้รับค่าตอบแทนพิเศษ เป็นเวลา ๓ เดือน และในกรณีถูกสั่งพักราชการถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนหรืออยู่ระหว่างอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษสำหรับระยะเวลาดังกล่าว (ข้อ ๗ และข้อ ๘ ของระเบียบ ก.ร. ว่าด้วยเงินค่าตอบแทนพิเศษของข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕)

๗. การรายงานการดำเนินการทางวินัยต่อ ก.ร.

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดว่า การรายงานการดำเนินการทางวินัย ต่อ ก.ร. เมื่อผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้ หรือส่งยุติเรื่องหรืองดโทษแล้ว ให้รายงาน ก.ร. ตามระเบียบที่ ก.ร. กำหนด ในกรณีที่ ก.ร. เห็นว่าการดำเนินการทางวินัยเป็นการไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม หากมีมติเป็นประการใด ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามที่ ก.ร. มีมติ หรือในกรณีที่ ก.ร. เห็นว่าการดำเนินการทางวินัยเป็นการไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ก.ร. มีอำนาจสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ร. กำหนดไว้ในมาตรา ๗๐ (มาตรา ๗๗)

๒.๒ แนวคิดหลักกฎหมายปกครอง

๑. ความหมายของคำสั่งทางปกครอง

มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ให้ความหมายของคำสั่งทางปกครองไว้สองความหมาย คือ ๑) การใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระวัง หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิและหน้าที่ของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การรับรอง และการรับจดทะเบียน แต่ไม่หมายรวมถึงการออกกฎ ๒) การอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในการพิจารณาว่าคำสั่งใดเป็นคำสั่งทางปกครองหรือไม่ อาจแยกองค์ประกอบของคำสั่งทางปกครองออกเป็น ๕ ประการ (วรเจตน์ ภาคีรัตน์, ๒๕๕๔, น. ๓๐)

๑) คำสั่งทางปกครองจะต้องเป็นมาตรการอันเกิดจากการใช้อำนาจรัฐ

๒) คำสั่งทางปกครองจะต้องกระทำโดยเจ้าหน้าที่ คำว่า “เจ้าหน้าที่” ในที่นี้หมายถึง เจ้าหน้าที่ที่ใช้อำนาจปกครอง ดังนั้น

(ก) มาตรการหรือผลกระทบของเอกชน แม้จะมีผลกระทบต่อบุคคลอื่น ก็ไม่เป็นคำสั่งทางปกครอง เว้นแต่เอกชนผู้นั้นได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจปกครองแทนรัฐ

(ข) มาตรการหรือการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐเองแม้กระทำลงโดยใช้อำนาจรัฐก็ไม่เป็นคำสั่งทางปกครอง หากมาตรการหรือการกระทำนั้นเป็นมาตรการหรือการกระทำอันเกิดจากการใช้อำนาจนิติบัญญัติ เช่น การอนุมัติพระราชกำหนด อำนาจบริหารโดยแท้ (ในส่วนใหญ่ไม่ครอบอำนาจปกครองหรือที่เรียกว่าอำนาจรัฐบาล) เช่น การลงนามรับรองร่างพระราชบัญญัติ อันเกี่ยวกับการเงินโดยนายกรัฐมนตรี หรืออำนาจตุลาการ เช่น การทำคำพิพากษา

(ค) พิจารณาในแง่องค์กรที่ออกคำสั่ง คำสั่งทางปกครองที่ออกโดยเจ้าหน้าที่ต้องถือว่าเป็นการกระทำฝ่ายเดียว ดังนั้น การกระทำทางปกครองที่ต้องการความยินยอมของคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งในการกำหนดเนื้อหาของการกระทำ คือ สัญญาทางปกครอง

๓) คำสั่งทางปกครองต้องเป็นการกำหนดกฎเกณฑ์อันมุ่งต่อผลในทางกฎหมาย การกำหนดกฎเกณฑ์อันมุ่งต่อผลในทางกฎหมาย การกำหนดกฎเกณฑ์ที่มีผลเป็นการก่อตั้งนิติสัมพันธ์ทางปกครองขึ้นและก่อให้เกิดผลผูกพันในทางกฎหมาย กล่าวคือ อาจมีผลเป็นการก่อตั้ง เปลี่ยนแปลง หรือระงับซึ่งสิทธิหน้าที่ องค์ประกอบของคำสั่งทางปกครองข้อนี้ไม่แตกต่างอะไรไปจากกฎ ซึ่งมีผลเป็นการกำหนดกฎเกณฑ์เช่นกัน แต่ทำให้คำสั่งทางปกครองแตกต่างจากการกระทำทางปกครองอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งเรียกกันในทางวิชาการว่า “ปฏิบัติการทางปกครอง” ปฏิบัติการทางปกครองโดยปกติแล้วเป็นการกระทำในทางกายภาพของเจ้าหน้าที่ที่จัดอยู่ในแดนของกฎหมายปกครองและไม่มุ่งต่อผลในทางกฎหมาย เช่น การดับเพลิง การใช้กำลังเข้าสลายการชุมนุมประท้วง ในความหมายอย่างกว้างปฏิบัติการทางปกครองยังครอบคลุมถึง การให้ข้อมูลข่าวสาร การให้คำแนะนำ หรือการอธิบายให้ประชาชนที่มาติดต่อราชการเข้าใจเรื่องราวด้วย การกระทำดังกล่าวไม่เป็นคำสั่งทางปกครอง เพราะไม่ได้กำหนดกฎเกณฑ์ก่อตั้งนิติสัมพันธ์แต่อย่างใด

การกระทำ ๆ ใดก็ตามที่เป็นเพียงขั้นตอนการพิจารณาทางปกครอง ยังไม่มีผลเป็นการก่อตั้งนิติสัมพันธ์สัมพันธ์ทางปกครองกับผู้รับคำสั่งทางปกครอง การกระทำนั้น ไม่ถือว่าเป็นคำสั่งทางปกครอง

เป็นคำสั่งทางปกครอง การกระทำนั้น ไม่ถือว่าเป็นคำสั่งทางปกครอง เช่น ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและความเห็นชอบของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย (คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๑๒๕/๒๕๕๑)

๔) คำสั่งทางปกครองต้องเป็นการกระทำที่เกิดผลเฉพาะกรณี คุณลักษณะของคำสั่งทางปกครองข้อนี้ทำให้คำสั่งทางปกครองแตกต่างจากกฎ ซึ่งแม้จะกำหนดกฎเกณฑ์ก่อตั้งนิติสัมพันธ์เหมือนกันแต่เป็นการกระทำที่มุ่งให้เกิดผลบังคับแก่บุคคลทั่วไปไม่เฉพาะเจาะจง การมีผลของคำสั่งทางปกครองเฉพาะกรณีไม่ได้หมายความจำกัดถึงขนาดที่จะต้องระบุตัวผู้รับคำสั่ง โดยเฉพาะเจาะจงเท่านั้น แต่หมายถึงคำสั่งที่ระบุกลุ่มบุคคลที่ชัดเจนเพียงพอที่อาจจะระบุตัวได้ด้วย เช่น กลุ่มบุคคลที่ชุมนุมประท้วงอยู่บริเวณท่าเนียบรัฐบาล เป็นต้น

๕) คำสั่งทางปกครองต้องมีผลบังคับโดยตรงออกไปภายนอกฝ่ายปกครอง คำสั่งทางปกครองจะต้องมีผลออกไปกระทบกับสิทธิหน้าที่ของบุคคลฝ่ายปกครอง ดังนั้น การเตรียมการเพื่อออกคำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่สั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาออกคำสั่งทางปกครองย่อมไม่ถือเป็นคำสั่งทางปกครอง คำสั่งภายในฝ่ายปกครองเป็นการสั่งของผู้บังคับบัญชาในวงงานหรือในการปฏิบัติหน้าที่ ส่วนคำสั่งทางปกครองนั้นไม่ใช่ว่าการสั่งในวงงาน เช่น คำสั่งลงโทษทางวินัย ถือเป็นคำสั่งทางปกครอง แต่คำสั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาทำความเห็นทางกฎหมายเสนอเป็นคำสั่งภายในฝ่ายปกครอง เป็นต้น

คำสั่งลงโทษทางวินัยถือเป็นคำสั่งทางปกครองอย่างหนึ่ง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ เนื่องจากการใช้อำนาจของผู้บังคับบัญชาที่ได้สั่งลงโทษตามกฎหมาย ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิและหน้าที่ของผู้ถูกลงโทษ ดังนั้น เมื่อมีการดำเนินการทางวินัยและมีคำสั่งออกมา คำสั่งลงโทษทางวินัยจึงมีลักษณะเป็น “คำสั่งทางปกครอง” อย่างหนึ่ง ซึ่งคำสั่งทางปกครองดังกล่าวนี้ต้องชอบด้วยกฎหมายด้วย

ในการพิจารณาว่าคำสั่งทางปกครองใดเป็นคำสั่งทางปกครองที่ออกมาโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ แยกการพิจารณาออกเป็น ๒ ประการ คือ ๑) การพิจารณาในแง่แบบพิธี ๒) การพิจารณาในแง่เนื้อหา โดยสามารถพิจารณาได้ ดังนี้ (วรเจตน์ ภาคีรัตน์, ๒๕๕๔, น. ๔๘ – ๗๐)

๑.๑ เจื้อนไขทางแบบพิธีแห่งความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครอง

๑) อำนาจหน้าที่ขององค์กรฝ่ายปกครองและองค์กรเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทางปกครอง

(๑) อำนาจหน้าที่ขององค์กรฝ่ายปกครอง : พิจารณาในแง่ของเรื่องที่มีอำนาจ

(๒) อำนาจขององค์กรฝ่ายปกครอง : พิจารณาในแง่พื้นที่ที่มีอำนาจ

(๓) อำนาจขององค์กรฝ่ายปกครอง : พิจารณาในแง่ของตำแหน่งขององค์กรเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองที่มีอำนาจ เช่น พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ บัญญัติให้ผู้บัญชาการตำรวจนครบาลเป็นผู้ที่มีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการสถานบริการที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร

(๔) อำนาจขององค์กรฝ่ายปกครอง : พิจารณาในแง่ตัวบุคคลที่มีอำนาจในตำแหน่ง พิจารณาว่าองค์กรเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองคนใดได้รับการแต่งตั้งให้เข้าสวมตำแหน่งที่มีอำนาจออกคำสั่งทางปกครอง

๒) กระบวนการและขั้นตอนในการออกคำสั่งทางปกครอง

(๑) การกำหนดคู่กรณีในคำสั่งทางปกครอง (มาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙)

(๒) การตรวจสอบความสามารถในการมีส่วนร่วมและความสามารถกระทำการภายในกระบวนการพิจารณาทางปกครองของคู่กรณี (มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙)

(๓) การตรวจสอบเหตุแห่งการไม่สามารถทำคำสั่งทางปกครองได้ของเจ้าหน้าที่ผู้ทรงอำนาจ (มาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙)

(๔) การแสวงหาและตรวจสอบพยานหลักฐานตามหลักการค้นหาความจริง โดยการไต่สวนหรือการค้นหาความจริงในเนื้อหา (มาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙)

(๕) การรับฟังคู่กรณีและการให้คู่กรณีมีโอกาสโต้แย้งและการแสดงพยานหลักฐานของตน (มาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙)

(๖) การให้สิทธิคู่กรณีในการตรวจคู่เอกสาร (มาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙)

๓) ระยะเวลาในการออกคำสั่งทางปกครองในกรณีกฎหมายกำหนดจะต้องทำในกำหนด หากไม่เสร็จในกำหนดผลในการออกภายในกำหนดเป็นไปตามกฎหมายนั้นบัญญัติ เช่น พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่าให้ถือว่าองค์กรเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอนุญาตตามคำขอ นั้น

๔) แบบของคำสั่งทางปกครอง เช่น (มาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙)

๕) การให้เหตุผลประกอบการออกคำสั่งทางปกครอง (มาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙)

๖) การจัดแจ้งสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่ง (มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙)

๑.๒ เจื่อนไขทางเนื้อหาแห่งความชอบด้วยกฎหมาย

๑) ความสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญของกฎหมายที่เป็นฐานแห่งอำนาจ คำสั่งฯ ต้องออกมาโดยมีฐานทางกฎหมายรองรับ

๒) ความมีอำนาจในการใช้คำสั่งทางปกครองเป็นเครื่องหมายดำเนินการ

๓) ความถูกต้องของการใช้ดุลพินิจ

๔) ความสอดคล้องกับหลักความพอสมควรแก่เหตุ

- (๑) หลักความสัมฤทธิ์ผล (หลักความเหมาะสม)
- (๒) หลักความจำเป็น
- (๓) หลักความพอสมควรแก่เหตุในความหมายอย่างแคบ (ซึ่งน้ำหนัก – ประโยชน์)

๕) ความชัดเจนแน่นอนของเนื้อหา
 ๖) ความเป็นไปได้ในทางข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายในการปฏิบัติตามคำสั่ง
 ๗) ความสอดคล้องของเนื้อหาของคำสั่งทางปกครองกับกฎหมายในลำดับชั้นที่สูงกว่า เนื้อหาขัดต่อกฎหมายที่อยู่สูงกว่าไม่ได้ (เช่น มาตรา ๒๗ และมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙)

๒. หลักการควบคุมภายในฝ่ายปกครอง

การควบคุมภายในฝ่ายปกครอง หมายถึง การตรวจสอบฝ่ายปกครองประการหนึ่ง และการเยียวยาโดยฝ่ายปกครองอีกประการหนึ่ง ซึ่งจากความหมายของคำว่า “การตรวจสอบ” หมายถึง การสอบสวน การสอดส่อง การดูให้ถูกต้องก่อนการกระทำหรือมีนิติกรรมทางปกครอง การตรวจสอบจึงถือว่าเป็นการควบคุมก่อนการกระทำซึ่งมีลักษณะเป็นการป้องกันมิให้เกิดการละเมิดกฎหมายขึ้น เช่น การโต้แย้งคัดค้าน การให้ประชาชนรับรู้และเข้าถึงเอกสารราชการ เป็นต้น และความหมายของคำว่า “การเยียวยา” หมายถึง การเยียวยาแก้ไขความผิดพลาดที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนอันเนื่องมาจากการกระทำของฝ่ายปกครองโดยฝ่ายปกครอง จึงถือว่าเป็นการควบคุมภายหลังการกระทำโดยเป็นการทำให้ผลของการละเมิดกฎหมายหมดไปให้มากที่สุด (Guy Braibant, ๑๙๗๓ อ้างถึงใน สุนิตา คมมัน, ๒๕๕๖, น. ๓๕)

การควบคุมฝ่ายปกครอง คือ การตรวจสอบฝ่ายปกครองที่อาจกระทำการปกครองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการแก้ไขความเสียหายแก่ประชาชนผู้ได้รับความเดือดร้อนอันเนื่องมาจากการกระทำทางปกครอง ทั้งที่เป็นการควบคุมภายในของฝ่ายปกครอง เช่น การอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ และการควบคุมภายนอกของฝ่ายปกครอง เช่น โดยศาล หรือองค์กรพิเศษ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง “การควบคุมฝ่ายปกครอง” ก็คือ การคุ้มครองประชาชนจากการกระทำของฝ่ายปกครอง (สุนิตา คมมัน, ๒๕๕๖, น. ๓๕)

๒.๓ กฎหมาย กฎ เกี่ยวกับการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์

การอุทธรณ์ หมายถึง การที่ข้าราชการผู้ส่งลงโทษทางวินัยหรือผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการตามที่กฎหมายกำหนด ได้ร้องขอรับความเป็นธรรมจากองค์กรผู้มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาวินิจฉัย โดยขอให้ยกเรื่องของตนขึ้นพิจารณาใหม่เพื่อเป็นไปในทางที่เป็นคุณแก่ตน (คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม, ย่อหน้าที่ ๑)

ในส่วนของข้าราชการรัฐสภาสามัญ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ บัญญัติให้มีคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.) ทำหน้าที่ในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ก.ร. ซึ่ง ก.ร. จะพิจารณาวินิจฉัยเองหรือจะตั้ง อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ก็ได้ ซึ่ง ก.ร. ได้ตั้ง อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยกำหนดว่า ผู้ใดถูกสั่งลงโทษ

ตามพระราชบัญญัตินี้หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๘๓ (๑) (๓) (๕) (๖) (๗) และ (๘) ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.ร. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง เมื่อ อ.ก.ร. อุทธรณ์ และร้องทุกข์พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จสิ้นแล้ว ให้รายงาน ก.ร. เพื่อทราบ ซึ่ง ก.ร. พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ได้รับรายงานจาก อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุ ตามมาตรา ๔๒ ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยนั้นภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ก.ร. มีคำวินิจฉัย

กฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗
โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

ตามข้อ ๖ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดให้ ผู้อุทธรณ์ ได้แก่

๑. ผู้ถูกสั่งลงโทษทางวินัย

หมายถึง ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ที่ได้กระทำผิดวินัย และถูกสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดเงินเดือน ปลดออก หรือไล่ออก ซึ่งเป็นโทษทางวินัยตามมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์

๒. ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๘๓ (๑) (๓) (๕) (๖) (๗) และ (๘)

หมายถึง ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการ ในกรณีดังต่อไปนี้ มีสิทธิอุทธรณ์ได้

(๑) เจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการของตนได้โดยสม่ำเสมอ (มาตรา ๘๓ (๑))

(๒) ขาดคุณสมบัติทั่วไป หรือมีลักษณะต้องห้าม ดังนี้ (มาตรา ๘๓ (๓))

(๒.๑) ขาดคุณสมบัติทั่วไปในการเข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญตามมาตรา ๓๗ ก. ในเรื่องไม่มีสัญชาติไทย หรือไม่เป็นผู้นิยมใส่ในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขด้วยความบริสุทธิ์ใจ

(๒.๒) มีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการพลเรือนตามมาตรา ๓๗ ข. ในเรื่องที่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือเป็นบุคคลล้มละลาย

(๓) ไม่สามารถปฏิบัติราชการให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลในระดับอันเป็นที่พอใจของทางราชการ (มาตรา ๘๓ (๕))

(๕) หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ (มาตรา ๘๓ (๖))

(๗) มีกรณีถูกสอบสวนว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๖๘ และผลการสอบสวนไม่ได้มีความแน่ชัดพอที่จะฟังลงโทษตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง แต่มีมลทินหรือมีวามองในกรณีที่ถูกสอบสวน ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ (มาตรา ๘๓ (๗))

(๘) ต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือต้องรับโทษจำคุกโดยคำสั่งของศาล ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกปลดออกหรือไล่ออก (มาตรา ๘๓ (๘))

ตามข้อ ๗ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดให้ หนังสืออุทธรณ์ให้ทำเป็นหนังสือตามที่กฎหมายกำหนด ดังนี้

๑. หนังสืออุทธรณ์ต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อของผู้อุทธรณ์
๒. อุทธรณ์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้

๓. หนังสืออุทธรณ์ให้ใช้ถ้อยคำสุภาพและมีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

- (๑) ชื่อ ตำแหน่ง สังกัด และที่อยู่สำหรับการติดต่อเกี่ยวกับการอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์
- (๒) คำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์ และวันที่รับทราบคำสั่ง
- (๓) ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ผู้อุทธรณ์ยกขึ้นเป็นข้อคัดค้านคำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์ รวมทั้งพยานหลักฐาน (ถ้ามี)
- (๔) คำขอของผู้อุทธรณ์

ตามข้อ ๘ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดให้ การยื่นหนังสืออุทธรณ์ มี ๒ วิธี

๑. ยื่นต่อเจ้าหน้าที่ ที่สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพฯ และให้ถือวันที่รับหนังสือตามหลักฐานการลงทะเบียนรับหนังสือตามระเบียบงานสารบรรณเป็นวันยื่นหนังสืออุทธรณ์

๒. ยื่นหนังสืออุทธรณ์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนมายังสำนักงานเลขาธิการ ก.ร. สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ถ.ประดิพัทธ์ พญาไท กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐ และให้ถือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตรารับที่ของหนังสืออุทธรณ์เป็นวันที่ยื่นหนังสืออุทธรณ์

ตามข้อ ๘ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ และการนับระยะเวลาอุทธรณ์ ดังนี้

๑. ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ ต้องยื่นอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์

๒. การนับระยะเวลาอุทธรณ์ต้องถือตามกรณีดังต่อไปนี้

๒.๑ ให้ถือวันที่ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์ เป็นวันที่รับทราบคำสั่ง

๒.๒ ในกรณีผู้มีสิทธิอุทธรณ์ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งหรือไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกสั่งลงโทษหรือผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการทราบโดยตรงได้ ให้ส่งสำเนาคำสั่งลงโทษหรือคำสั่งให้ออกจากราชการทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกสั่งลงโทษหรือผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งปรากฏตามหลักฐานทางราชการ ในกรณีเช่นนี้ให้ถือว่าผู้ถูกสั่งลงโทษหรือผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการรับทราบคำสั่งลงโทษหรือคำสั่งให้ออกจากราชการเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งในประเทศ หรือเมื่อครบสิบห้าวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งไปยังต่างประเทศ

ทั้งนี้ ผู้อุทธรณ์จะยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์หรือเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมก่อนการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จก็ได้

ตามข้อ ๑๑ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดเกี่ยวกับการถอนอุทธรณ์ ดังนี้

การถอนอุทธรณ์ อุทธรณ์ที่ได้ยื่นไว้แล้ว ผู้อุทธรณ์อาจถอนอุทธรณ์ในเวลาใด ๆ ก่อนที่ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์นั้นก็ได้ และเมื่อมีการถอนอุทธรณ์แล้ว ให้ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ให้การพิจารณาอุทธรณ์เป็นอันระงับไป แล้วให้รายงาน ก.ร. เพื่อทราบ

การถอนอุทธรณ์ มี ๒ วิธี คือ

๑. ขอลถอนอุทธรณ์โดยทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้อุทธรณ์
๒. ขอลถอนอุทธรณ์ด้วยวาจาต่อหน้า อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ให้บันทึกไว้และให้ผู้อุทธรณ์ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน

ตามข้อ ๑๒ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดเกี่ยวกับการตรวจคำอุทธรณ์ในเบื้องต้น ดังนี้

การตรวจคำอุทธรณ์ในเบื้องต้น ให้สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. ดำเนินการ ดังนี้

๑. ถ้าเห็นว่าเป็นอุทธรณ์ที่ดำเนินการถูกต้อง โดยผู้อุทธรณ์เป็นผู้มีสิทธิอุทธรณ์ เป็นหนังสืออุทธรณ์มีสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดครบถ้วน และยื่นอุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้เสนอคำอุทธรณ์ดังกล่าวต่อ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เพื่อพิจารณาวินิจฉัย

๒. ถ้าเห็นว่าเป็นอุทธรณ์ที่ดำเนินการไม่ถูกต้อง ซึ่งหนังสืออุทธรณ์มีสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดไม่ครบถ้วน ให้เจ้าหน้าที่ของสำนักงานเลขาธิการ ก.ร. แนะนำให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด หากไม่มีการแก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนด ก็ให้เสนอ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เพื่อพิจารณาต่อไป

๓. ถ้าเห็นว่าเป็นอุทธรณ์ที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งลงโทษหรือคำสั่งให้ออกจากราชการ ก็ให้เสนอ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เพื่อให้มีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ไว้พิจารณา

ตามข้อ ๑๓ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดเกี่ยวกับการการสั่งรับหรือการสั่งไม่รับอุทธรณ์ ดังนี้

เมื่อ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ได้รับคำอุทธรณ์ที่สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. ได้ตรวจเบื้องต้นแล้ว พิจารณามีคำสั่ง ดังนี้

๑. ถ้าเห็นว่าเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ถูกต้อง โดยผู้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ไม่ใช่ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ หนังสืออุทธรณ์มีสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดไม่ครบถ้วน และไม่ได้ยื่นอุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่กำหนด ก็ให้มีคำสั่งไม่รับคำอุทธรณ์นั้นไว้พิจารณา และให้รายงาน ก.ร. เพื่อทราบ

๒. ถ้าเห็นว่าเป็นอุทธรณ์ที่อาจรับไว้พิจารณาได้ ก็ให้มีคำสั่งรับอุทธรณ์นั้นไว้พิจารณาวินิจฉัย

ตามข้อ ๑๔ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ การพิจารณาวินิจฉัยของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ กำหนดเกี่ยวกับการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์

การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ มีคำวินิจฉัย ดังนี้

๑. การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย

๑.๑ ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษดำเนินการถูกต้องตามกฎหมายและระดับโทษเหมาะสมแล้ว ให้มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

๑.๒ ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษดำเนินการไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ให้มีคำวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งและให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการเสียใหม่ให้ถูกต้อง

๑.๓ ถ้าเห็นว่าการดำเนินการทางวินัยถูกต้องตามกฎหมาย และเห็นว่าผู้อุทธรณ์ควรได้รับโทษเบาลง ให้มีคำวินิจฉัยให้ลดโทษเป็นสถานโทษหรืออัตราโทษที่เบาลง แต่ถ้าเห็นว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะลดโทษต่ำกว่าปลดออกไม่ได้

๑.๔ ถ้าเห็นว่าการดำเนินการทางวินัยถูกต้องตามกฎหมาย และเห็นว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์ไม่เป็นความผิดทางวินัย หรือพยานหลักฐานยังฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัย ให้มีคำวินิจฉัยให้ยกโทษ

๑.๕ ถ้าเห็นว่าข้อความในคำสั่งโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ให้มีคำวินิจฉัยให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความให้เป็นการถูกต้องเหมาะสม

๒. กรณีอุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการ

๒.๑ ถ้าเห็นว่าการสั่งให้ออกจากราชการดำเนินการถูกต้องตามกฎหมาย และเหมาะสมแก่กรณีแล้ว ให้มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

๒.๒ ถ้าเห็นว่าการสั่งให้ออกจากราชการดำเนินการไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ให้มีคำวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งและให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการเสียใหม่ให้ถูกต้อง

๒.๓ ถ้าเห็นว่าการสั่งให้ออกจากราชการถูกต้องตามกฎหมายและเห็นว่ายังไม่มีเหตุที่จะให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ในกรณีเช่นนี้ให้มีคำวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งและให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการต่อไป

๒.๔ ถ้าเห็นว่าข้อความในคำสั่งให้ออกจากราชการไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ให้มีคำวินิจฉัยให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความให้เป็นการถูกต้องเหมาะสม

ในกรณีเห็นสมควรให้มีการเยียวยาความเสียหายแก่ผู้อุทธรณ์ หรือดำเนินการอื่นใดเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ก็ให้ดำเนินการเพิ่มเติมให้ครบถ้วนเท่าที่ทำได้ โดยให้นำประโยชน์ของทางราชการมาประกอบการพิจารณาด้วย

ตามข้อ ๑๕ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดเกี่ยวกับการเรียกเอกสารและหลักฐานเพิ่มเติม

ในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้พิจารณาจากสำนวนการดำเนินการทางวินัยของผู้บังคับบัญชา หรือพิจารณาจากการดำเนินการของผู้บังคับบัญชาในกรณีที่สั่งให้ออกจากราชการแล้วแต่กรณี และอาจเรียกเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมจากหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใด ๆ หรือให้ผู้แทนหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท ข้าราชการหรือบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงประกอบการพิจารณาได้ ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๙๑ ประกอบกับมาตรา ๗๔

ตามข้อ ๑๖ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดเกี่ยวกับการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์รวมกับรายงานการลงโทษ

เมื่อผู้บังคับบัญชาได้ส่งลงโทษข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไปแล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้นั้นได้อุทธรณ์การถูกลงโทษต่อ ก.ร. ให้พิจารณาเรื่องอุทธรณ์รวมกับเรื่องรายงานการลงโทษหรือการดำเนินการทางวินัย

ตามข้อ ๑๗ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดเกี่ยวกับการรายงานผลการวินิจฉัยต่อ ก.ร.

เมื่อ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จสิ้นแล้ว ให้ดำเนินการ ดังนี้

๑. ให้รายงาน ก.ร. เพื่อทราบ หาก ก.ร. มีข้อเสนอแนะหรือข้อควรปรับปรุงประการใด ให้แก้ไขปรับปรุงตามความเห็นของ ก.ร.

๒. ให้เลขานุการ ก.ร. แจ้งประธานรัฐสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร ประธานวุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เลขาธิการวุฒิสภา หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นตามมาตรา ๖ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ แล้วแต่กรณี ทราบหรือดำเนินการให้เป็นไปตามมติ ก.ร. โดยเร็ว พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบเป็นหนังสือโดยเร็วด้วย

บทที่ ๓

กระบวนการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยต่อคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.) ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔

การศึกษาข้อเสนอแนวคิดในการปรับปรุงหรือพัฒนางาน โดยการจัดทำคู่มือการดำเนินการเกี่ยวกับอุทธรณ์ กรณีการถูกลงโทษทางวินัย เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหลักเกณฑ์การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย กระบวนการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ และกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม รวมถึงศึกษาแนวทางการปฏิบัติงานของนิติกรในกลุ่มงานพัฒนา กฎ ระเบียบ สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และเป็นฝ่ายเลขานุการ ก.ร.

ผู้จัดทำได้ดำเนินการศึกษาวิเคราะห์ หลักกฎหมายที่เกี่ยวกับการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ดังนี้

๓.๑ คณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.)

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรบุคคลของราชการฝ่ายรัฐสภา กำหนดให้คณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.) เป็นองค์กรกลางบริหารงานบุคคลของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ทำหน้าที่ดูแลให้การดำเนินการด้านบริหารงานบุคคลของข้าราชการรัฐสภา ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการรัฐสภา โดย ก.ร. ได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ ตั้งอนุกรรมการข้าราชการรัฐสภาเรียกโดยย่อว่า “อ.ก.ร.” เพื่อทำการใด ๆ แทนและรับผิดชอบภารกิจตามบทบาทหน้าที่ของ ก.ร. ได้แก่ อ.ก.ร. ระบบงานและอัตรากำลัง อ.ก.ร. สรรหาพัฒนาและส่งเสริมสมรรถภาพข้าราชการ อ.ก.ร. ประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงานราชการของรัฐสภา อ.ก.ร. กฎหมายและระเบียบ และอ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์

ในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์นั้น ก.ร. จะพิจารณาวินิจฉัยเองหรือจะตั้ง อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ก็ได้ ซึ่ง ก.ร. ได้ตั้ง อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ให้ทำหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ ทั้งนี้ ตามหนังสือ ก.ร. ที่ ๒๙/๒๕๕๘ (ว ๑๓) ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๘ ก.ร. ได้มีมติกำหนดในกรณีมีการอุทธรณ์ ให้ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ พิจารณาวินิจฉัยตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ รวมทั้งการอุทธรณ์การถูกลงโทษของลูกจ้างประจำของส่วนราชการสังกัดรัฐสภาด้วย ก่อนที่จะนำเสนอต่อ ก.ร. เพื่อพิจารณาต่อไป

๑. โครงสร้างของคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.)

โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดให้มีคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา หรือ ก.ร. ประกอบด้วยกรรมการจำนวนทั้งสิ้น ๑๘ คน และประธาน

รัฐสภาแต่งตั้งเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรหรือเลขาธิการวุฒิสภาคนใดคนหนึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นเลขานุการ ก.ร. สำหรับโครงสร้างของคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา หรือ ก.ร. มีลักษณะดังนี้ คือ

๑.๑ คณะกรรมการ

คณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา หรือที่มีชื่อเรียกโดยย่อว่า ก.ร. ประกอบด้วยประธานรัฐสภาเป็นประธานกรรมการ รองประธานรัฐสภาเป็นรองประธานกรรมการ เลขาธิการ ก.พ. เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เลขาธิการวุฒิสภา ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนแปดคนซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเลือกจำนวนสี่คน วุฒิสภาเลือกจำนวนสี่คน และผู้แทนข้าราชการรัฐสภาสามัญจำนวนสี่คนซึ่งข้าราชการรัฐสภาสามัญในสังกัดสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเลือกกันเองจำนวนสองคน และข้าราชการรัฐสภาสามัญในสังกัดสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาเลือกกันเองจำนวนสองคน เป็นกรรมการ มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ ๔ ปี

๑.๒ คุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม

คณะกรรมการข้าราชการรัฐสภาที่มาจากกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) เคยรับราชการในตำแหน่งไม่ต่ำกว่าอธิบดีหรือตำแหน่งเทียบเท่ามาแล้ว หรือเคยดำรงตำแหน่งกรรมการข้าราชการประเภทใดประเภทหนึ่งมาแล้ว

(๒) ไม่เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ ข้าราชการการเมือง ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง สมาชิกรัฐสภา กรรมการพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง

๒. อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.)

ก.ร. มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่ส่วนราชการสังกัดรัฐสภาเกี่ยวกับนโยบายและยุทธศาสตร์การบริหารทรัพยากรบุคคลในด้านมาตรฐานค่าตอบแทนและการพัฒนาทรัพยากรบุคคล รวมทั้งการวางแผนกำลังคนและด้านอื่น ๆ เพื่อให้ส่วนราชการสังกัดรัฐสภาใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการ

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและมาตรฐานการบริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคลของข้าราชการรัฐสภาเพื่อให้ส่วนราชการสังกัดรัฐสภาใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการ

(๓) ออกกฎ ก.ร. และระเบียบเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรบุคคลเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งการให้คำแนะนำหรือวางแผนทางการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ กฎ ก.ร. เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

(๔) ศึกษาค้นคว้าและวินิจฉัยปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการใช้พระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งกำหนดแนวทางปฏิบัติในกรณีที่เป็นปัญหา

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อรับรองคุณวุฒิของผู้ได้รับปริญญาประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือคุณวุฒิอย่างอื่น เพื่อประโยชน์ในการบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการรัฐสภา และการกำหนดอัตราเงินเดือนหรือค่าตอบแทน รวมทั้งระดับตำแหน่งและประเภทตำแหน่งสำหรับคุณวุฒิดังกล่าว

(๖) กำกับ ดูแล ติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลการบริหารทรัพยากรบุคคลของข้าราชการรัฐสภาในส่วนราชการสังกัดรัฐสภา เพื่อรักษาความเป็นธรรมและมาตรฐานด้านการบริหารทรัพยากรบุคคล รวมทั้งตรวจสอบและติดตามการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(๗) พิจารณาจัดระบบทะเบียนประวัติและแก้ไขทะเบียนประวัติเกี่ยวกับวัน เดือน ปีเกิด และการควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการรัฐสภา

(๘) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมนในการปฏิบัติการเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้

(๙) กำหนดเรื่องการจัดสวัสดิการ การสงเคราะห์อื่น และเงินค่าตอบแทนพิเศษแก่ข้าราชการรัฐสภา

(๑๐) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ ก.ร.

๓. โครงสร้างของคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภาอุทธรณ์และร้องทุกข์ (อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์)

ก.ร. ได้ตั้ง อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ให้ทำหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ ทั้งนี้ ตามหนังสือ ก.ร. ที่ ๒๙/๒๕๕๘ (ว ๑๓) ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๘ ก.ร. ได้มีมติกำหนดในกรณีมีการอุทธรณ์ ให้ อ.ก.ร.อุทธรณ์และร้องทุกข์ พิจารณาวินิจฉัยตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ รวมทั้งการอุทธรณ์การถูกลงโทษของลูกจ้างประจำของส่วนราชการสังกัดรัฐสภาด้วย ก่อนที่จะนำเสนอต่อ ก.ร. เพื่อพิจารณาต่อไป สำหรับโครงสร้างของคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภาอุทธรณ์และร้องทุกข์ หรือ อ.ก.ร.อุทธรณ์และร้องทุกข์ มีลักษณะดังนี้ คือ

๓.๑ คณะกรรมการข้าราชการรัฐสภาอุทธรณ์และร้องทุกข์

คณะกรรมการข้าราชการรัฐสภาอุทธรณ์และร้องทุกข์ หรือที่มีชื่อเรียกโดยย่อว่า อ.ก.ร.อุทธรณ์และร้องทุกข์ ประกอบด้วย ประธาน อ.ก.ร. และ อ.ก.ร.ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนไม่เกินหกคน และผู้แทนสำนักงาน ก.พ. ผู้แทนสำนักงานปกครอง และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็น อ.ก.ร. ให้ผู้อำนวยการสำนักงานเลขาธิการ ก.ร. เป็นเลขาธิการ ประธาน อ.ก.ร. และ อ.ก.ร.ผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี

๓.๒ คุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม

โดยประธาน อ.ก.ร. และ อ.ก.ร. ต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งมีความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ และมีผลงานเป็นที่ประจักษ์ในด้านการบริหารทรัพยากรบุคคล หรือด้านกฎหมายที่ ก.ร. เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ซึ่งมิใช่ข้าราชการรัฐสภาสามัญ

๔. อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภาอุทธรณ์และร้องทุกข์ (อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์)

อ.ก.ร.อุทธรณ์และร้องทุกข์ ทำหน้าที่ในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และทำหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ของข้าราชการที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมในระบบการบริหารทรัพยากรบุคคล ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๕. หน่วยงานเลขานุการ

โดยภารกิจของ ก.ร. และ อ.ก.ร. เชิงนโยบายเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรบุคคลของข้าราชการรัฐสภาจำนวนมาก จึงจำเป็นต้องมีหน่วยงานที่ดำเนินการเกี่ยวกับงานในหน้าที่ของ ก.ร. และ อ.ก.ร. นำไปสู่การปฏิบัติและศึกษา รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์เสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณา ตลอดจนดูแลประสานงานและอำนวยความสะดวกประชุม คือ สำนักงานเลขานุการ ก.ร. สังกัดสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยกลุ่มงานพัฒนากฎ ระเบียบ ปฏิบัติหน้าที่ฝ่ายเลขานุการให้กับ อ.ก.ร.อุทธรณ์และร้องทุกข์ และ ก.ร.

๓.๒ วิธีพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย ตามกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณา วินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้กำหนดเกี่ยวกับการอุทธรณ์ไว้ ดังนี้

มาตรา ๘๗ ผู้ใดถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๘๓ (๑) (๓) (๕) (๖) (๗) และ (๘) ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.ร. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง

มาตรา ๘๘ ในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์หรือเรื่องร้องทุกข์ ก.ร. จะพิจารณาวินิจฉัยเองหรือจะตั้ง อ.ก.ร.อุทธรณ์และร้องทุกข์ เพื่อทำหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ก็ได้ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ร.

ตามกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ ได้กำหนดสาระสำคัญเกี่ยวกับวิธีพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย ดังนี้

๑. ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ มี ๒ ประเภท คือ

๑. ผู้ถูกสั่งลงโทษทางวินัย

หมายถึง ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ที่ได้กระทำผิดวินัย และถูกสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดเงินเดือน ปลดออก หรือไล่ออก ซึ่งเป็นโทษทางวินัยตามมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์

๒. ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๘๓ (๑) (๓) (๕) (๖) (๗) และ (๘)

หมายถึง ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการ ในกรณีดังต่อไปนี้ มีสิทธิอุทธรณ์ได้

(๑) เจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการของตนได้โดยสม่ำเสมอ (มาตรา ๘๓ (๑))

(๒) ขาดคุณสมบัติทั่วไป หรือมีลักษณะต้องห้าม ดังนี้ (มาตรา ๘๓ (๓))

(๒.๑) ขาดคุณสมบัติทั่วไปในการเข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญตามมาตรา ๓๗ ก. ในเรื่องไม่มีสัญชาติไทย หรือไม่เป็นผู้อยู่ในประเทศไทยในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขด้วยความบริสุทธิ์ใจ

(๒.๒) มีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการพลเรือนตามมาตรา ๓๗ ข. ในเรื่องที่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือเป็นบุคคลล้มละลาย

(๓) ไม่สามารถปฏิบัติราชการให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลในระดับอันเป็นที่พอใจของทางราชการ (มาตรา ๘๓ (๕))

(๕) หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ (มาตรา ๘๓ (๖))

(๗) มีกรณีถูกสอบสวนว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๖๘ และผลการสอบสวนไม่ได้มีความแน่ชัดพอที่จะฟังลงโทษตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง แต่มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ (มาตรา ๘๓ (๗))

(๘) ต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือต้องรับโทษจำคุกโดยคำสั่งของศาล ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกปลดออกหรือไล่ออก (มาตรา ๘๓ (๘))

๒. การยื่นอุทธรณ์และการถอนอุทธรณ์

๑. หนังสืออุทธรณ์

๑.๑ หนังสืออุทธรณ์ต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อของผู้อุทธรณ์

๑.๒ อุทธรณ์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้

๑.๓ หนังสืออุทธรณ์ให้ใช้ถ้อยคำสุภาพและมีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อ ตำแหน่ง สังกัด และที่อยู่สำหรับการติดต่อเกี่ยวกับการอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์

(๒) คำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์ และวันที่รับทราบคำสั่ง

(๓) ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ผู้อุทธรณ์ยกขึ้นเป็นข้อคัดค้านคำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์ รวมทั้งพยานหลักฐาน (ถ้ามี)

(๔) คำขอของผู้อุทธรณ์

๒. การยื่นหนังสืออุทธรณ์ มี ๒ วิธี

๒.๑ ยื่นต่อเจ้าหน้าที่ ที่สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพฯ และให้ถือวันที่รับหนังสือตามหลักฐานการลงทะเบียนรับหนังสือตามระเบียบงานสารบรรณเป็นวันยื่นหนังสืออุทธรณ์

๒.๒ ยื่นหนังสืออุทธรณ์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนมายังสำนักงานเลขาธิการ ก.ร. สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ถนนแขวงนครไชยศรี เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐ และให้ถือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตรารับที่ซองหนังสืออุทธรณ์เป็นวันที่ยื่นหนังสืออุทธรณ์

๓. ระยะเวลาอุทธรณ์

ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ ต้องยื่นอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์

๔. การนับระยะเวลาอุทธรณ์

การนับระยะเวลาอุทธรณ์ต้องถือตามกรณีดังต่อไปนี้

๔.๑ ให้ถือว่าวันที่ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์ เป็นวันที่รับทราบคำสั่ง

๔.๒ ในกรณีผู้มีสิทธิอุทธรณ์ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งหรือไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกสั่งลงโทษหรือผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการทราบโดยตรงได้ ให้ส่งสำเนาคำสั่งลงโทษหรือคำสั่งให้ออกจากราชการทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกสั่งลงโทษหรือผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งปรากฏตามหลักฐานทางราชการ ในกรณีเช่นนี้ให้ถือว่าผู้ถูกสั่งลงโทษหรือผู้ถูกสั่งลงโทษให้ออกจากราชการรับทราบคำสั่งลงโทษหรือคำสั่งให้ออกจากราชการเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งในประเทศ หรือเมื่อครบสิบห้าวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งไปยังต่างประเทศ

๕. ผู้อุทธรณ์จะยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์หรือเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมก่อนการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จก็ได้

๖. การถอนอุทธรณ์

การถอนอุทธรณ์ อุทธรณ์ที่ได้ยื่นไว้แล้ว ผู้อุทธรณ์อาจถอนอุทธรณ์ในเวลาใด ๆ ก่อนที่ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์นั้นก็ได้ และเมื่อมีการถอนอุทธรณ์แล้ว ให้ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ให้การพิจารณาอุทธรณ์เป็นอันระงับไป แล้วให้รายงาน ก.ร. เพื่อทราบ

การถอนอุทธรณ์ มี ๒ วิธี คือ

๑) ขอลถอนอุทธรณ์โดยทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้อุทธรณ์

๒) ขอลถอนอุทธรณ์ด้วยวาจาต่อหน้า อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ให้บันทึกไว้ และให้ผู้อุทธรณ์ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน

๗. การตรวจคำอุทธรณ์ในเบื้องต้น ให้สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. ดำเนินการ ดังนี้

๑) ถ้าเห็นว่าเป็นอุทธรณ์ที่ดำเนินการถูกต้อง โดยผู้อุทธรณ์เป็นผู้มีสิทธิอุทธรณ์ เป็นหนังสืออุทธรณ์มีสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดครบถ้วน และยื่นอุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้เสนอคำอุทธรณ์ดังกล่าวต่อ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เพื่อพิจารณาวินิจฉัย

๒) ถ้าเห็นว่าเป็นอุทธรณ์ที่ดำเนินการไม่ถูกต้อง ซึ่งหนังสืออุทธรณ์มีสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดไม่ครบถ้วน ให้เจ้าหน้าที่ของสำนักงานเลขาธิการ ก.ร. แนะนำให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด หากไม่มีการแก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนด ก็ให้เสนอ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เพื่อพิจารณาต่อไป

๓) ถ้าเห็นว่าเป็นอุทธรณ์ที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งลงโทษหรือคำสั่งให้ออกจากราชการ ก็ให้เสนอ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เพื่อให้มีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ไว้พิจารณา

๓. การสั่งรับหรือการสั่งไม่รับอุทธรณ์

เมื่อ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ได้รับคำอุทธรณ์ที่สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. ได้ตรวจเบื้องต้นแล้ว พิจารณามีคำสั่ง ดังนี้

๑. ถ้าเห็นว่าเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ถูกต้อง โดยผู้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ไม่ใช่ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ หนังสืออุทธรณ์มีสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดไม่ครบถ้วน และไม่ได้ยื่นอุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่กำหนด ก็ให้มีคำสั่งไม่รับคำอุทธรณ์นั้นไว้พิจารณา และให้รายงาน ก.ร. เพื่อทราบ

๒. ถ้าเห็นว่าเป็นอุทธรณ์ที่อาจรับไว้พิจารณาได้ ก็ให้มีคำสั่งรับอุทธรณ์นั้นไว้
พิจารณาวินิจฉัย

สำหรับอุทธรณ์ที่ห้ามรับไว้พิจารณานั้น มีกรณีดังต่อไปนี้

๑) เป็นเรื่องที่ไม่อาจอุทธรณ์ต่อ ก.ร. ได้ ตามมาตรา ๘๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ เนื่องจากไม่ใช่เรื่องการถูกลงโทษทางวินัย หรือถูกสั่งให้ออก
จากราชการตามมาตรา ๘๓ (๑) (๓) (๕) (๖) (๗) และ (๘) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา
พ.ศ. ๒๕๕๔

๒) ผู้อุทธรณ์มิใช่เป็นผู้มีสิทธิอุทธรณ์ตามมาตรา ๘๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ เนื่องจากไม่ได้เป็นผู้ถูกลงโทษทางวินัย หรือถูกสั่งให้ออก
จากราชการตามมาตรา ๘๓ (๑) (๓) (๕) (๖) (๗) และ (๘) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
รัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔

๓) เป็นอุทธรณ์ที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๘๗ วรรคหนึ่ง
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ กล่าวคือ เป็นการยื่นอุทธรณ์หลังจากครบ
สามสิบวันนับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง

๔) เป็นเรื่องที่ได้เคยมีการอุทธรณ์และได้เคยมีคำวินิจฉัยหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว

๕) เป็นกรณีตามข้อ ๑๒ (๒) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณา
วินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ กล่าวคือ เป็นอุทธรณ์ที่ยังไม่ชัดเจน หรือที่ยังดำเนินการไม่ถูกต้อง
ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเลขาธิการ ก.ร. แนะนำให้แก้ไขให้ถูกต้อง
ภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ไม่มีการแก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนด

๔. การพิจารณาวินิจฉัยของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์

การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ มีคำวินิจฉัย ดังนี้

๑. การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย

๑.๑ ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษดำเนินการถูกต้องตามกฎหมายและระดับโทษ
เหมาะสมแล้ว ให้มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

๑.๒ ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษดำเนินการไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ให้มีคำวินิจฉัย
ให้ยกเลิกคำสั่งและให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการเสียใหม่ให้ถูกต้อง

๑.๓ ถ้าเห็นว่าการดำเนินการทางวินัยถูกต้องตามกฎหมาย และเห็นว่าผู้อุทธรณ์
ควรได้รับโทษเบาลง ให้มีคำวินิจฉัยให้ลดโทษเป็นสถานโทษหรืออัตราโทษที่เบาลง แต่ถ้าเห็นว่า
ผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะลดโทษต่ำกว่าปลดออกไม่ได้

๑.๔ ถ้าเห็นว่าการดำเนินการทางวินัยถูกต้องตามกฎหมาย และเห็นว่า
การกระทำของผู้อุทธรณ์ไม่เป็นความผิดทางวินัย หรือพยานหลักฐานยังฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัย
ให้มีคำวินิจฉัยให้ยกโทษ

๑.๕ ถ้าเห็นว่าข้อความในคำสั่งลงโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ให้มีคำวินิจฉัย
ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความให้เป็นการถูกต้องเหมาะสม

๒. กรณีอุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการ

๒.๑ ถ้าเห็นว่าการสั่งให้ออกจากราชการดำเนินการถูกต้องตามกฎหมาย และเหมาะสมแก่กรณีแล้ว ให้มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

๒.๒ ถ้าเห็นว่าการสั่งให้ออกจากราชการดำเนินการไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ให้มีคำวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งและให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการเสียใหม่ให้ถูกต้อง

๒.๓ ถ้าเห็นว่าการสั่งให้ออกจากราชการถูกต้องตามกฎหมายและเห็นว่า ยังไม่มีเหตุที่จะให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ในกรณีเช่นนี้ให้มีคำวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งและให้ผู้อุทธรณ์ กลับเข้ารับราชการต่อไป

๒.๔ ถ้าเห็นว่าข้อความในคำสั่งให้ออกจากราชการไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ให้มีคำวินิจฉัยให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความให้เป็นการถูกต้องเหมาะสม

ในกรณีเห็นสมควรให้มีการเยียวยาความเสียหายแก่ผู้อุทธรณ์ หรือดำเนินการ อื่นใดเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ก็ให้ดำเนินการเพิ่มเติมให้ครบถ้วนเท่าที่ทำได้ โดยให้นำ ประโยชน์ของทางราชการมาประกอบการพิจารณาด้วย

๕. การเรียกเอกสารและหลักฐานเพิ่มเติม

ในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้พิจารณาจากสำนวนการดำเนินการทางวินัย ของผู้บังคับบัญชา หรือพิจารณาจากการดำเนินการของผู้บังคับบัญชาในกรณีที่สั่งให้ออกจากราชการ แล้วแต่กรณี และอาจเรียกเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมจากหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใด ๆ หรือให้ผู้แทนหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท ข้าราชการหรือบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริง ประกอบการพิจารณาได้ ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๙๑ ประกอบกับมาตรา ๗๔

๖. การพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ร่วมกับรายงานการลงโทษ

เมื่อผู้บังคับบัญชาได้ส่งลงโทษข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไปแล้ว ถ้าปรากฏว่า ผู้นั้นได้อุทธรณ์การถูกลงโทษต่อ ก.ร. ให้พิจารณาเรื่องอุทธรณ์ร่วมกับเรื่องรายงานการลงโทษหรือการ ดำเนินการทางวินัย

๗. การรายงานผลการวินิจฉัยต่อ ก.ร.

เมื่อ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จสิ้นแล้ว ให้ดำเนินการ ดังนี้

๑. ให้อายงาน ก.ร. เพื่อทราบ หาก ก.ร. มีข้อเสนอแนะหรือข้อควรปรับปรุงประการใด ให้แก้ไขปรับปรุงตามความเห็นของ ก.ร.

๒. ให้เลขานุการ ก.ร. แจ้งประธานรัฐสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร ประธาน วุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เลขาธิการวุฒิสภา หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น ตามมาตรา ๖ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ แล้วแต่กรณี ทราบหรือดำเนินการให้เป็นไปตามมติ ก.ร. โดยเร็ว พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบเป็นหนังสือโดยเร็วด้วย

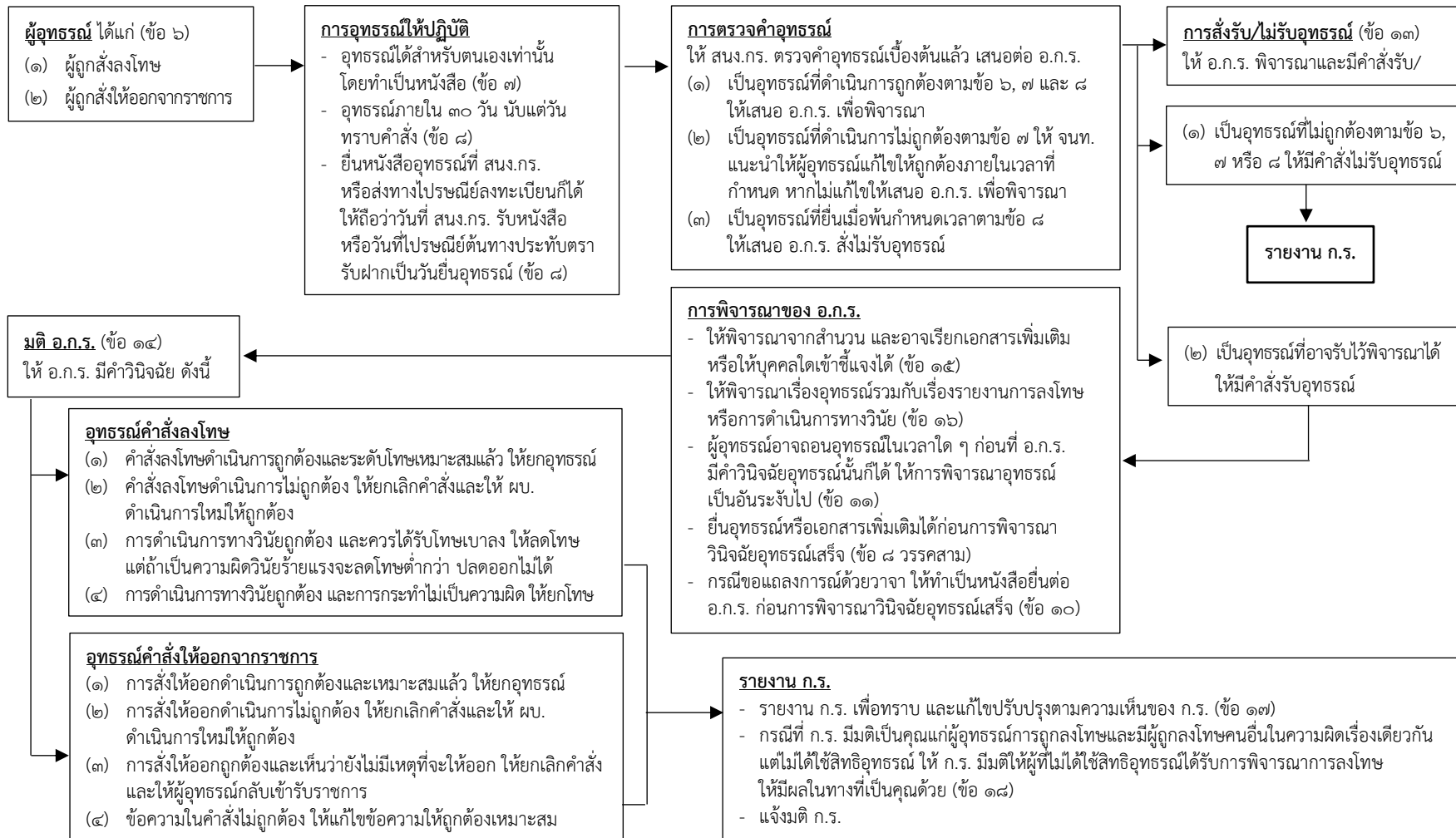
๘. ผลของคำวินิจฉัยของ ก.ร.

เมื่อ ก.ร. พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์แล้ว ให้เลขานุการ ก.ร. จะต้องแจ้งผลการ พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้ประธานรัฐสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

เลขาธิการวุฒิสภา หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นตามมาตรา ๖ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ แล้วแต่กรณี ทราบหรือดำเนินการให้เป็นไปตามมติ ก.ร. พร้อมทั้งแจ้งผลการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้อุทธรณ์ทราบ ตามข้อ ๑๗ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗

๙. การอุทธรณ์คำวินิจฉัยของ ก.ร.

เมื่อ ก.ร. มีคำวินิจฉัยแล้วหากผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.ร. สามารถใช้สิทธิการโต้แย้งผลการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ซึ่งผู้อุทธรณ์สามารถทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองหรือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองภายใน ๙๐ วันนับแต่วันได้รับแจ้งหรือรับทราบผลการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

แผนภาพที่ ๑ ขั้นตอนการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ตามกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗

บทที่ ๔

ขั้นตอนและกระบวนการดำเนินการเกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยของนิติกร สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

โดยกระบวนการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยของนิติกร
สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ในฐานะที่เป็นหน่วยงานกลาง
ของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ซึ่งเริ่มต้นตั้งแต่ในชั้นการพิจารณาของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์
การพิจารณาของ ก.ร. จนถึงการศึกษาของของศาลปกครอง มีดังนี้

๔.๑ ปฏิบัติหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์

๑. ส่วนราชการสังกัดรัฐสภาส่งรายงานการลงโทษมายังสำนักงานเลขาธิการ ก.ร.
ตามมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔

๒. เมื่อข้าราชการที่ได้รับคำสั่งลงโทษยื่นหนังสืออุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยต่อ ก.ร.
สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. กลุ่มงานบริหารงานทั่วไป จะลงทะเบียนรับหนังสืออุทธรณ์ เพื่อเป็นหลักฐาน
ให้แก่ผู้อุทธรณ์

๓. สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. ส่งเรื่องให้กลุ่มงานพัฒนาฯ ระเบียบ โดยผู้บังคับบัญชา
กลุ่มงานพัฒนาฯ ระเบียบ จะมอบหมายงานให้นิติกรภายในกลุ่มงานรับผิดชอบดำเนินการศึกษา
วิเคราะห์ เสนอความเห็นและจัดทำเอกสารประกอบการพิจารณาของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์
พร้อมทั้งปฏิบัติหน้าที่ฝ่ายเลขานุการ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ นำเสนอสรุปข้อเท็จจริง ประเด็นการ
อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ และตอบข้อซักถามของที่ประชุม ตลอดจนทำหนังสือยืนยันมติ และรายงานผล
การพิจารณาของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์

๔. นิติกรผู้รับผิดชอบเรื่องดังกล่าว เมื่อได้รับรายงานการลงโทษจากส่วนราชการ
สังกัดรัฐสภา และหนังสืออุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยต่อ ก.ร. นิติกรผู้รับผิดชอบจะศึกษาและ
ทำความเข้าใจข้อเท็จจริง และข้อกฎหมาย จากรายงานการสอบสวนอันเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้อุทธรณ์
ถูกลงโทษ และหนังสืออุทธรณ์ โดยละเอียด เพื่อทราบถึงความเป็นมา สภาพปัญหา เหตุในการกระทำ
ความผิดวินัย ประเด็นการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนและประเด็นข้อคัดค้านของผู้อุทธรณ์

๕. นิติกรผู้รับผิดชอบเรื่องดังกล่าว พิจารณาประเด็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับการ
ดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ กฎ ก.ร.
ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๗ และกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัย
อุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ กล่าวคือ ส่วนราชการสังกัดรัฐสภาส่งรายงานการดำเนินการทางวินัยข้าราชการ
รัฐสภาสามัญ ตามมาตรา ๗๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔
ประกอบกับระเบียบ ก.ร. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการสั่งให้ออกจากราชการ
ของข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๗ ต่อ ก.ร.

๖. นิติกรผู้รับผิดชอบตรวจสอบระยะเวลาวันครบกำหนดอุทธรณ์ของข้าราชการ
ที่ถูกลงโทษ

๗. นิติกรผู้รับผิดชอบดำเนินการตรวจสอบหนังสืออุทธรณ์ ว่าเป็นไปตามกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ หรือไม่ ดังนี้

๗.๑ ผู้ยื่นหนังสืออุทธรณ์เป็นผู้มีสิทธิอุทธรณ์ตามกฎหมายหรือไม่ (ข้อ ๖)

๗.๒ การอุทธรณ์โดยทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อของผู้อุทธรณ์ และเป็นอุทธรณ์สำหรับตนเองเท่านั้น (ข้อ ๗)

๗.๓ สารระสำคัญของหนังสืออุทธรณ์ว่าเป็นไปตามแบบที่กฎหมายกำหนดไว้หรือไม่ (ข้อ ๗)

๗.๔ เป็นอุทธรณ์ที่จะรับไว้พิจารณาได้หรือไม่

๗.๕ เมื่อตรวจสอบเสร็จเรียบร้อยแล้วทำบันทึกข้อความเสนอประกอบการพิจารณาของเลขานุการ ก.ร. เพื่อพิจารณาเห็นชอบเสนอเรื่องดังกล่าวเข้าสู่การพิจารณาของ อ.ก.ร. อุทธรณ์ และร้องทุกข์ เพื่อพิจารณาต่อไป

๘. นิติกรผู้รับผิดชอบพิจารณาตรวจสอบข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องทั้งหมด มีขั้นตอนการดำเนินการเพื่อจัดทำเอกสารประกอบการพิจารณาของ อ.ก.ร. ดังนี้

๘.๑ ตรวจสอบคำอุทธรณ์เบื้องต้นแล้วเสนอต่อ อ.ก.ร. ว่าเป็นอุทธรณ์ที่ดำเนินการถูกต้องตามข้อ ๖ ข้อ ๗ และข้อ ๘ แล้วหรือไม่ จึงเสนอ อ.ก.ร. พิจารณา

๘.๒ ตรวจสอบการดำเนินการทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนว่าดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

วิธีตรวจสอบจำนวนการสอบสวน

๑) ตรวจสอบเบื้องต้นเกี่ยวกับความครบถ้วนของส่วนประกอบ

๒) ตรวจสอบข้อกฎหมาย ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร.

ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๗ แบ่งเป็นการตรวจสอบ ดังนี้

(๑) การตรวจคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

- ผู้สั่งมีอำนาจหรือไม่
- ระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหาหรือไม่
- ระบุเรื่องที่กล่าวหาหรือไม่
- ระบุชื่อและตำแหน่งของกรรมการหรือไม่
- ผู้เป็นกรรมการถูกหลักเกณฑ์หรือไม่ จำนวนถูกต้องหรือไม่

(๒) การตรวจการสอบสวน

- ส่งสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหรือไม่
- แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาหรือไม่
- ประชุมลงมติเกี่ยวกับพยานหลักฐานฝ่ายกล่าวหาหรือไม่
- แจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาหรือไม่
- สอบสวนถูกต้องตามหลักเกณฑ์หรือไม่
- การลงมติถูกต้องหรือไม่

(๓) หลักเกณฑ์การสอบสวน

- กรรมการสอบสวนนั่งครบองค์ประชุมหรือไม่

อย่างไร ๑ หรือไม่

- กรรมการนั่งสอบปากคำครอบครัวประชุมหรือไม่
- มีการล่อลวง ชู่เชิญ หรือให้สัญญาเพื่อจูงใจให้บุคคลให้ถ้อยคำ

- มีบุคคลอื่นร่วมทำการสอบสวนหรือไม่
- การบันทึก หรือแก้ไข ถูกต้องหรือไม่
- การสอบสวนพยานซึ่งอยู่ต่างท้องที่ถูกต้องหรือไม่

(๔) การแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา

- มีพยานหลักฐานใดที่สนับสนุนว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดตาม

ข้อกล่าวหา

- ระบุวัน เวลา สถานที่ และลักษณะการกระทำเท่าที่ปรากฏ

(๕) การตรวจการพิจารณาสั่งการในเบื้องต้น

- การพิจารณาถูกต้องหรือไม่
- ผู้สั่งมีอำนาจหรือไม่
- อ้างบทกฎหมายถูกต้องหรือไม่

๓) ตรวจสอบข้อเท็จจริง

- (๑) ข้อเท็จจริงที่รับกัน
- (๒) ข้อเท็จจริงที่ขัดแย้งเป็นประเด็น
- (๓) พยานหลักฐานประกอบประเด็น
- (๔) การสอบสวนหมดประเด็นหรือไม่

๔) ตรวจสอบข้อสังเกต

๘.๓ รายงานการสอบสวนและเอกสารประกอบรายงานการสอบสวน หนังสือออก
อุทธรณ์ มีรายละเอียดและเอกสารจำนวนมาก นิติกรผู้รับผิดชอบจึงจัดทำเอกสารประกอบการพิจารณา
ดังนี้

๑) จัดทำสรุปข้อมูล

๒) ลำดับเหตุการณ์ ข้อเท็จจริงทั้งหมดที่เกิดขึ้นเป็นแผนผัง

๓) ตรวจสอบการดำเนินการทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนว่า
ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

๔) ตารางเปรียบเทียบประเด็นของคณะกรรมการสอบสวนและประเด็น
ข้อคัดค้านของผู้อุทธรณ์ หากบางกรณีมีผู้อุทธรณ์หลายรายในเรื่องเดียวกัน โดยจัดทำข้อมูลพิจารณา
แยกเป็นรายบุคคล ประเด็นของคณะกรรมการสอบสวนเปรียบเทียบ ข้อคัดค้านของผู้อุทธรณ์ และ
ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับประเด็นแต่ละเรื่องของผู้อุทธรณ์

๕) วิเคราะห์ข้อเท็จจริงและปรับกับข้อกฎหมาย จัดทำเป็นความเห็นของ
ฝ่ายเลขานุการเป็นเอกสารประกอบการพิจารณา เสนอ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เพื่อให้
การพิจารณาของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ได้รับข้อมูลที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ให้เกิดความ
ยุติธรรมและเป็นธรรมแก่ผู้อุทธรณ์ และส่วนราชการสังกัดรัฐสภา

๙. นิตินิรผู้รับผิดชอบจัดทำเอกสารในรูปแบบเอกสารระเบียบวาระการประชุม อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์

๑๐. นิตินิรผู้รับผิดชอบจัดทำบันทึกข้อความเสนอเลขานุการ ก.ร. เพื่อแจ้งเรื่องที่บรรจุเข้าเป็นระเบียบวาระการประชุม อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์

๑๑. นิตินิรผู้รับผิดชอบนำเสนอเรื่องอุทธรณ์ต่อที่ประชุม อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์

๑๒. นิตินิรผู้รับผิดชอบนำเสนอสรุปข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย ประเด็นของคณะกรรมการสอบสวน และประเด็นของผู้ร้องทุกข์ นำเสนอในรูปแบบ Powerpoint เพื่อให้เข้าใจง่าย และการพิจารณาของ อ.ก.ร. เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

๑๓. นิตินิรผู้รับผิดชอบชี้แจงและตอบข้อซักถามในที่ประชุม อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์

๑๔. อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ พิจารณาเอกสารประกอบการพิจารณาที่เสนอต่อ อ.ก.ร. แล้ว เห็นด้วยกับความเห็นที่ฝ่ายเลขานุการเสนอ โดยรับเรื่องอุทธรณ์ดังกล่าวไว้พิจารณา

๑๕. หากผู้อุทธรณ์ขอแถลงการณ์ด้วยวาจา และอ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ อนุญาตให้ผู้อุทธรณ์เข้าแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อ อ.ก.ร. นิตินิรผู้รับผิดชอบทำหนังสือเชิญผู้อุทธรณ์เข้าแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อ อ.ก.ร. ตามวันและเวลา อ.ก.ร. ที่กำหนด

๑๖. เมื่อผู้อุทธรณ์มาแถลงการณ์ต่อ อ.ก.ร. แล้ว นิตินิรผู้รับผิดชอบต้องวิเคราะห์รวบรวมข้อเท็จจริง และจัดทำสรุปประเด็นที่เพิ่มเติมจากหนังสืออุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์เพื่อรวบรวมเป็นข้อคัดค้านของผู้อุทธรณ์ให้ครบถ้วน จัดทำเป็นเอกสารประกอบการพิจารณาเสนอต่อ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ในการประชุมครั้งต่อไป

๑๗. กรณี อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เห็นว่าข้อมูลที่พิจารณายังไม่ครบถ้วน ต้องการแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจากบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นิตินิรผู้รับผิดชอบต้องสรุปประเด็นข้อซักถามของที่ประชุม และจัดทำหนังสือขอข้อมูลเพิ่มเติมหรือขอหารือจากบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เมื่อได้รับหนังสือตอบข้อหารือแล้ว จึงนำเสนอต่อ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เพื่อพิจารณาต่อไป

๑๘. ในการจัดทำระเบียบวาระการประชุม อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และเอกสารประกอบการพิจารณา นิตินิรผู้รับผิดชอบต้องวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย โดยในการจัดทำสรุปข้อเท็จจริงและเอกสารประกอบการพิจารณา จะต้องมีการวิเคราะห์ปรับใช้หลักกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

๑๘.๑ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔

๑๘.๒ กฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕

๑๘.๓ กฎ ก.ร. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๗

๑๘.๔ กฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗

๑๘.๕ หลักกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องอุทธรณ์นั้น แล้วแต่กรณี

๑๙. สรุปผลการพิจารณาของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ในการประชุมแต่ละครั้ง โดยจัดทำรายงานการประชุมของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์

๒๐. เมื่อ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จสิ้นแล้ว นิตินิรผู้รับผิดชอบจึงสรุปประเด็นที่ อ.ก.ร. วินิจฉัย โดยวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและปรับกับข้อกฎหมายทั้งหมด

ของเรื่องตรวจสอบความถูกต้องของการอ้างอิงเอกสารที่ใช้ประกอบการพิจารณา จัดทำหนังสือยืนยันมติและผลการพิจารณาวินิจฉัยของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เสนอประธาน อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และรายงานผลการพิจารณาวินิจฉัยของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ต่อ ก.ร. เพื่อทราบ

๔.๒ ปฏิบัติหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการ ก.ร.

๑. นิติกรผู้รับชอบจัดทำเอกสารประกอบการพิจารณาของ ก.ร. พิจารณาตรวจสอบข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องทั้งหมด จัดทำสรุปข้อเท็จจริง ลำดับเหตุการณ์ รายงานผลการพิจารณาของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์

๒. นิติกรผู้รับชอบทำบันทึกเสนอเลขานุการ ก.ร. ขอบรรจุเรื่องอุทธรณ์ดังกล่าวเข้าเป็นระเบียบวาระการประชุม ก.ร. พร้อมทั้งส่งหนังสือยืนยันมติ อ.ก.ร. และรายงานผลการพิจารณาของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ กราบเรียน ประธาน ก.ร.

๓. เมื่อ ก.ร. ได้พิจารณาวินิจฉัยเรื่องอุทธรณ์ดังกล่าวเสร็จสิ้นแล้ว สรุปประเด็นที่ ก.ร. วินิจฉัย โดยวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและปรับกับข้อกฎหมายทั้งหมดของเรื่องตรวจสอบความถูกต้องของการอ้างอิงเอกสารที่ใช้ประกอบการพิจารณา จัดทำหนังสือยืนยันมติและผลการพิจารณาวินิจฉัยของ ก.ร. แจ้งให้ประธานรัฐสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร ประธานวุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เลขาธิการวุฒิสภา แล้วแต่กรณี ทราบหรือดำเนินการให้เป็นไปตามมติ ก.ร. พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบเป็นหนังสือโดยเร็ว

๔. ในการปฏิบัติหน้าที่ฝ่ายเลขานุการ ก.ร. เรื่องอุทธรณ์การคำสั่งลงโทษ ในการจัดทำเอกสารประกอบการพิจารณาของ ก.ร. ทุกครั้ง นิติกรผู้รับผิดชอบดำเนินการจัดทำสรุปข้อมูลลำดับเหตุการณ์ รวบรวมเอกสารที่ใช้ในการพิจารณา หนังสือยืนยันมติและรายงานผลการพิจารณาวินิจฉัยของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ต้องวิเคราะห์ข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของเลขานุการ รวมถึงสามารถสรุปข้อเท็จจริง ข้อกฎหมายและสามารถตอบข้อซักถามในประเด็นที่ ก.ร. มีข้อสงสัยในที่ประชุม ก.ร. ด้วยทุกครั้ง โดยในการประชุม ก.ร. ในบางครั้งจะมีประเด็นที่ผู้จัดทำต้องศึกษา ค้นคว้า เพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่เข้าสู่การพิจารณาของ ก.ร. ด้วย ซึ่งบางกรณีเป็นที่นอกเหนือจากสำนวนการสอบสวนและรายงานผลการพิจารณาวินิจฉัยของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์

๔.๓ ปฏิบัติหน้าที่ผู้ประสานคดีปกครอง

กรณีและผู้อุทธรณ์ ได้โต้แย้งผลการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ โดยทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นฟ้องคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.) ต่อศาลปกครอง ตามมาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

๑. ศาลปกครองกลางได้มีคำสั่งเรียกคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.) ให้ทำคำให้การแก้ฟ้องพร้อมด้วยพยานหลักฐาน และจัดส่งสำเนาพยานหลักฐานภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่รับคำสั่ง

๒. สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรส่งคำสั่งศาลมายังสำนักงานเลขานุการ ก.ร.

๓. นิตินิติกรผู้รับผิดชอบดำเนินการตรวจสอบวันที่คณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.) ได้รับคำสั่งศาลปกครองเพื่อนำมากำหนดระยะเวลาในการจัดทำคำให้การต่อสู้คดี โดยนำข้อเท็จจริงมาปรับใช้กับข้อกฎหมายเรื่องการนับระยะเวลา จัดทำสรุปข้อเท็จจริงของเรื่อง สรุปคำฟ้อง และจัดทำเสนอความเห็นทางกฎหมายในเรื่องดังกล่าว เพื่อทำเรื่องเสนอเลขานุการ ก.ร. ขอบรรจุเรื่องเข้าสู่ระเบียบวาระการประชุมของ ก.ร.

๔. นิตินิติกรผู้รับผิดชอบจัดทำเอกสารประกอบการพิจารณาของ ก.ร. โดยในการจัดทำสรุปข้อเท็จจริงและเสนอความเห็นทางกฎหมายในเรื่องดังกล่าว จะต้องมีการวิเคราะห์ปรับใช้หลักกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยองค์คณะกรรมการจ่ายสำนวน การโอนคดี การปฏิบัติหน้าที่ของตุลาการในคดีปกครอง การคัดค้านตุลาการศาลปกครอง การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานคดีปกครอง และการมอบอำนาจให้ดำเนินคดีปกครองแทน พ.ศ. ๒๕๔๔ และหนังสือคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา ที่ สผ ๐๐๐๒/๗๓๕๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๖ เรื่อง มอบอำนาจให้ดำเนินคดีในศาลปกครอง โดยข้อพิจารณาที่เสนอต่อ ก.ร. ดังนี้

๔.๑ มอบอำนาจให้พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด ดำเนินคดีปกครองแทน ก.ร. จนคดีถึงที่สุด ซึ่ง ก.ร. ได้มีมติเป็นหลักการมอบหมายให้เลขานุการ ก.ร. มีอำนาจในการมอบหมายให้พนักงานอัยการดำเนินคดีปกครองแทน ก.ร. จนคดีถึงที่สุด ตามหนังสือคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา ที่ สผ ๐๐๐๒/๗๓๕๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๖ และมอบหมายผู้ประสานคดี

๔.๒ ขอยกเวลาการยื่นคำให้การต่อศาลปกครองออกไปอีก ๓๐ วันนับแต่วันที่ครบกำหนดยื่นคำให้การ

๕. นิตินิติกรผู้รับผิดชอบเข้าประชุม ก.ร. ซึ่งแจ้งตอบข้อซักถามประเด็นที่ ก.ร. มีข้อสงสัย

๖. ที่ประชุม ก.ร. พิจารณาแล้วมีมติ ดังนี้

๖.๑ มอบหมายให้พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด ดำเนินคดีปกครองแทน ก.ร. จนคดีถึงที่สุด ซึ่ง ก.ร. ได้มีมติเป็นหลักการมอบให้เลขานุการ ก.ร. มีอำนาจในการมอบหมายให้พนักงานอัยการดำเนินคดีปกครองแทน ก.ร. จนคดีถึงที่สุด ตามหนังสือคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา ที่ สผ ๐๐๐๒/๗๓๕๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๖

๖.๒ มอบหมายให้ผู้อำนวยการสำนักงานเลขานุการ ก.ร. เป็นผู้ประสานคดีดังกล่าวร่วมกับผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย

๖.๓ ขอยกเวลาการยื่นคำให้การต่อศาลปกครองออกไปอีก ๓๐ วันนับแต่วันที่ครบกำหนดยื่นคำให้การ

๗. นิตินิติกรผู้รับผิดชอบจัดทำหนังสือยืนยันมติ ก.ร. หนังสือมอบอำนาจของ ก.ร. และหนังสือขอยกเวลาทำคำให้การ เรียน อธิบดีศาลปกครองกลาง

๘. เมื่อศาลได้พิจารณาคำขอยกระยะเวลายื่นคำให้การแล้ว มีคำสั่งอนุญาตให้คณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา ผู้ถูกฟ้องคดี ขยายระยะเวลายื่นคำให้การออกไปอีก ๓๐ วันทำการ นับตั้งแต่วันที่ครบกำหนดเดิมตามคำขอ นิตินิติกรผู้รับผิดชอบรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการขอความอนุเคราะห์ไปยังสำนักงานอัยการสูงสุดเพื่อให้จัดพนักงานอัยการดำเนินคดีปกครองแทนคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.) ผู้ถูกฟ้องคดี ได้แก่ สำเนาหนังสือแจ้งคำสั่งศาล ใบมอบอำนาจที่ลงนามแล้ว จำนวน ๑ ฉบับ และสำเนาบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐของเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ในฐานะเลขานุการ ก.ร. แทนผู้ฟ้องคดีที่ ๓ จำนวน ๑ ฉบับ ส่งสำนักกฎหมายเพื่อรวบรวมแล้ว ดำเนินการต่อไป

๙. โดยที่สำนักกฎหมายและสำนักงานเลขานุการ ก.ร. ได้รับมอบหมายให้เป็น ผู้ประสานคดีกับพนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อดำเนินคดีปกครองแทนผู้ถูกฟ้องคดี สำนักกฎหมายจึงมีหนังสือให้สำนักงานเลขานุการ ก.ร. ให้เสนอข้อเท็จจริง ข้อกฎหมายและพยานหลักฐาน ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.) ผู้ถูกฟ้องคดี และ อ.ก.ร. อุทธรณ์และ ร้องทุกข์ ได้แก่ สรุปรายละเอียดข้อเท็จจริงเบื้องต้นเกี่ยวกับคดี ชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อหักล้างประเด็น ที่ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้าง ตามประเด็นในคำฟ้อง พร้อมทั้งพยานหลักฐานเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

๙.๑ นิติกรผู้รับผิดชอบจึงรวบรวมข้อเท็จจริงพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการจัดทำข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเพื่อต่อสู้คดี

๙.๒ นิติกรผู้รับผิดชอบจัดทำสรุปข้อเท็จจริงการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการ ข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.) เพื่อให้พนักงานอัยการเจ้าของคดีทราบถึงความเป็นมาของคดีในเบื้องต้น ก่อน และปรับข้อเท็จจริงเข้ากับหลักกฎหมายทำคำชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อหักล้างประเด็นที่ผู้ฟ้องคดี กล่าวอ้าง ตามประเด็นในคำฟ้อง เพื่อใช้ประกอบการต่อสู้คดีของพนักงานอัยการ รับรองความถูกต้อง ของสำเนาเอกสาร และส่งสำเนาพยานหลักฐานเอกสารที่ใช้ในการต่อสู้คดีทั้งหมด ส่งสำนักกฎหมาย เพื่อรวบรวมดำเนินการส่งให้พนักงานอัยการ โดยอาศัยสรุปข้อเท็จจริงและข้อต่อสู้ที่ได้รับจาก สำนักงานเลขานุการ ก.ร.

อนึ่ง ในการจัดทำสรุปข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเพื่อใช้ประกอบการต่อสู้คดีของ พนักงานอัยการ สำคัญประกอบด้วย ความเป็นมาเกี่ยวกับคดี ข้อเท็จจริง ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และ ข้อต่อสู้ที่นำหลักกฎหมายมาปรับใช้กับคดี โดยในการจัดทำสรุปข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายต่อสู้คดีนี้ จะต้องมีการวิเคราะห์ปรับใช้หลักกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ รัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔, กฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ กฎ ก.ร. ว่าด้วย การดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๗, กฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ และหลักกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องแล้วแต่กรณี

๑๐. สำนักงานเลขานุการ ก.ร. ได้รับแจ้งจากสำนักกฎหมายว่า สำนักงานฯ ได้รับแจ้ง จากสำนักงานคดีปกครอง สำนักงานอัยการสูงสุด ว่าศาลปกครองกลางได้มีคำสั่งเรียก ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทำคำให้การเพิ่มเติมแก้คำคัดค้านคำให้การพร้อมเอกสารหลักฐานต่อศาล ภายใน ๓๐ วัน สำนักกฎหมายจึงแจ้งสำนักงานเลขานุการ ก.ร. นิติกรผู้รับผิดชอบจัดทำสรุปข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย เพิ่มเติมประกอบการทำคำให้การเพิ่มเติมแก้คำคัดค้านคำให้การที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาอุทธรณ์ ของคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.) นิติกรผู้รับผิดชอบจัดทำสรุปข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย เพิ่มเติมประกอบการทำคำให้การเพิ่มเติมแก้คำคัดค้านคำให้การของพนักงานอัยการ ส่งสำนักกฎหมาย เพื่อรวบรวมดำเนินการส่งให้พนักงานอัยการ โดยอาศัยสรุปข้อเท็จจริงและข้อต่อสู้ที่ได้รับจาก สำนักงานเลขานุการ ก.ร.

บทที่ ๕

แนวทางการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.ร.

โดยพิจารณาการกระทำความผิดวินัยของข้าราชการรัฐสภาสามัญที่มีการอุทธรณ์การถูกลงโทษต่อ ก.ร. ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๘ - พ.ศ. ๒๕๖๓ สามารถแบ่งฐานความผิดที่มีการอุทธรณ์ตามกฎหมาย ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ดังนี้

กรณีที่ ๑ ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ และปฏิบัติตามแบบธรรมเนียมของทางราชการ ตามข้อ ๒ (๓)

๑. นาย ณ. ผู้ตรวจราชการ (ขณะนั้นดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนัก) ประเภทผู้อำนวยการระดับสูง สังกัดสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีทำสัญญาการยืมเงินจากสำนักการคลังและงบประมาณเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการต่างประเทศ จำนวน ๒ ฉบับ จำนวน ๔,๒๘๔,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๕ และจำนวน ๑,๘๘๕,๗๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๕ และเมื่อเดินทางกลับมาถึงสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรก็ได้ส่งหลักฐานการจ่ายเงินและเงินเหลือจ่ายที่ยืมไป (ถ้ามี) ภายในกำหนดระยะเวลาตามระเบียบของทางราชการจนถูกสำนักการคลังฯ โดยมีการส่งคืนเพียงบางส่วนและมีเงินเหลือค้างคืนจนมีหนังสือทวงถาม และสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้ดำเนินการหักเงินเดือนโดยเมื่อรวมระยะเวลาตั้งแต่วันครบกำหนดที่ต้องส่งหลักฐานการจ่ายและเงินเหลือจ่ายที่ยืมไปในสัญญาการยืมเงินฉบับที่ ๑ และสัญญาการยืมเงินฉบับที่ ๒ จนถึงวันที่มีการส่งรายงานค่าใช้จ่ายในการเดินทางของสัญญาการยืมเงินทั้ง ๒ ฉบับ ให้สำนักการคลังฯ แล้ว รวมระยะเวลากว่า ๘ เดือน ๑๓ วัน และ ๘ เดือน ๑ วัน ตามลำดับ เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ และแบบธรรมเนียมของทางราชการ จนเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และรักษาประโยชน์ของทางราชการจนเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๒ (๓) และ (๕) ข้อ ๕ และข้อ ๖ (๗) ของกฎหมาย ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้มีคำสั่งลงโทษปลดออก ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๒๗๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

นาย ณ. อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.ร. โดยปฏิเสธว่า เมื่อเดินทางกลับมาถึงประเทศไทยได้รวบรวมและแลกเงินเหลือจ่ายส่งคืนสำนักการคลังและงบประมาณ และได้มอบหมายให้ผู้ช่วยเลขานุการคณะเดินทางจัดทำรายงานค่าใช้จ่ายและสั่งให้ดำเนินการเป็นกรณีเร่งด่วนในทันทีในการส่งเอกสารมีการแก้ไขเอกสารในประเด็นต่าง ๆ หลายครั้ง ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๕๖ ทำให้ต้องดำเนินการให้บุคคลผู้เดินทางลงนามในเอกสารใหม่ทั้งหมด และการแก้ไขประเด็นอัตราแลกเปลี่ยนเงินที่ไม่มีใบเสร็จรับเงินของธนาคารพาณิชย์ทำให้เกิดส่วนต่างจนทำให้การดำเนินการล่าช้าและเนิ่นนาน จนเมื่อประมาณเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม ๒๕๕๗ มีที่ปรึกษาด้านระบบงานนิติบัญญัติซึ่งรับผิดชอบกำกับดูแลสำนักการคลังฯ ได้เรียกประชุมร่วมกันกับเจ้าหน้าที่สำนักการคลังฯ และ

ในครั้งสุดท้ายได้มีการเชิญเลขานุการประธานรัฐสภาเข้าร่วมประชุมและให้คำมั่นว่าจะนำแฟ้มเอกสารไปให้ประธานรัฐสภาลงนาม และได้ดำเนินการตามคำแนะนำแล้ว แต่ก็ยังไม่มี การเสนอแฟ้มให้ประธานรัฐสภาลงนาม มิได้มีเจตนาทุจริตและมีได้ละเลยในการดำเนินการแต่อย่างใด แต่กลับดำเนินการตามคำแนะนำของสำนักการคลังฯ มาโดยตลอด อาจมีปัญหาในรูปแบบของเอกสารเท่านั้น

อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เห็นว่า การสั่งลงโทษทางวินัยแก่นาย ฌ. ของเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เป็นการดำเนินการที่ถูกต้องตามกฎหมายและเหมาะสมแล้ว และเห็นว่า การที่ผู้อุทธรณ์ไม่ดำเนินการคืนเงินเหลือจ่ายและจัดทำรายงานค่าใช้จ่ายในการเดินทางเยือนสาธารณรัฐประชาชนจีนของประธานรัฐสภาและประธานสภาผู้แทนราษฎรระหว่างวันที่ ๑๓ - ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๕ และระหว่างวันที่ ๒๗ - ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๕ ให้ถูกต้องตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ และไม่ปฏิบัติตามแบบธรรมเนียมของทางราชการ เมื่อมีการทวงถามให้ดำเนินการก็ไม่ดำเนินการให้ถูกต้อง เห็นว่าอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ จึงมีมติเห็นชอบด้วยกับการดำเนินการลงโทษของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรและมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ แล้วให้รายงานผลการพิจารณาวินิจฉัยดังกล่าวต่อ ก.ร. เพื่อทราบต่อไป

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๖/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ที่ประชุมพิจารณาแล้วมีมติเห็นชอบรายงานผลการพิจารณาวินิจฉัยของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของนาย ฌ. และรับทราบรายงานการลงโทษของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และนอกจากนั้น ยังมีข้อสังเกตให้ส่วนราชการสังกัดรัฐสภาชักซ้อมความเข้าใจในการดำเนินการจัดให้มีการเดินทางไปราชการต่างประเทศของสมาชิกรัฐสภาและข้าราชการ ว่ามีขั้นตอนและกระบวนการดำเนินการขออนุมัติการเดินทาง การประมาณการค่าใช้จ่าย การเบิกจ่ายเงิน การใช้จ่ายเงิน การส่งหลักฐานการใช้จ่าย และการส่งเงินเหลือจ่ายคืนคลัง ตลอดจนการรายงานค่าใช้จ่ายในการเดินทางให้ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องได้รับทราบและถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดต่อไป (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๓๑ - ๓๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙)

๒. นางสาว น. วิทยากรชำนาญการพิเศษ สำนักวิชาการ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (ขณะกระทำผิดดำรงตำแหน่งนักวิเทศสัมพันธ์ชำนาญการพิเศษ สำนักความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ) ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีทำสัญญายืมเงินจากสำนักการคลังและงบประมาณ จำนวนเงิน ๑,๘๐๕,๓๘๐ บาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางเยือนสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์อย่างเป็นทางการของประธานรัฐสภาและคณะ ระหว่างวันที่ ๑๗ - ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ เมื่อเดินทางกลับมาถึงสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรและครบกำหนดตามสัญญาการยืมเงินแล้ว นางสาว น. มิได้ส่งหลักฐานการจ่ายและเงินเหลือจ่าย (ถ้ามี) สำนักการคลังฯ ได้มีบันทึกทวงถามสองครั้งแต่นางสาว น. ก็ไม่ดำเนินการใดและไม่แจ้งเหตุผลให้สำนักการคลังฯ ทราบ และมีการหักเงินเดือนนางสาว น. เพื่อชดเชยสัญญาการยืมเงินตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ๒๕๕๗ จนถึงเดือนมีนาคม ๒๕๕๘ นางสาว น. ก็ยังไม่ได้ดำเนินการส่งหลักฐานการจ่ายและเงินเหลือจ่าย (ถ้ามี) หรือติดต่อให้สำนักการคลังฯ ทราบ จึงมีการดำเนินการทางวินัยแก่นางสาว น. ในระหว่างที่ถูกสอบสวนนางสาว น. ได้นำส่งรายงานค่าใช้จ่ายพร้อมหลักฐานการจ่ายให้สำนักการคลังฯ ตรวจสอบเมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๙ นับจากวันครบกำหนดสัญญาการยืมเงินระยะเวลาได้ล่วงเลยไปเนิ่นนานถึง ๒ ปี ๘ เดือน ต่อมาสำนักการคลังฯ ตรวจสอบแล้วพบว่า มีหนี้ค้างชำระจำนวน ๑๔๒,๙๓๙.๙๖ บาท

และสำนักการคลังฯ ได้นำเงินที่หักจากเงินเดือนของนางสาว น. มาชดใช้สัญญาออมเงินจนครบตามจำนวนหนี้ค้ำชำระแล้ว พุทธิการณ์ของนางสาว น. ทำให้เกิดความเสียหายในการบริหารราชการและการบริหารการเงินและงบประมาณภายในของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรอย่างร้ายแรงแล้ว ถือเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการ ตามข้อ ๒ (๓) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ และเพิกเฉย ไม่มุ่งมั่น ตั้งใจ อุตสาหะเอาใจใส่ ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ ตามข้อ ๒ (๕) ถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๖ (๗)

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้มีคำสั่งลงโทษปลดออก ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๑๒๙๙/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๙

นางสาว น. อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.ร. โดยอ้างว่าการทำรายงานค่าใช้จ่ายมีปัญหาที่บริษัทผู้จัดหาพาหนะเดินทางสำหรับคณะในเมียนมาร์ไม่จัดส่งต้นฉบับใบเสร็จรับเงินมาให้ และเรียกเก็บเงินค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น ต่อมามีการหารือการทำรายงานค่าใช้จ่ายกรณีที่ผู้อำนวยการเป็นผู้ทำสัญญาออมเงินและมีปัญหาการทำรายงานค่าใช้จ่ายเช่นกัน นางสาว น. ก็ได้้นำประเด็นปัญหากรณีเดินทางเยือนเมียนมาร์ หารือต่อผู้บังคับบัญชาและเจ้าหน้าที่ของสำนักการคลังฯ ด้วย จากการหารือมีการแก้ไขเอกสารตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่สำนักการคลังฯ อยู่หลายครั้งแต่ยังไม่เป็นที่ยุติ และต้องติดตามประสานเลขานุการประธานรัฐสภาเพื่อนำแฟ้มไปเสนอประธานรัฐสภาลงนามจึงเกิดความล่าช้าและเนิ่นนาน เมื่อส่งรายงานค่าใช้จ่ายให้สำนักการคลังฯ ตรวจสอบแล้วมีหนี้ค้ำชำระจำนวน ๑๔๒,๙๓๙.๙๖ บาทนั้น เป็นค่าใช้จ่ายที่สำนักการคลังฯ เห็นว่านางสาว น. ต้องดำเนินการขออนุมัติเพิ่มเติมแต่ไม่ใช่เงินเหลือจ่ายที่นางสาว น. ครอบครองไว้เพราะการเดินทางครั้งนี้ไม่มีเงินเหลือจ่ายส่วนความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนเป็นเพียงการคาดการณ์ว่าสำนักงานฯ ได้รับความเสียหายซึ่งขัดแย้งกับผลการสอบสวนความรับผิดชอบที่เห็นว่าสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้รับชำระหนี้ครบตามสัญญาออมเงินแล้วจึงไม่ได้รับความเสียหาย มิได้มีเจตนาทุจริตและมิได้ละเลยในการดำเนินการแต่อย่างใด

อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เห็นว่า การสั่งลงโทษทางวินัยแก่นางสาว น. เป็นการดำเนินการที่ถูกต้องตามกฎหมายและเหมาะสมแล้ว และเห็นว่าการที่ผู้อุทธรณ์ไม่ดำเนินการคืนเงินเหลือจ่ายและจัดทำรายงานค่าใช้จ่ายในการเดินทางให้ถูกต้อง และเมื่อมีการทวงถามให้ดำเนินการก็ไม่ดำเนินการให้ถูกต้องจนเมื่อมีการสอบสวนความผิดทางวินัยขึ้นจึงได้เร่งดำเนินการในภายหลัง ดังนั้น อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ จึงมีมติเห็นชอบด้วยกับการดำเนินการลงโทษของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรและมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ แล้วให้เสนอรายงานผลการพิจารณาวินิจฉัยดังกล่าว ต่อ ก.ร. เพื่อทราบต่อไป

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๔/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ที่ประชุมพิจารณาแล้วมีมติเห็นชอบรายงานผลการพิจารณาวินิจฉัยของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของนางสาว น. และรับทราบรายงานการลงโทษของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๒๖ - ๒๗/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๖๐)

๓. การจัดซื้อจัดจ้างโครงการปรับปรุงระบบนาฬิกา (CLOCK SYSTEM) สำหรับติดตั้งบริเวณภายในและโดยรอบอาคารรัฐสภา โดยมีข้าราชการรัฐสภาสามัญ ในสังกัดสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ดังนี้

คณะกรรมการกำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของงาน ประกอบด้วย

๑. นายสุ. ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานอาคารสถานที่ (นายช่างระดับอาวุโส) สำนักรักษาความปลอดภัย

๒. นายสม. วิทยากรระดับชำนาญการ กลุ่มงานอำนวยการรักษาความปลอดภัย สำนักรักษาความปลอดภัย

๓. นาย ก. วิทยากรระดับชำนาญการ กลุ่มงานอำนวยการรักษาความปลอดภัย สำนักรักษาความปลอดภัย

ได้กระทำผิดวินัยกรณีไม่ได้มีการสอบถามราคาจากส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจอื่นที่เคยจ้างหรือซื้อของประเภทเดียวกันนั้น และไม่มี การสืบราคาค่าจ้างในท้องถิ่นหรือราคาส่งของในท้องตลาดโดยทั่วไปมาประกอบการพิจารณา แต่ที่มาของวงเงินงบประมาณมาจากใบเสนอราคาของบริษัทซึ่งนำราคานาฬิกามาเสนออยู่ห้อยเดียว โดยใช้วงเงินงบประมาณของโครงการเดิม จำนวน ๑๕,๑๒๒,๘๔๕ บาท เป็นวงเงินในการจัดหา คณะกรรมการนำ TOR ของคณะกรรมการชุดเดิมซึ่งไม่มีการสอบถามราคาหรือสืบราคาเช่นกัน มาใช้เป็น TOR ในโครงการนี้ โดยได้เปลี่ยนแปลงรูปแบบและเพิ่มจำนวนนาฬิกาจากเดิม ขอเปลี่ยนแปลงรายการงบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๔ และได้รับอนุมัติจากสำนักงบประมาณให้ดำเนินการ โดยกำหนดอุปกรณ์ชุดนาฬิกาแบบดิจิตอล ๕๐ ชุด และแบบอนาล็อก ๑๕๐ ชุด ปรับเปลี่ยนเป็นอุปกรณ์ชุดนาฬิกาแบบดิจิตอลทั้งหมด ๒๓๘ ชุด โดยอยู่ในวงเงินงบประมาณเท่าเดิม ทั้งที่เป็นวงเงินที่กำหนดไว้เพื่อให้ได้ชุดอุปกรณ์นาฬิกาคนละชนิดกัน

จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบรัฐสภาว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๑๓ ประกอบระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๑๕ ทวิ และมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๑๙ แจ้งตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ สร. ๐๒๐๓/ว ๑๕๗ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๑๙ อันเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ และไม่ปฏิบัติตามแบบธรรมเนียมของทางราชการ ตามข้อ ๒ (๓) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ สมควรลงโทษลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ ๔

คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา ประกอบด้วย

๑. นายม. เจ้าหน้าที่ตำราจรัฐสภาระดับอาวุโส กลุ่มงานรักษาความปลอดภัย สำนักรักษาความปลอดภัย

๒. นายค. ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานอำนวยการ (วิทยากรระดับเชี่ยวชาญ) สำนักรักษาความปลอดภัย

๓. นางสาวจ. นักวิชาการพัสดุระดับชำนาญการ กลุ่มงานพัสดุ สำนักการคลัง และงบประมาณ

๔. นางสาวส. เจ้าพนักงานบันทึกข้อมูลระดับชำนาญงาน กลุ่มงานอาคารสถานที่ สำนักรักษาความปลอดภัย

ได้กระทำผิดวินัยกรณีไม่ตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของหนังสือรับรองผลงานและสำเนาสัญญาว่าจ้างของผู้เสนอราคา ซึ่งเป็นเอกสารปลอมที่จะทำให้ผู้เสนอราคาขาดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิเสนอราคาตามประกาศการประกวดราคาจ้างโครงการดังกล่าว

จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบรัฐสภาว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๑๓ ประกอบระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๕๐ (๑) อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ และไม่ปฏิบัติตามแบบธรรมเนียมของทางราชการ ตามข้อ ๒ (๓) และข้อ ๕ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ สมควรลงโทษนาย ม. นาย ค. และนางสาว จ. ให้ลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ ๔ ส่วนนางสาว ส. สมควรลงโทษลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ ๒ เนื่องจากวิสัยและพฤติการณ์ในตำแหน่งเจ้าพนักงานบันทึกข้อมูลระดับชำนาญงาน กลุ่มงานอาคารสถานที่ สำนักรักษาความปลอดภัย

เจ้าหน้าที่พัสดุ ประกอบด้วย

๑. นางสาว. นักวิชาการพัสดุระดับชำนาญการ กลุ่มงานพัสดุ สำนักการคลัง และงบบประมาณ

๒. นายพ. นักวิชาการตรวจสอบภายในระดับชำนาญการพิเศษ กลุ่มตรวจสอบภายใน เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งผู้บังคับบัญชากลุ่มงานพัสดุ สำนักการคลังและงบบประมาณ

ได้กระทำผิดวินัยกรณีเสนอบันทึกข้อความเพื่อขออนุมัติจัดจ้างโครงการ โดยไม่มีข้อความเกี่ยวกับราคามาตรฐานหรือราคากลางของทางราชการ หรือราคาที่เคยซื้อหรือจ้างครั้งหลังสุดภายในระยะเวลา ๒ ปีงบประมาณ หรือราคาพัสดุที่ต้องการจัดหาจากส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจอื่นที่เคยจ้างหรือซื้อของประเภทเดียวกันนั้น หรือราคาค่าจ้างในท้องถิ่นหรือราคาสิ่งของในท้องตลาดโดยทั่วไป เพื่อประกอบการพิจารณาของเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบรัฐสภาว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๑๓ ประกอบระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๒๗ (๓) และมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๑๙ แจ้งตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ สร. ๐๒๐๓/ว ๑๕๗ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๑๙ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ และไม่ปฏิบัติตามแบบธรรมเนียมของทางราชการ ตามข้อ ๒ (๓) และข้อ ๕ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ สมควรลงโทษนางสาวจ. ให้ลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ ๒ เนื่องจากเป็นผู้ได้บังคับบัญชาและลงโทษนายพ. ให้ลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ ๔

ผู้รับมอบอำนาจในการสั่งซื้อสิ่งจ้างและผู้ควบคุมและกำกับดูแลผู้ได้บังคับบัญชา
คือ นายส. รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

๑. ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้อนุมัติให้ดำเนินการจัดจ้างโดยไม่ตรวจสอบความถูกต้องของการดำเนินการของนางสาวจ. และนายพ. ที่เสนอขออนุมัติ โดยไม่มีข้อความเกี่ยวกับราคามาตรฐานหรือราคากลางของทางราชการ หรือราคาที่เคยซื้อหรือจ้างครั้งหลังสุดภายในระยะเวลา ๒ ปีงบประมาณ หรือราคาพัสดุที่ต้องการจัดหาจากส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจอื่นที่เคยจ้างหรือซื้อของประเภทเดียวกันนั้น หรือราคาค่าจ้างในท้องถิ่นหรือราคาสิ่งของ

ในท้องตลาดโดยทั่วไป จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบรัฐสภาว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๑๓ ประกอบระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๒๗ (๓) และมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๑๙ แจ้งตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรีที่ สร. ๐๒๐๓/ว ๑๕๗ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๑๙

๒. ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้อนุมัติและลงนามในสัญญาโดยไม่ตรวจสอบความถูกต้องของคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาที่ไม่ตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของหนังสือรับรองผลงานและสำเนาสัญญาว่าจ้างของผู้เสนอราคาและได้รับเลือก ซึ่งเป็นเอกสารปลอมที่จะทำให้ผู้เสนอราคาขาดคุณสมบัติ จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบรัฐสภาว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๑๓ ประกอบระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๕๐ (๑)

สมควรลงโทษลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ ๔

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร มีคำสั่งลงโทษลดเงินเดือนนาย ส. นาย สม. นาย ภ. นาย ม. นาย ค. นางสาว จ. ในอัตราร้อยละ ๔ และลงโทษลดเงินเดือนนางสาว ส. ในอัตราร้อยละ ๒ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๑๙๑๗/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๘ และประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ มีคำสั่งลงโทษลดเงินเดือนนายส. ในอัตราร้อยละ ๔ ตามคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๑๑๗/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๘

ผู้ถูกลงโทษได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ดังนี้

นาย ภ. เห็นว่า ๑) ตนได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการ TOR ทั้งสองชุด มีส่วนร่วมดำเนินการมาตั้งแต่เริ่มต้น การเปลี่ยนแปลงอุปกรณ์เป็นประโยชน์แก่ราชการมากกว่าเดิม ๒) การดำเนินการสืบราคาของคณะกรรมการ TOR ดำเนินการอย่างเหมาะสมแล้วด้วยการเทียบเคียงกับสถาบันมาตรฐานแห่งชาติที่เคยซื้ออุปกรณ์ประเภทเดียวกัน ไม่มีความจำเป็นต้องสืบราคาซ้ำ และเปิดโอกาสให้มีการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรมให้มากที่สุดด้วยการปรับลดวงเงินผลงานลง ๓) การเปรียบเทียบราคาที่นำมาเป็นฐานข้อมูลในการพิจารณามูลค่าความเสียหายไม่เป็นธรรมกับผู้อุทธรณ์ ๔) มติคณะรัฐมนตรีที่ใช้พิจารณาลงโทษถูกยกเลิกแล้ว ๕) คณะกรรมการ TOR ไม่มีหน้าที่สืบราคา การใช้เกณฑ์ราคาของหน่วยงานของรัฐอื่นมาใช้พิจารณาไม่มีความเหมาะสม ไม่สอบสวนผู้เกี่ยวข้องกับการกำหนดวงเงินงบประมาณ ๖) ระดับโทษที่ได้รับสูงเท่ากับข้าราชการชั้นผู้ใหญ่และผู้ที่มีวิชาชีพทางการพัสดุโดยตรง ๗) กระบวนการยกเลิกคณะกรรมการ TOR ชุดเดิม ไม่ชอบด้วยระเบียบที่เกี่ยวข้อง และ ๘) ความเสียหายแก่ราชการและความเสียหายแก่ผู้ถูกลงโทษจากการสอบสวนที่ไม่ชอบ

นางสาว จ. ในฐานะเจ้าหน้าที่พัสดุ เห็นว่า ๑) การดำเนินการในโครงการนี้ไม่เข้าหลักเกณฑ์ของราคามาตรฐาน ราคากลางของทางราชการ เนื่องจากมีช่างงานก่อสร้าง และไม่ต้องสืบราคาเนื่องจากสำนักงานไม่เคยดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างเกี่ยวกับการปรับปรุงนาฬิกามาก่อนและไม่มีหน่วยงานของรัฐใดจัดซื้อจัดจ้างเกี่ยวกับการปรับปรุงนาฬิกาในรอบระยะเวลา ๒ ปีมาก่อน และมติคณะรัฐมนตรีที่อ้างใช้สำหรับการต่อรองราคาหลังได้ผู้ชนะการประกวดราคาแล้ว ๒) ก่อนลงนามผูกพันสัญญาได้ส่งให้สำนักกฎหมายตรวจสอบความถูกต้องของสัญญาก่อนแล้วก็ไม่มีข้อสังเกตหรือชี้แจงให้เห็นถึงความผิดปกติของเอกสารแต่อย่างใด และในฐานะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา

เห็นว่า ๑) ได้ดำเนินการประกวดราคาถูกต้องตามอำนาจหน้าที่แล้วโดยพิจารณาจากการรับรองความถูกต้องของผู้เสนอราคาเท่านั้นและเชื่อว่าเป็นเอกสารที่แท้จริง การเสนอเอกสารไม่ได้ระบุให้ต้องเสนอเอกสารต้นฉบับ และคู่สัญญาของผู้เสนอราคาก็น่าเชื่อถือ ไม่พบข้อพิรุฑ์ และระยะเวลาการดำเนินการน้อยเพียง ๗ วันทำการ ความปรากฏภายหลังลงนามผูกพันในสัญญาแล้ว และผู้เสนอเอกสารปลอมต้องรับผิดชอบเองอยู่แล้ว ๒) สำนักงานยังไม่ได้รับความเสียหาย เนื่องจากมีการยกเลิกสัญญาและไม่มีการจ่ายเงินในกรณีดังกล่าว

นาย ส. เห็นว่า ๑) กรณีพิจารณาอนุมัติโครงการซึ่งมติคณะรัฐมนตรีที่อ้างว่าต้องมีการกำหนดราคามาตรฐาน ราคากลางของทางราชการ และการสืบราคาใช้สำหรับการต่อรองราคาหลังได้ผู้ชนะการประกวดราคาแล้ว และการดำเนินการในลักษณะเดียวกันเมื่อครั้งก่อนหน้านี้ ก็ไม่มีข้อความราคามาตรฐานหรือราคากลางแต่อย่างใด ซึ่งเป็นแนวทางปฏิบัติที่ผ่านมาหากผิดก็ต้องสอบสวนเจ้าหน้าที่อื่นด้วย และผู้อนุมัติคือเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเนื่องจากรับทราบเรื่องก่อนที่ตนจะลงนามเห็นชอบ และไม่มีการพิจารณาความผิดของผู้อำนวยความสะดวกสำนักการคลังและงบประมาณ ๒) กรณีลงนามในสัญญาข้างต้นได้พยายามตรวจสอบและสอบถามเจ้าหน้าที่แล้วเห็นว่าถูกต้องแล้ว การตรวจสอบเอกสารตามระเบียบกำหนดให้ตรวจสอบเพียงเอกสารที่ผู้เสนอราคายื่นมาเท่านั้น ซึ่งต้องดำเนินการภายใต้ระยะเวลาที่จำกัด และไม่เคยรู้จักหรือมีส่วนได้เสียหรือเรียกร้องประโยชน์จากกรรมการบริษัทที่ชนะการประกวดราคา และก่อนลงนามสำนักกฎหมายก็ได้ตรวจสอบแล้วว่าถูกต้อง ๓) ระดับโทษที่ลงโทษไม่ชอบเป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการพัสดุ ความเสียหายยังไม่เกิดแก่ราชการ

อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เห็นว่าการสอบสวนได้ดำเนินการถูกต้องแล้ว การลงโทษถูกต้องและเหมาะสมกับความผิดแล้ว ข้อคัดค้านของผู้อุทธรณ์ทั้ง ๓ ราย ไม่อาจรับฟังได้ จึงให้ยกอุทธรณ์ และ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ มีข้อสังเกตว่า จากหนังสืออุทธรณ์และคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้อุทธรณ์ ได้กล่าวถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องในขั้นตอนต่าง ๆ ของการจัดซื้อจัดจ้างโครงการปรับปรุงระบบนาฬิกา ว่าได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำผิด แต่ไม่ปรากฏในรายงานการลงโทษว่า ได้มีการสอบสวนและลงโทษทางวินัยแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องบางราย สมควรที่ผู้บังคับบัญชาจะได้พิจารณาตามอำนาจและหน้าที่กับบุคคลเหล่านั้นต่อไปด้วย

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ ที่ประชุมได้พิจารณารายงานการลงโทษและรายงานผลการพิจารณาวินิจฉัยของ อ.ก.ร.อุทธรณ์และร้องทุกข์ แล้วมีมติ ดังนี้

๑. ส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมด้วยเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องให้เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรสั่งการให้คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม ตามมาตรา ๗๗ วรรคสอง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ ในประเด็นตามความเห็นของ ก.ร. ทั้งนี้ หลังจากการดำเนินการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ให้เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรพิจารณามีความเห็นเสนอ ก.ร. เพื่อประกอบการพิจารณาต่อไป

๒. เนื่องจาก อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ มีความเห็นว่า จากหนังสืออุทธรณ์และคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้อุทธรณ์ ได้กล่าวถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องในขั้นตอนต่าง ๆ ของการจัดซื้อจัดจ้างโครงการปรับปรุงระบบนาฬิกา ว่าได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำผิด แต่ไม่ปรากฏ

ในรายงานการลงโทษว่าได้มีการสอบสวนและลงโทษทางวินัยแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องบางราย สมควรที่ผู้บังคับบัญชาจะได้พิจารณาตามอำนาจหน้าที่กับบุคคลนั้นต่อไป ดังนั้น ให้เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป (ตามหนังสือ ก.ร. ที่ สผ ๐๐๐๒/๑๐๒ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๙)

คณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนเพิ่มเติมแล้ว เห็นว่า

๑. การยกเลิกการประกวดราคาเดิม เนื่องจาก เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรประกาศชัดเจนต่อที่ประชุมว่ามีระเบียบรัฐสภาว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๕๕ ใช้บังคับแล้ว ให้ยกเลิกการดำเนินการตามระเบียบพัสดุเดิม และระยะเวลาการดำเนินการกำหนด TOR ไม่ได้กระชั้นชิด การปรับลดมูลค่าของผลงานที่ผ่านมาใน TOR เป็นการเปิดโอกาสให้มีการแข่งขันราคาอย่างเหมาะสมและเป็นธรรมยิ่งขึ้น การพิจารณาเอกสารรับรองผลงานของคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา เชื่อโดยสุจริตว่าไม่ต้องตรวจสอบเอกสารว่าจริงหรือไม่ เนื่องจากเป็นไปตามที่กำหนดในเอกสารประกวดราคาและมีการรับรองที่มีตราประทับบริษัททำให้เชื่อว่าเป็นเอกสารที่แท้จริง

๒. การไม่ตรวจสอบวัตถุประสงค์ของบริษัทกับหนังสือรับรองผลงานซึ่งเป็นเอกสารปลอมนั้น ตามแนวทางปฏิบัติที่ผ่านมาไม่เคยมีผู้เสนอราคารายใดเสนอหนังสือรับรองผลงานปลอมหรือเท็จมาก่อน จึงเชื่อโดยสุจริตว่าไม่ต้องตรวจสอบ มิได้มีเจตนาทุจริต

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร พิจารณาแล้ว เห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนที่สอบสวนเพิ่มเติม และเห็นว่าได้ปรากฏข่าวสารในทางที่ไม่ดีทำให้รัฐสภาและสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรต้องเสียหายในภาพลักษณ์และชื่อเสียง และต้องมีการรื้อถอนนาฬิกาออกไปและจัดซื้อนาฬิกามาติดตั้งทดแทน ถือว่าเสียหายแล้ว และพฤติการณ์ของคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาและนาย ส. เป็นเพียงการกระทำที่ไม่ได้ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ มิได้มีเจตนาทุจริต การลงโทษข้าราชการทั้ง ๙ ราย ชอบแล้ว และเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรจะได้พิจารณาดำเนินการเสนอคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติเพื่อแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน (วินัยอย่างไม่ร้ายแรง) กับข้าราชการรัฐสภาสามัญของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ปรากฏรายชื่อในรายงานการสอบสวนเพิ่มเติมตามมติ ก.ร. ต่อไป

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๑๐/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๐ ที่ประชุมพิจารณารายงานการลงโทษ รายงานผลการพิจารณาวินิจฉัยของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ รายงานการสอบสวนเพิ่มเติมตามมติ ก.ร. และความเห็นของเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร แล้วมีมติเห็นชอบรายงานผลการพิจารณาวินิจฉัยของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ทั้ง ๓ ราย รับทราบรายงานการลงโทษของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และจากหนังสืออุทธรณ์และคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้อุทธรณ์ได้กล่าวถึงนางสาว ส. ผู้อำนวยการสำนักการคลังและงบประมาณ ในขณะนั้น ซึ่งเกี่ยวข้องในขั้นตอนต่าง ๆ ของการจัดซื้อจัดจ้างโครงการปรับปรุงระบบนาฬิกา ว่าได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำผิด แต่ไม่ปรากฏในรายงานการลงโทษว่าได้มีการสอบสวนและลงโทษทางวินัยแก่บุคคลดังกล่าว เห็นควรให้เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่กับบุคคลดังกล่าวต่อไปด้วย (ตามหนังสือ ก.ร. ที่ ๘๙ - ๙๐/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๐)

๔. นาย ช. ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ประเภทอำนวยการระดับสูง ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสำนักการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ได้กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามกฎหมาย ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ หลายกรรมต่างกัน ดังนี้

๑. อนุมัติสั่งการด้วยวาจาให้มีการจัดพิมพ์เอกสารของสหกรณ์ออมทรัพย์ ข้าราชการฝ่ายรัฐสภาโดยไม่เสนอให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจพิจารณาอนุมัติก่อน และมีการจัดทำหนังสือขออนุมัติย้อนหลัง และมีการเขียนข้อความให้สหกรณ์ฯ นำวัสดุสิ่งพิมพ์มาทดแทนให้แก่ สำนักการพิมพ์โดยไม่เสนอให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจพิจารณาเห็นชอบเสียก่อน อันเป็นความผิดวินัย อย่างไม่ร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ และแบบธรรมเนียมของทางราชการ ตามข้อ ๒ (๓) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕

๒. ไม่ดำเนินการลงทะเบียนรับหนังสือในทะเบียนหนังสือรับให้ถูกต้องตาม ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ พ.ศ. ๒๕๒๖ โดยได้ดำเนินการรับหนังสือด้วย ตนเอง ซึ่งผิดปกติวิสัยในการปฏิบัติราชการและไม่มีเหตุผลอันสมควร อันเป็นการกระทำความผิดวินัย อย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ และแบบธรรมเนียมของทางราชการ ตามข้อ ๒ (๓) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕

๓. มีพฤติการณ์ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับการจัดทำหนังสือราชการที่เกี่ยวข้องกับ การจัดพิมพ์เอกสารให้กับสหกรณ์ฯ ได้แก่ แก้ไขเพิ่มเติมข้อความในหนังสือขออนุมัติจัดพิมพ์หนังสือ จากเดิมที่ได้เขียนหนังสือราชการไว้ว่า “อนุมัติ” แก้ไขเป็น “อนุมัติดำเนินการ ทั้งนี้ ทางสหกรณ์ ออมทรัพย์ฯ จะนำวัสดุมาคืนให้ต่อไป (เป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่าย)” ภายหลังจากที่มีเรื่องร้องเรียนให้มีการ ตรวจสอบการจัดพิมพ์รายงานกิจการประจำปี ๒๕๕๘ ของสหกรณ์ฯ แล้ว และจัดทำหนังสือ รายงานผลการดำเนินการจัดพิมพ์รายงานกิจการประจำปี ๒๕๕๘ ขึ้นมาช่วงประมาณปลายเดือน มีนาคม ๒๕๕๙ ภายหลังจากที่มีเรื่องร้องเรียนให้มีการตรวจสอบการจัดพิมพ์รายงานกิจการประจำปี ๒๕๕๘ ของสหกรณ์ฯ เพื่อให้เห็นว่าได้มีการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายจากสหกรณ์ฯ หรือขอให้สหกรณ์ฯ นำวัสดุสิ่งพิมพ์มาทดแทนตั้งแต่แรก ซึ่งเป็นการสร้างพยานหลักฐานขึ้นมาภายหลังเพื่อปกปิดเจตนาเดิม ของตน อันเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตน และไม่รักษา เกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามข้อ ๒ (๑๒) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕

๔. รับเงินจำนวน ๕,๐๐๐ บาท จากสหกรณ์ฯ ที่ให้เป็นเงินรางวัลหรือสินน้ำใจแก่ ผู้ที่มีส่วนช่วยจัดพิมพ์รายงานกิจการประจำปี ๒๕๕๘ และมีการนำไปคืนภายหลังในวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๙ ซึ่งแม้จะได้นำเงินจำนวนดังกล่าวสมทบเข้าเป็นเงินกองทุนกู้ยืมสำนักการพิมพ์ก่อนมีการ นำเงินส่งคืนไปให้สหกรณ์ฯ ก็ตาม แต่การรับเงินดังกล่าวเป็นไปโดยไม่ถูกต้อง เนื่องจากไม่มีกฎ ระเบียบของทางราชการที่อนุญาต หรือให้อำนาจให้มีการรับเงินในลักษณะนี้ได้ อันเป็นการกระทำ ความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงฐานกระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้ เสื่อมความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ตามข้อ ๓ (๕) ของ กฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕

เลขาธิการวุฒิสภา ได้มีคำสั่งลงโทษลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ ๔ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ที่ ๕๖/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๖๐

นาย ช. ได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ โดยเห็นว่า การดำเนินการสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมาย การสอบสวนนอกเหนือจากที่ระบุไว้ในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และการอนุมัติสั่งการของนายชาติชายฯ เป็นการดำเนินการกรณีเร่งด่วนเนื่องจากได้รับแจ้งมากระชั้นชิดและโรงพิมพ์ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรขัดข้องไม่สามารถดำเนินการได้ หากไม่ดำเนินการจะเกิดความเสียหายในการจัดการประชุมใหญ่ และเห็นว่าสหกรณ์ฯ เป็นกิจการในลักษณะสวัสดิการของทั้งสองสำนักงาน การอนุมัติตามแบบธรรมเนียมของทางราชการ มิได้เอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้หนึ่งผู้ใด

อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เห็นว่า การลงโทษตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมีเพียงประเด็นที่ ๑ และประเด็นที่ ๒ เท่านั้น และพฤติการณ์ดังกล่าวเป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อย เห็นควรได้รับโทษภาคทัณฑ์ และเมื่อพิจารณาประวัติการรับราชการและคุณงามความดี และไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยมาก่อน จึงมีเหตุอันควรงดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๑๑/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ที่ประชุมพิจารณารายงานผลการพิจารณาวินิจฉัยของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และรายงานการลงโทษแล้วมีความเห็นว่า ให้ยกเลิกคำสั่งสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาที่ลงโทษลดเงินเดือนตามข้อ ๗๐ และข้อ ๗๑ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยให้มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้คืนเงินเดือนที่ได้ลดไว้ดังกล่าวตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๖๐ ทั้งหมดให้นายชาติชายฯ ตามข้อ ๗๓ (๓) (ค) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๗ (ตามหนังสือ ก.ร. ที่ ๑๐๐/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๖๐)

๕. นาย ส. อติตข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตำแหน่งที่ปรึกษาด้านกฎหมาย (นิติกรทรงคุณวุฒิ) สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในฐานะที่ปรึกษาด้านกฎหมาย และผู้บริหารเทคโนโลยีสารสนเทศระดับสูงของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้ปฏิบัติงานในฐานะผู้ปฏิบัติงานให้คำปรึกษาของส่วนราชการสังกัดสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นผู้ที่เป็นที่ยอมรับว่ามีความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ และผลงานเป็นที่ประจักษ์ในด้านนิติการ กลับกระทำการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมายว่าด้วยการพัสดุ ได้แก่ ระเบียบรัฐสภาว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๕๕ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ตลอดจนมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ และมีพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นว่ามีการขึ้นให้มีการจัดจ้างด้วยวิธีตกลง โดยมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรมเพื่อเอื้อประโยชน์แก่อาจารย์จากสถาบันวิทยากรหุ่นยนต์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี และสถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นผู้เข้าทำการเสนอราคาให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญาทำสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร จึงเป็นการกระทำที่ส่งผลให้การดำเนินโครงการจ้างที่ปรึกษาเพื่อทำการศึกษาและออกแบบรายละเอียดการติดตั้งระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของอาคารรัฐสภาแห่งใหม่ ไม่มีความโปร่งใสและเป็นธรรม เป็นการขัดขวางการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรม แม้ต่อมาจะมีได้มีการจัดจ้างด้วยวิธีการที่นายส. กระทำการหรือพยายามผลักดันให้เกิดขึ้น แต่การกระทำผิด

ของนาย ส. เป็นการกระทำที่ดำเนินการไปจนครบถ้วนทุกขั้นตอนแล้ว ถือว่าได้กระทำความผิดสำเร็จแล้ว อีกทั้งการยกเลิกโครงการจัดจ้างที่ปรึกษาเพื่อทำการศึกษาและออกแบบรายละเอียดการติดตั้งระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของอาคารรัฐสภาแห่งใหม่ก็มีได้เกิดจากการกระทำของนาย ส. แต่อย่างไรก็ตาม อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต และเที่ยงธรรม และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ และปฏิบัติตามแบบธรรมเนียมของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๖ (๓) ประกอบข้อ ๒ (๒) และ (๓) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ลงโทษปลดออก ตามคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๖/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๖๑

นาย ส. อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ สรุปประเด็นได้ดังนี้

๑. การแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง และการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ตลอดจนกระบวนการสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๒. ผู้อุทธรณ์ไม่ได้มีพฤติการณ์การกระทำผิดวินัย พยานหลักฐานรับฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัย และความเสียหายที่จะเกิดขึ้นไม่ได้เกิดจากการกระทำของผู้อุทธรณ์

โดยมีคำขอให้เพิกถอนคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๖/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๖๑ เรื่อง ลงโทษปลดออก พร้อมมีคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการและคืนสิทธิประโยชน์ที่ควรได้รับระหว่างพ้นจากราชการ พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี กับให้ชดเชยขึ้นเงินเดือน ระดับเงินเดือน ระดับตำแหน่ง ที่ไม่ได้รับระหว่างที่ถูกปลดออกจากราชการ และขอให้ชดเชยเยียวยาความเสียหายที่ผู้อุทธรณ์ได้รับจากการต้องถูกคำสั่งลงโทษดังกล่าวนี้ในประการอื่นด้วย เช่น การที่ผู้อุทธรณ์ต้องพ้นจากการเป็น ก.ร. อ.ก.ร. กฎหมายและระเบียบ และ อ.ก.ร. ระบบงานและอัตราค่าจ้าง เป็นต้น

อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ได้ตรวจพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนกฎหมาย กฎ ระเบียบและหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง คำอุทธรณ์พร้อมเอกสารประกอบการอุทธรณ์ และคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้อุทธรณ์ แล้ว เห็นว่ามีพยานหลักฐานเพียงพอแก่การพิจารณาวินิจฉัยของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ โดยไม่ต้องเชิญคณะกรรมการสอบสวนมาให้ข้อมูลเพิ่มเติม โดย อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ พิจารณาแล้วมีความเห็นเป็นสองฝ่าย ดังนี้

๑. อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เสียข้างมาก ๘ เสียง เห็นว่า พยานหลักฐานตามสำนวนการสอบสวนยังฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดวินัยตามที่ถูกลงโทษแต่อย่างใด จึงเห็นว่าอุทธรณ์ฟังขึ้น เห็นควรให้ยกโทษ โดยให้สั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษตามคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๖/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๖๑ เรื่อง ลงโทษปลดออก แต่ไม่อาจสั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการตามเดิมได้ เนื่องจากผู้อุทธรณ์ออกจากราชการเพราะถูกลงโทษไล่ออก ตามคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๑๐๗/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เรื่อง ลงโทษไล่ออก ตามข้อ ๑๔ ก. (๔) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ ประกอบกับมาตรา ๗๗ และมาตรา ๗๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ และข้อ ๗๐ ข้อ ๗๑ และข้อ ๗๒ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๗ ส่วนคำขออื่นให้สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรรับไปดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่มีกฎหมายกำหนดต่อไป

๒. อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เสียข้งน้อย ๑ เสีย เห็นว่า มีพยานหลักฐาน ฟังได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต และเที่ยงธรรม และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ และปฏิบัติตามแบบธรรมเนียมของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๖ (๗) ประกอบข้อ ๒ (๒) และ (๓) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ตามคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๖/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๖๑ เรื่อง ลงโทษปลดออก อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น เห็นควรให้ยกอุทธรณ์

นอกจากนั้น อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เสียข้งน้อยยังมีข้อสังเกตว่า ปราบกฎ ตามเอกสารบันทึกช่วยจำซึ่งนางพ. กับพวก จัดทำขึ้น ระบุว่าในการหารือเมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๘ เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (นายจ.) รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (นายว.) สั่งให้กลุ่มงานพัสดุ แก้ไขความเห็นตามบันทึกของกลุ่มงานพัสดุ ลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๘ โดยตัดความเห็นที่เสนอว่า การจ้างที่ปรึกษาอาจขัดต่อมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ควรหารือไปยัง คณะกรรมการว่าด้วยการพัสดุของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา (กวพ.ร.ส.) ออก แสดงให้เห็นว่ามีความต้องการ จะจ้างมหาวิทยาลัยของรัฐทั้งสองสถาบันเป็นที่ปรึกษาทั้งที่อาจขัดต่อระเบียบของทางราชการ อันเป็นการสั่งการที่มีขอบเพราะไม่มีอำนาจตามกฎหมายให้กระทำได้ และอาจเข้าข่ายเป็นความผิด ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา ควรให้สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ตรวจสอบข้อเท็จจริงเรื่องดังกล่าวต่อไปด้วย

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๙/๒๕๖๑ วันจันทร์ที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๖๑ ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นควรให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมตามมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ ว่า การกระทำของนายส. เป็นเหตุให้ ราชการเสียหายอย่างร้ายแรง หรือไม่ อย่างไร และให้สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร รับข้อสังเกตของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เสียข้งน้อย กรณีการสั่งให้กลุ่มงานพัสดุแก้ไขความเห็น ตามบันทึกของกลุ่มงานพัสดุ ลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๘ โดยตัดความเห็นที่เสนอว่า การจ้างที่ปรึกษา อาจขัดต่อมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ควรหารือไปยังคณะกรรมการว่าด้วยการ พักของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา (กวพ.ร.ส.) ออก ไปพิจารณาด้วย และนอกจากนั้น ในประเด็น ข้อกฎหมายที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่า ขณะถูกสั่งลงโทษปลดออก ตามคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๖/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๖๑ เรื่อง ลงโทษปลดออก ผู้อุทธรณ์มิได้มีสถานะเป็นข้าราชการรัฐสภา สามัญโดยผู้อุทธรณ์ได้พ้นจากราชการไปแล้วเนื่องจากถูกลงโทษไล่ออก ตามคำสั่งลงโทษตามคำสั่ง สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๑๐๗/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เรื่อง ลงโทษไล่ออก ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ จึงไม่อาจสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์ให้ปลดออกได้อีก นั้น ที่ประชุม มอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการไปศึกษาข้อกฎหมายเพิ่มเติม พร้อมตัวอย่างคำพิพากษาและคำสั่งลงโทษ ที่ลงโทษในลักษณะเดียวกันนี้ แล้วเสนอต่อที่ประชุมต่อไป

คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมตามมติของ ก.ร. เรียบร้อยแล้ว โดยคณะกรรมการสอบสวนฝ่ายเสียงข้างมาก มีความเห็นว่า การกระทำผิดวินัยของผู้อุทธรณ์ ทำให้ทั้งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรและสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาต้องเสียค่าใช้จ่าย ในการเช่าพื้นที่จากเอกชนเพื่อใช้เป็นที่ทำการสำหรับปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภา คำนวณเป็นเงินได้

อย่างน้อยจำนวน ๑๑๗,๒๘๖,๔๑๔.๕๐ บาท และส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์และความสง่างามของสถาบันนิติบัญญัติที่เป็นหนึ่งในสถาบันที่ใช้อำนาจอธิปไตยของประเทศ และถือเป็นการก่อให้เกิดความเสียหายต่อการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรมในการจัดซื้อจัดจ้างของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร อันเป็นเจตนารมณ์สำคัญของการจัดซื้อจัดจ้างของส่วนราชการซึ่งมุ่งหมายในการรักษาผลประโยชน์ของราชการ อันเป็นความเสียหายต่อทางราชการอย่างร้ายแรง

สำหรับประเด็นการลงโทษผู้อุทธรณ์โดยมิได้มีสถานะเป็นข้าราชการขณะถูกสั่งลงโทษ นั้น สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. ในฐานะฝ่ายเลขาธิการ ก.ร. เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยและการสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์กรณีนี้เป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงสามารถดำเนินการได้เสมือนว่าผู้ใช้นั้นยังมิได้ออกจากราชการไป

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๑/๒๕๖๒ วันจันทร์ที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๖๒ ที่ประชุมพิจารณารายงานการลงโทษ รายงานผลการพิจารณาวินิจฉัยของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ และรายงานการสอบสวนเพิ่มเติมแล้ว มีมติเสียงข้างมากไม่เห็นชอบด้วยกับความเห็นของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ โดยเห็นว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้วสำหรับพฤติการณ์การกระทำผิดนั้น เห็นว่า ผู้อุทธรณ์ในฐานะผู้ควบคุมดูแลและรับผิดชอบการปฏิบัติราชการในสำนักสารสนเทศ และผู้บริหารเทคโนโลยีสารสนเทศระดับสูงของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร มีพฤติการณ์ซึ่งนำไปสู่การจัดจ้างด้วยวิธีตกลงโดยมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขันราคาอย่างไม่เป็นธรรมเพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่อาจารย์จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยเชิญให้อาจารย์จากมหาวิทยาลัยทั้งสองเข้าร่วมประชุมและทำให้ทราบรายละเอียดของแผนงาน แผนเงิน และงบประมาณ มีการดำเนินการเพื่อให้สำนักสารสนเทศเสนอขออนุมัติให้ใช้วิธีการจัดจ้างโดยวิธีตกลงต่อเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรทั้งที่ไม่ใช่หน้าที่ของสำนักสารสนเทศ และในการประชุมคณะกรรมการจัดจ้างที่ปรึกษาโครงการฯ ครั้งแรก ประธานกรรมการก็กล่าวถึงเหตุผลของการจัดจ้างสถาบันการศึกษาทั้งสองสถาบัน และปรากฏข้อเท็จจริงจากบันทึกช่วยจำของสำนักการคลังและงบประมาณว่าการประชุมมีลักษณะเป็นการกดดันเจ้าหน้าที่มิให้เสนอความเห็นให้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการว่าด้วยการพัสดุของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา (กพ.รส.) ซึ่งผู้อุทธรณ์ร่วมอยู่ในการประชุมนั้นด้วย

ส่วนความเสียหายต่อราชการ นั้น เห็นว่า การกระทำผิดวินัยของผู้อุทธรณ์ส่งผลให้สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรและสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ไม่สามารถเข้าใช้พื้นที่อาคารรัฐสภาแห่งใหม่ได้ ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเช่าพื้นที่จากเอกชนเพื่อใช้เป็นที่พักอาศัย โดยมิได้เสียค่าเช่าที่ทางราชการอาจต้องสูญเสียไป คำนวณเป็นเงินได้อย่างน้อยจำนวน ๑๑๗,๒๘๖,๔๑๔.๕๐ บาท และส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์และความสง่างามของสถาบันนิติบัญญัติที่เป็นหนึ่งในสถาบันที่ใช้อำนาจอธิปไตยของประเทศ และถือเป็นการก่อให้เกิดความเสียหายต่อการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรมในการจัดซื้อจัดจ้างของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร อันเป็นความเสียหายต่อทางราชการอย่างร้ายแรง

ดังนั้น ก.ร. จึงมีมติเห็นชอบด้วยกับคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๖/๒๕๖๑ เรื่อง ลงโทษปลดออก ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๖๑ เห็นควรยกอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ และรับทราบรายงานการลงโทษดังกล่าว (หนังสือ ก.ร. ที่ ๑๒ - ๑๓/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒)

กรณีที่ ๒ **ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ** **อุตสาหะ เอาใจใส่ และรักษาประโยชน์ของทางราชการ ตามข้อ ๒ (๕)**

๖. นาย ท. รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยนาย ท. ได้รับมอบหมายให้เป็นประธานกรรมการบริหารจัดการดินในการก่อสร้างอาคารรัฐสภา แห่งใหม่ และดำรงตำแหน่งรองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของกรรมการ ในคณะกรรมการนั้นด้วย นาย ท. ได้นัดประชุมคณะกรรมการบริหารจัดการดินฯ ทั้งสิ้น ๑๑ ครั้ง มี ช่วงระยะเวลาดำเนินการประชุมตั้งแต่ครั้งที่ ๑ จนถึงครั้งที่ ๑๑ รวมประมาณ ๙ เดือนกว่า โดยในการ ประชุมคณะกรรมการบริหารจัดการดินฯ มีการทอดระยะเวลาอันยาวนานผิดปกติระหว่างการประชุมครั้งที่ ๘ กับครั้งที่ ๙ คือมีระยะเวลาห่างกันประมาณ ๔ เดือนกว่า ถือเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความไม่ตั้งใจ ไม่อุตสาหะ ไม่เอาใจใส่ และปล่อยปละละเลยในการปฏิบัติหน้าที่ ทำให้การขนย้ายดิน ออกจากพื้นที่ก่อสร้างอาคารรัฐสภาแห่งใหม่มีความล่าช้าเกินสมควร การกระทำของนาย ท. เป็นผล โดยตรงต่อการก่อสร้างอาคารรัฐสภาแห่งใหม่ไม่แล้วเสร็จตามแผนงานหรือภายในระยะเวลาอันสมควร ทำให้สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรต้องขยายอายุสัญญาให้กับผู้รับจ้างก่อสร้างอาคารรัฐสภา แห่งใหม่อีก ๓๘๗ วัน และการขยายสัญญาดังกล่าวมีผลสืบเนื่องทำให้สำนักงานเลขาธิการ สภาผู้แทนราษฎรต้องเช่าอาคารทิปโก้ อาคารสุขประเพณี อาคารดีพร้อม เพื่อใช้เป็นที่ทำการรอกการ ก่อสร้างอาคารรัฐสภาแห่งใหม่ให้แล้วเสร็จต่อไป พฤติกรรมดังกล่าวเป็นการกระทำความผิดวินัย อย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และไม่รักษาประโยชน์ของทางราชการ ซึ่งเป็นการละเว้นการกระทำหรือทำการอันเป็น เหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๒ (๕) และข้อ ๖ (๗)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ มีคำสั่งลงโทษปลดออก ตามคำสั่งสภานิติบัญญัติ แห่งชาติ ที่ ๑๐๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙

นาย ท. ได้มีหนังสือขออุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ขอให้เพิกถอนคำสั่งสภานิติบัญญัติ แห่งชาติ โดยเห็นว่า กระบวนการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ได้รับเอกสาร ประกอบการพิสูจน์ข้อกล่าวหา การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา เป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติมิได้พิจารณาความเห็นแย้งของ กรรมการสอบสวน และเห็นว่าตนมิได้มีพฤติกรรมหรือการกระทำอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามข้อกล่าวหา เช่น ผู้อุทธรณ์ไม่มีอำนาจเด็ดขาดในการดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารจัดการดิน การดำเนินการเป็นการดำเนินการในรูปแบบคณะกรรมการ ในระหว่างการประชุมคณะกรรมการ บริหารจัดการดินฯ ครั้งที่ ๘/๒๕๕๘ และครั้งที่ ๙/๒๕๕๘ ผู้อุทธรณ์ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการอย่าง เต็มที่แล้ว

อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ฝ่ายข้างมาก ๘ เสียง เห็นว่า การดำเนินการทางวินัย แก่ผู้อุทธรณ์มีความบกพร่องหลายประการ เช่น การดำเนินการทางวินัยโดยมุ่งเฉพาะเจาะจงที่จะ ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ ในฐานะประธานกรรมการบริหารจัดการดินฯ และในฐานะ รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยไม่ดำเนินการแก่กรรมการอื่น การที่ผู้อุทธรณ์ไม่ได้รับ เอกสารรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ถูกสอบสวนตามที่ได้อ้างขอ และการที่ ผู้อุทธรณ์ไม่ได้รับแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาอย่าง ชัดเจนเพียงพอ และพยานหลักฐานตามสำนวนการสอบสวนยังฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดวินัย แต่อย่างไรก็ดี จึงเห็นควรให้ยกโทษแก่ผู้อุทธรณ์และให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการตามเดิม โดยให้ ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติสั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษ และสั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการตามเดิม และ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ฝ่ายข้างน้อย ๑ เสียง เห็นว่า กรณีนี้โดยภาพรวมมีความเสียหาย เกิดขึ้นจริงโดยเกิดจากหลายปัจจัยแต่ไม่ได้เกิดขึ้นจากการปฏิบัติราชการของผู้อุทธรณ์เพียงผู้เดียว จึงต้องมีผู้รับผิดชอบในความเสียหายนี้ ถึงแม้ว่าพยานหลักฐานตามสำนวนการสอบสวนจะยังฟังไม่ได้ว่า ผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก็ตาม แต่พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ถือได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัย อย่างไม่ร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และไม่รักษาประโยชน์ของทางราชการ ตามข้อ ๒ (๕) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัย ข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ เห็นควรลดโทษจากปลดออกเป็นลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละ ๔ เป็นเวลาสามเดือน

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๗/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นชอบด้วยกับความเห็นของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ฝ่ายข้างมากที่ให้ ยกโทษแก่ผู้อุทธรณ์และให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการตามเดิม (ตามหนังสือ ก.ร. ที่ ๕๐/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๖๐)

๗. นาย ว. อติตข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตำแหน่งรองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในฐานะประธานกรรมการ ตรวจสอบการจ้างโครงการก่อสร้างอาคารรัฐสภาแห่งใหม่พร้อมอาคารประกอบ กรณีผู้อุทธรณ์บริหาร จัดการดินที่เกิดจากการก่อสร้างไม่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งเกิดจากการบกพร่องต่อหน้าที่ ไม่เอาใจใส่ และปล่อยปละละเลยในการปฏิบัติหน้าที่ในเรื่องการขนย้ายมูลดินออกจากพื้นที่ก่อสร้างที่ มีความล่าช้าเกินสมควร เป็นผลให้การก่อสร้างอาคารรัฐสภาแห่งใหม่ต้องล่าช้าออกไปกว่าแผนงานที่ กำหนดไว้ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และแก่ทางราชการ อย่างร้ายแรงอันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้า แก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และไม่รักษาประโยชน์ของทางราชการซึ่งเป็นการละเว้น การกระทำหรือกระทำการอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามกฎ ก.ร. ว่า ด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๒ (๕) ข้อ ๕ และข้อ ๖ (๗)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้มีคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๖๐ เรื่อง ลงโทษปลดออก โดยมีผลตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป

นาย ว. อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ โดยสรุปได้ดังนี้

๑. กระบวนการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ชอบด้วยมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาไม่ชอบด้วยกฎหมาย การไม่ได้รับเอกสารประกอบการแก้ข้อกล่าวหา และประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติมิได้พิจารณาความเห็นแย้งของกรรมการสอบสวน เป็นต้น

๒. ผู้อุทธรณ์มิได้มีพฤติการณ์หรือการกระทำอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อกล่าวหา

โดยนาย ว. ขอให้ ก.ร. เพิกถอนคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๖๐ เรื่อง ลงโทษปลดออก

อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ได้ตรวจพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนกฎหมาย กฎ ระเบียบและหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง คำอุทธรณ์พร้อมเอกสารประกอบการอุทธรณ์ คำแถลงการณ์ของผู้อุทธรณ์ เอกสารที่ได้รับเพิ่มเติมจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี เห็นว่ามีพยานหลักฐานเพียงพอแก่การพิจารณาวินิจฉัยของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ โดยไม่ต้องเชิญคณะกรรมการสอบสวนมาให้ข้อมูลเพิ่มเติม โดย อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ พิจารณาแล้วมีความเห็นว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์มีความบกพร่องบางประการ เช่น การดำเนินการทางวินัยโดยมุ่งเฉพาะเจาะจงที่จะดำเนินการแก่ผู้อุทธรณ์ในฐานะประธานกรรมการตรวจการจำฯ โดยไม่ดำเนินการต่อกรรมการอื่น การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้ตามข้อ ๓๙ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๗ การดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนที่ไม่อนุญาตให้ผู้อุทธรณ์ตรวจดูเอกสารเป็นการไม่เปิดโอกาสให้ผู้อุทธรณ์ได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอที่จะทำให้ผู้อุทธรณ์มีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานเพื่อยกเป็นข้อต่อสู้แก้ข้อกล่าวหา ประกอบกับพยานหลักฐานตามสำนวนการสอบสวนยังฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดวินัยตามที่ถูกลงโทษแต่อย่างใด จึงเห็นว่าอุทธรณ์ฟังขึ้น เห็นควรยกโทษแก่ผู้อุทธรณ์ ตามข้อ ๑๔ ก. (๔) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ และเนื่องจากผู้อุทธรณ์พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการแล้ว ให้ดำเนินการตามมาตรา ๗๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้ผู้สั่งลงโทษมีคำสั่งใหม่และในคำสั่งดังกล่าวให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิม ประกอบกับข้อ ๗๐ ข้อ ๗๑ และข้อ ๗๒ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๗ เพื่อให้การออกจากราชการของผู้อุทธรณ์เป็นการออกจากราชการเพราะเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ และให้คืนสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ให้แก่ผู้อุทธรณ์ตามที่มีสิทธิตามกฎหมายต่อไป และเสนอ ก.ร. เพื่อพิจารณารายงานการลงโทษข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตามมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔

ทั้งนี้ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ มีข้อสังเกตเกี่ยวกับการลงโทษแก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งมีลักษณะแตกต่างจากข้าราชการประเภทอื่นที่กำหนดให้นำเสนอต่อคณะบุคคลเพื่อพิจารณาก่อนจึงจะดำเนินการออกคำสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงได้

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๒/๒๕๖๒ วันจันทร์ที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ ที่ประชุมพิจารณารายงานการลงโทษ รายงานผลการพิจารณาวินิจฉัยของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ แล้ว มีมติเสียงข้างมากเห็นชอบด้วยกับความเห็นของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ที่ให้ยกโทษแก่ผู้อุทธรณ์ (หนังสือ ก.ร. ที่ ๒๐ - ๒๑/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒)

กรณีที่ ๓ **ฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย ตามข้อ ๒ (๖)**

๘. นาย ช. เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ๔ ฝ่ายรักษาความปลอดภัย กองสถานที่ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้กระทำผิดวินัย กรณีในวันอังคารที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๒ เวลา ประมาณ ๑๙.๓๐ นาฬิกา นาย ช.และนาย น. ได้ชักชวน นาย ส. บุคคลภายนอก เข้ามาร่วมดื่มสุราในห้อง ศูนย์วิทยุซึ่งเป็นสถานที่ราชการ โดยได้ดื่มสุราจนกระทั่งเมื่อเวลาประมาณ ๐๐.๑๐ นาฬิกา ของวันพุธ ที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๒ นาย ช. กับบุคคลภายนอกซึ่งมีอาการเมาสุราได้ลงมาชั้นล่างอาคารรัฐสภา ๓ ซึ่งเป็นเวลาใกล้เคียงกับเวลาที่เริ่มเกิดเหตุเพลิงไหม้บริเวณชั้นล่างหน้าลิฟต์ อาคารรัฐสภา ๓ จนกระทั่ง ได้มีผู้เห็นเพลิงไหม้เกิดขึ้นแล้ว การกระทำของนาย ช. เชื่อได้ว่าเป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวพันใกล้ชิดกับการ เป็นต้นเหตุให้เกิดเพลิงไหม้บริเวณชั้นล่างหน้าลิฟต์ อาคารรัฐสภา ๓ นอกจากนั้นยังปรากฏว่า นาย ช. เป็นผู้มีพฤติการณ์ ชอบชักชวนบุคคลภายนอกเข้ามาดื่มสุราในห้องศูนย์วิทยุบ่อยครั้ง อันเป็นการกระทำ ผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานขัดคำสั่งหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่ ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่าง ร้ายแรง และกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามข้อ ๓ (๖) วรรคสอง (๙) และ (๑๗) ของกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้มีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๒ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๑๖๕๒/๒๕๔๒ เรื่อง ปลดออกจากราชการ สั่ง ณ วันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๒

นาย ช. อุทธรณ์ว่าตนกับพวกได้ออกจากอาคารที่เกิดเหตุ เวลา ๒๓.๐๐ นาฬิกา ก่อนที่จะเกิดเหตุเพลิงไหม้ในเวลาประมาณ ๐๑.๐๐ นาฬิกา และอ้างว่ามีหลายหน่วยงานทำงานอยู่ในเวลาใกล้เคียงกับที่นายชชชาติฯ กลับ

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๓/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๓ ก.ร. ได้รับ ทราบแล้วและมีมติให้ยกอุทธรณ์ โดย ก.ร. เห็นว่าจากพยานหลายปากให้การสอดคล้องกันว่านาย ช. ออกจากอาคารที่เกิดเหตุเวลาประมาณ ๐.๑๐ นาฬิกา และจากสมุดเวรที่นาย ย. บันทึกไว้ว่า มีข้าราชการศูนย์คอมพิวเตอร์ ๓ คน เป็นหน่วยงานสุดท้ายที่กลับไปตั้งแต่เวลา ๒๒.๓๕ นาฬิกา จึงฟังว่า นาย ช. ออกจากอาคารที่เกิดเหตุเป็นรายหลังสุด อุทธรณ์จึงฟังไม่ขึ้น (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๑๔/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๓)

๙. นางสาว น. ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตำแหน่งนักวิเทศสัมพันธ์ระดับชำนาญการ กลุ่มงานกิจการพิเศษ สำนักองค์การรัฐสภาระหว่างประเทศ ได้กระทำผิดวินัย ดังนี้

๑. มาสแกนลายนิ้วมือก่อนเวลา ๘.๓๐ น. แล้วมาปฏิบัติราชการจริงประมาณ ๑๐.๐๐ น. เป็นประจำบ่อยครั้ง และลงลายมือชื่อออกก่อนเวลาราชการบ่อยครั้ง แล้วไม่อยู่ปฏิบัติ

ราชการ บางครั้งออกไปพักกลางแล้วกลับมาปฏิบัติราชการเวลา ๑๔.๐๐ น. และบางครั้งไม่นั่งอยู่ปฏิบัติราชการที่โต๊ะทำงานเป็นเวลานานโดยไม่แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบ และมีพฤติกรรมเสนองานแล้วมักไม่ติดตามงานและเสนองานใกล้เวลาเลิกงานแล้วไม่รอฟังผลการพิจารณาของผู้บังคับบัญชาหรือลาป่วยหลังจากเสนองานซึ่งไม่สามารถติดต่อได้ ส่งผลกระทบต่องานราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่อุทิศเวลาให้แก่ราชการอันเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามข้อ ๕ ประกอบข้อ ๒ (๗) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๕

๒. ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้จัดทำเอกสารสาระสำคัญสำหรับคณะผู้แทนสภานิติบัญญัติแห่งชาติที่เดินทางไปร่วมประชุมต่างประเทศ แต่ไม่สนใจรับรู้และแสวงหาข้อมูลตามที่สมาชิกต้องการนำเสนอในที่ประชุม ประกอบกับพฤติกรรมไม่ดำเนินการปรับแก้ไขงานตามที่คุณบังคับบัญชาสั่งการจนต้องมอบหมายงานให้คนอื่น และในการจัดทำร่างข้อมติในครั้งดังกล่าวนี้ได้คัดลอกข้อความจากข้อมติของที่ประชุม ๒ ข้อมติที่ผ่านมา มาผสมผสานและยกร่างโดยไม่ใช้ความคิดหรือข้อมูลของตนเองทำให้สำนักองค์การระหว่างประเทศไม่สามารถนำเสนอร่างข้อมติต่อที่ประชุมคณะผู้แทนสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ ส่งผลให้คณะผู้แทนสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ตัดสินใจไม่เสนอร่างข้อมติดังกล่าวต่อที่ประชุม เสียโอกาสในการแสดงบทบาทของสภานิติบัญญัติแห่งชาติในเวทีระหว่างประเทศเพื่อผลักดันแนวคิดของประเทศไทย อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และรักษาผลประโยชน์ของทางราชการ และฐานขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ตามข้อ ๕ ประกอบข้อ ๒ (๕) และ (๖) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ และฝ่าฝืนประมวลจริยธรรมข้าราชการรัฐสภาสามัญ ข้อ ๘ ประกอบกับแนวทางปฏิบัติตามมาตรฐานทางจริยธรรมของข้าราชการ ข้อ ๑๑

๓. ทำงานไม่สำเร็จตามที่คุณบังคับบัญชามอบหมาย แต่กลับเสนองานต่อผู้แทนสภานิติบัญญัติแห่งชาติโดยตรง โดยไม่ผ่านผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น และส่งร่างถ้อยแถลงของหัวหน้าคณะผู้แทนสภานิติบัญญัติแห่งชาติไปยังกระทรวงการต่างประเทศโดยพลการโดยไม่ได้เสนองานหรือได้รับคำสั่งหรือได้รับความเห็นชอบจากผู้อำนวยการสำนักตามบันทึกสั่งการของคุณบังคับบัญชากลุ่มงาน เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานกระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตนตามข้อ ๕ ประกอบข้อ ๓ (๒) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร มีคำสั่งลงโทษลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ ๔ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๙๖๕/๒๕๖๐ ตั้งแต่วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๐

นางสาว น. ได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษโดยเห็นว่า ตนมิได้มีพฤติกรรมอันเป็นความผิดวินัยตามที่ถูกกล่าวหา และบทลงโทษหนักเกินกว่ามูลเหตุการกระทำผิดเมื่อเทียบเคียงกับกรณีที่เกี่ยวข้องกัน บางข้อกล่าวหาขาดหลักฐานเอกสารประกอบที่ชัดเจน ขอให้ทบทวนคำสั่งใหม่

อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย และพฤติกรรมของผู้อุทธรณ์เป็นไปตามผลการสอบสวนและระดับเหมาะสมกับความผิดแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้นและมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ และรับทราบรายงานการลงโทษ

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๓/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๑ ที่ประชุมได้พิจารณาแล้ว เห็นชอบด้วยกับความเห็นของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ โดยเห็นว่า

อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้นและมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ และรับทราบรายงานการลงโทษ (ตามหนังสือ ก.ร. ที่ ๒๘/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๑)

กรณีที่ ๔ **ฐานไม่สุภาพเรียบร้อย ไม่รักษาความสามัคคีและไม่ช่วยเหลือกันในการปฏิบัติราชการ ระหว่างข้าราชการด้วยกันและผู้ร่วมปฏิบัติราชการ ตามข้อ ๒ (๙)**

๑๐. นาย บ. ตำแหน่งนิติกร ๔ ฝ่ายประชุม ๓ กองกรมการ ๒ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้กระทำผิดวินัย ในกรณีที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ประจำคณะกรรมการการปกครอง แต่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ในความรับผิดชอบของตนและยังแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมไม่ให้ความเคารพต่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและผู้บังคับบัญชา อันเป็นการกระทำผิดวินัยที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่สุภาพเรียบร้อย ไม่ให้การต้อนรับและให้ความสะดวกแก่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ผู้มาติดต่อราชการอันเกี่ยวกับหน้าที่ของตน ตามข้อ ๓ (๑๑) และ (๑๒) วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

ผู้อำนวยการกองกรมการ ๒ ได้มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตามคำสั่งกองกรมการ ๒ ที่ ๑/๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษภาคทัณฑ์ สั่ง ณ วันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๒

นาย บ. อุทธรณ์ชี้แจงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นและได้ขอโทษสมาชิกแล้ว และอ้างว่ากระบวนการสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ก.ร. ได้รับทราบแล้วในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๔/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๓ และมีมติไม่รับอุทธรณ์ เนื่องจากเป็นอุทธรณ์ที่ยื่นเลยกำหนดเวลา แต่ได้นำข้ออุทธรณ์ของนายบัณฑิตฯ มาพิจารณาเพื่อความเป็นธรรมแล้ว (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๒๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๓)

กรณีที่ ๕ **ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตน และไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติก้าว ข้อ ๒(๑๒)**

๑๑. นาย น. เจ้าหน้าที่ธุรการ ๒ ฝ่ายพิธีการทูต กองความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ได้กระทำผิดวินัย กรณีในวันอังคารที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๑๙.๓๐ นาฬิกา เข้ามาดื่มสุรากับนาย ข. และนาย น. บุคคลภายนอก ในห้องศูนย์วิทยุของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นสถานที่ราชการและเขตหวงห้าม ตามระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๑๗ โดยนาย น. เป็นผู้จัดหาสุราและกับแกล้ม นอกจากนี้ได้ชักชวนบุคคลภายนอกเข้ามาดื่มสุราประกอบด้วยนาย น. ทราบดีอยู่แล้วว่ามีคำสั่งห้ามดื่มสุราในศูนย์วิทยุ ถึงแก่นาย น. จะออกจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ตั้งแต่เวลา ๒๑.๓๐ นาฬิกาแล้วก็ตาม แต่การกระทำของนาย น. เป็นเหตุใกล้ชิดกับการเป็นต้นเหตุในการก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ ซึ่งหากไม่ได้มีการชักชวนกันเข้ามาดื่มสุราก็จะไม่เกิดเหตุเพลิงไหม้ การกระทำของนาย น. ถือได้ว่าเป็นการไม่ถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง อีกทั้งเป็นการไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติก้าวอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๓ (๙) และ (๑๗) วรรคสอง ของกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้มีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๒ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรที่ ๑๖๕๕/๒๕๔๒ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ สั่ง ณ วันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๒

นาย น. อุทธรณ์ว่าได้ออกจากอาคารที่เกิดเหตุไปตั้งแต่วงเวลา ๒๑.๓๐ นาฬิกา ซึ่งห่างจากเวลาที่เกิดเพลิงไหม้เป็นเวลานาน แต่ยอมรับว่าเป็นผู้จัดหาสุรา และร่วมดื่มสุรากับนาย ช.

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๓/๒๕๔๓ เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๓ ก.ร. ได้รับทราบแล้วและมีมติให้ยกอุทธรณ์ โดย ก.ร. เห็นว่า แม้จะออกจากอาคารที่เกิดเหตุเป็นเวลาห่างไกลกับเวลาที่เกิดเหตุ หากพิจารณาความสัมพันธ์ของระยะเวลาจะเป็นการยากที่จะตัดสินว่าเหตุเพลิงไหม้เกิดจากบุคคลใด ผู้มีส่วนร่วมจึงสมควรรับผิดชอบที่ได้กระทำร่วมกัน และถึงแม้ นาย น. จะไม่มีหน้าที่อยู่เวรยาม ไม่ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ แต่ได้ร่วมดื่มสุรากับนาย ช. ในห้องวิทยุซึ่งเป็นเขตหวงห้าม จึงถือว่าไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง อุทธรณ์จึงฟังไม่ขึ้น (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๑๔/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๓)

๑๒. นาง อ. และนางสาว ก. จุรการ ระดับ ๕ กลุ่มงานบริหารทั่วไป สำนักงานการประชุม สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูลระดับ ๒ กลุ่มงานบริหารทั่วไป สำนักงานการประชุม สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้กระทำผิดวินัยกรณีร่วมกันทำหนังสือตราครุฑของทางราชการในนามสำนักงานการประชุมเรียโรขอความอนุเคราะห์จากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางและเป็นค่าที่พักไปร่วมงานอุปสมบทข้าราชการสำนักงานการประชุมที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ถือเป็นการกระทำผิดวินัยที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ และเป็นการกระทำผิดฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ ข้อ ๓ (๙) และ (๑๗) ประกอบกับเป็นการกระทำที่ไม่ภักดีต่อองค์กร โดยไม่รักษาภาพลักษณ์ที่ดีต่อสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และเป็นการปฏิบัติตนที่ไม่ยึดมั่นในหลักคุณธรรม โดยถือว่าการประพฤติตนที่เสื่อมเสียตามประกาศ ก.ร. เรื่องมาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของข้าราชการและลูกจ้างของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ข้อ ๒ และ ข้อ ๕ ตามลำดับ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๒ เดือนตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๑๖๘๘/๒๕๔๙ เรื่อง ลงโทษตัดเงินเดือน สั่ง ณ วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๙

นาง อ. ได้อุทธรณ์ปฏิเสธว่ามีได้เป็นผู้จัดทำเอกสาร และมีได้ทำการเรียโรเงินจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในกิจกรรมการอุปสมบทเพราะตนนับถือศาสนาอิสลามไม่สามารถทำกิจกรรมใด ๆ ที่กระทบกระเทือนต่อหลักศาสนาอิสลามได้

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๒/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ที่ประชุมได้พิจารณารายงานการลงโทษ และอุทธรณ์แล้วมีมติยกอุทธรณ์ และเห็นว่าตามที่สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรมีคำสั่งลงโทษฐานไม่ถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ และเป็นการกระทำผิดฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่ง

หน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ ข้อ ๓ (๙) และ (๑๗) นั้น ก.ร. เห็นว่าการกระทำดังกล่าวมีลักษณะเป็นการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ตามกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ ข้อ ๓ (๑๓) จึงเห็นควรให้สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรแก้ไขคำสั่งลงโทษดังกล่าว และเมื่อแก้ไขคำสั่งลงโทษแล้วให้แจ้งผู้ถูกลงโทษทราบและไม่ต้องรายงานการลงโทษต่อ ก.ร. อีก เนื่องจาก ก.ร. ได้รับทราบแล้ว (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๓๑ - ๓๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๐)

ในการประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๖/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ที่ประชุมรับทราบคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่พิพากษายืนตามศาลปกครองกลางแล้ว (คดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๒/๒๕๕๙) (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๓๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙)

๑๓. นายจ. นักประชาสัมพันธ์ปฏิบัติการ สถานีวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์รัฐสภา สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และนายว. เจ้าพนักงานธุรการอาวุโส สถานีวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์รัฐสภา สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้กระทำผิดวินัยอย่างไม่มีร้ายแรง ตามข้อ ๒ (๓) และ (๑๒) และข้อ ๕ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ดังนี้

นายจ. ได้ขอเบอร์โทรศัพท์ของบริษัท ทู พลัส วัน เอเชีย จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทเดียวที่ผ่านคุณสมบัติที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคาการจ้างเอกชนทำสื่อบุ VOXPOP และติดต่อรายการโทรทัศน์รัฐสภา รายการ “กฎหมายบนหน้า ๑” มาจากข้าราชการผู้รับผิดชอบโครงการผลิตรายการต่าง ๆ ในกลุ่มงานผลิตรายการโทรทัศน์สถานีวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์รัฐสภา และข้าราชการผู้รับผิดชอบโครงการได้ให้เบอร์โทรศัพท์ดังกล่าวแก่นาย ว. โดยนาย ว. ได้โทรศัพท์ไปยังบริษัทฯ แจ้งว่าต้องการติดต่อขอคุยกับผู้มีอำนาจของบริษัทฯ เกี่ยวกับรายการ “กฎหมายบนหน้า ๑” และขอนัดพบที่สโมสรกรมชลประทาน ถนนสามเสน เมื่อถึงเวลานัดนายจ. และนายว. ได้ไปพบบริษัทฯ ตามที่ได้มีการนัดพบ โดยนายจ. ได้พยายามอธิบายขั้นตอนในการพิจารณาเหตุผลและความจำเป็นที่จะทำให้สามารถดำเนินการจัดจ้างต่อไปได้ โดยไม่ต้องยกเลิกการประกวดราคาว่า คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาไม่สามารถมีความเห็นได้ว่า จะยกเลิกการประกวดราคาในครั้งนี้อหรือไม่ ผู้ที่สามารถแสดงเหตุผลและความจำเป็นในการที่จะยกเลิกการประกวดราคาได้นั้นจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการที่ไม่ได้ประกวดราคาจ้างในครั้งนี้อ ซึ่งก็คือผู้รับผิดชอบโครงการรายการ “กฎหมายบนหน้า ๑” ได้แก่ นายจ. นั่นเอง การกระทำดังกล่าวของนายจ. จึงเป็นไปในลักษณะที่พยายามแสดงให้เห็นว่าตนสามารถให้เหตุผลและความจำเป็นเพื่อที่จะทำให้คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาพิจารณาดำเนินการจัดจ้างต่อไปได้โดยไม่ต้องยกเลิกการประกวดราคาได้ โดยนายจ. อ้างว่าผู้อำนวยการสถานีวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์รัฐสภา เป็นผู้มอบหมายให้นายจ. มาพูดคุยกับบริษัทฯ ซึ่งจากข้อเท็จจริงไม่ได้มีการมอบหมายให้ไปพบหรือพูดคุยกับบริษัทฯ แต่อย่างใด อีกทั้งคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาไม่ได้มีมติให้นายจ. ในฐานะกรรมการไปพูดคุยกับบริษัทฯ

คณะกรรมการสอบสวน เห็นว่าการกระทำของนายจ. ทำให้บริษัทฯ มองภาพลักษณ์ความเป็นข้าราชการในทางไม่ดีและหมิ่นเหม่ต่อการแสวงหาประโยชน์ที่มีไม่ควรถูก เนื่องจากนายจ. มี ๒ สถานะ คือ ในฐานะเจ้าของโครงการ และในฐานะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา ซึ่งอาจมีผล

เป็นคุณและโทษแก่บริษัทดังกล่าวได้ ส่วนการกระทำของนาย ว. แม้ว่าจะมิได้มีหน้าที่เกี่ยวข้อง
 ในขั้นตอนการพิจารณาผลการประกวดราคา แต่ได้แสดงให้เห็นว่านายจ. เป็นเจ้าของโครงการ
 มีอำนาจในการให้เหตุผลและความจำเป็นเพื่อที่จะทำให้สามารถดำเนินการจัดจ้างต่อไปได้ และการที่
 นาย ว. ไปพบกับบริษัทฯ ก็เป็นการยืนยันว่า ถ้าบริษัทฯ ได้รับการคัดเลือก ผลงานของบริษัทสามารถ
 ผ่านการตรวจรับได้ง่ายขึ้น เพราะนาย ว. เป็นหนึ่งในคณะกรรมการตรวจรับ ดังนั้น การที่นาย ว.
 ในฐานะคณะกรรมการตรวจรับพัสดุ ได้นัดพบกับบริษัทนอกเวลาราชการและนอกสถานที่ ทำให้
 บริษัทฯ มองภาพลักษณ์ความเป็นข้าราชการในทางไม่ดีและหมั่นหม่อมต่อการแสวงหาประโยชน์ที่
 มิไม่ควรได้ เนื่องจากนายว. สามารถพิจารณาให้ความเห็นอาจเป็นคุณและโทษแก่บริษัทดังกล่าวได้
 ถ้าบริษัทผ่านการพิจารณาผลการประกวดราคา จากพฤติการณ์ดังกล่าวเห็นได้ว่าการกระทำของนาย จ.
 และนาย ว. เป็นการดำเนินการโดยไม่เปิดเผยโปร่งใสและจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของราชการและ
 ปราศจากอำนาจและนอกเหนืออำนาจ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ตามระเบียบรัฐสภาว่าด้วยการพัสดุ
 พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๑๓ ประกอบกับระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และ
 ที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๑๕ ทวิ และข้อ ๑๐ (๒) อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติ
 หน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ และปฏิบัติตามธรรมเนียมของ
 ทางราชการและฐานไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนโดยกระทำ
 การใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามข้อ ๒ (๓) และ (๑๒) และข้อ ๕ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัย
 ข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้มีคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
 ที่ ๒๓๐๐/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๘ ลงโทษลดเงินเดือน นาย จ. และนาย ว. ในอัตราร้อยละ ๔
 การอุทธรณ์ของนาย จ.

นาย จ. ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘ ถึงประธาน ก.ร. ขออุทธรณ์คำสั่ง
 ลงโทษต่อ ก.ร. และได้เข้าแถลงการณ์ต่อ ก.ร. โดยนาย จ. เห็นว่าคำสั่งลงโทษดังกล่าวไม่ถูกต้อง
 ด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายและคำสั่งลงโทษไม่เหมาะสมและไม่เป็นธรรม นาย จ. อ้างว่าในฐานะ
 ที่เป็นผู้ควบคุมการผลิตรายการ ผู้ดำเนินรายการและเป็นผู้วางรูปแบบรายการ ได้รับคำสั่งจาก
 ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานผลิตรายการโทรทัศน์ให้ไปแสวงหาข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณา
 ทำคำสั่งแจ้งเหตุผลความจำเป็น

อ.ก.ร อุทธรณ์และร้องทุกข์ เห็นว่า คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการ
 สอบสวนตามหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ร. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย
 พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยชอบแล้ว พฤติการณ์ของนาย จ. เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่สำนักงาน
 เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรมีคำสั่งลงโทษและระดับโทษเหมาะสมกับความผิดแล้ว และอุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น
 จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ ตามข้อ ๑๔ ก. (๑) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และพิจารณาวินิจฉัย
 อุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๔/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๘
 ที่ประชุมได้พิจารณาอุทธรณ์การถูกลงโทษและรายงานการลงโทษแล้ว เห็นชอบรายงานการลงโทษ
 คำสั่งลงโทษถูกต้องและเหมาะสมกับความผิดแล้วและเห็นชอบรายงานผลการพิจารณาวินิจฉัยของ

อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ จึงมีมติยกอุทธรณ์ของนาย จ. และมีมติรับทราบรายงานการลงโทษ (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๑๗/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙)

การอุทธรณ์ของนาย ว.

นาย ว. ได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๘ ขออุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.ร.

อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เห็นว่า อุทธรณ์ของนายว. เป็นอุทธรณ์ที่ขาดข้อเท็จจริง หรือข้อกฎหมายที่จะยกขึ้นเป็นข้อคัดค้านคำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์อันเป็นสาระสำคัญของ หนังสืออุทธรณ์ โดยเจ้าหน้าที่สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. ได้แนะนำให้นาย ว. แก้ไขให้ถูกต้องแล้ว แต่นาย ว. ไม่ประสงค์ที่จะดำเนินการแก้ไขตามที่ได้รับการแนะนำดังกล่าว อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ จึงมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ดังกล่าวไว้พิจารณา ตามข้อ ๙ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการ พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ และให้รายงาน ก.ร. เพื่อทราบ

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๑/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๙ ที่ประชุมรับทราบ กรณี อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ มีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของนาย ว. ไว้พิจารณา แล้ว (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๑/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๙)

กรณีที่ ๖ ฐานไม่ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ ตามข้อ ๓ (๔)

๑๔. นาย ย. เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ๓ ฝ่ายรักษาความปลอดภัย กองสถานที่ ได้กระทำผิดในกรณีในวันอังคารที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๒ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ ประจำอาคารรัฐสภา ๓ ระหว่างเวลา ๒๐.๓๐ นาฬิกา ถึงเวลา ๐๐.๓๐ นาฬิกา ของวันพุธที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๒ เมื่อถึงเวลา ๒๐.๓๐ นาฬิกา ได้มาเข้าเวรรักษาการณ์ตามที่ได้รับมอบหมายและ เดินตรวจที่ห้องศูนย์วิทยุชั้น ๗ พบว่ามีบุคคลเข้ามาตีมสุราในห้องวิทยุ คือ นาย ช. นาย น. และนาย ส. บุคคลภายนอก ก็มีได้แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบในทันที และเมื่อถึงเวลา ๐๐.๓๐ นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาที่ นาย ช. ออกเวรรักษาการณ์และได้ปลุกนาย ธ. ให้มาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ต่อไป แต่ในขณะที่ นาย ช. และนาย ส. บุคคลภายนอกได้ลงมาจากศูนย์วิทยุ เพื่อกลับออกไปจากอาคารรัฐสภา ๓ เวลา ประมาณ ๐๐.๓๐ นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาใกล้เคียงกับเวลาที่เกิดเพลิงไหม้ แต่นาย ช. ซึ่งเป็นเวร รักษาการณ์ในขณะนั้นมิได้อยู่เวรรักษาการณ์ประจำที่จุดบริเวณชั้นล่างหน้าลิฟท์ อาคารรัฐสภา ๓ ทั้งที่ทราบดีอยู่แล้วว่ามีบุคคลมาตีมสุราในห้องศูนย์วิทยุจึงทำให้ไม่เห็นว่ามีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ซึ่งขณะนั้นถ้าอยู่เวรประจำตึกก็สามารถป้องกันมิให้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ และถ้าเกิดเพลิงไหม้ ก็จะสามารถระงับเหตุได้ทันทีก่อนที่เพลิงจะลุกลามอย่างรุนแรง อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๓ (๓) วรรคสอง ของกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้มีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๒ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๑๖๕๔/๒๕๔๒ เรื่องลงโทษ ปลดออกจากราชการ สั่ง ณ วันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๒

นาย ช. อุทธรณ์ว่า ขณะที่นาย ช. และพวกได้กลับออกจากอาคารที่เกิดเหตุ เวลาประมาณ ๐๐.๑๐ นาฬิกา นาย ช.ได้ไปตรวจบนชั้น ๗ แล้ว จึงลงมาตรวจความเรียบร้อยบริเวณ หน้าอาคาร เห็นนาย ช.ซึ่งจักรยานยนต์วนรอบอาคารรัฐสภา ๓ รอบ จึงได้กลับเข้าไปตรวจความเรียบร้อย

บริเวณชั้นล่าง ซึ่งเหตุการณ์ปกติจึงถือคฤณแจอาครเวลาประมาณ ๐๐.๒๙ นาฬิกา แล้วจึงไปปลุก นาย ธ. โดยหลังจากตนออกเวรไปแล้วประมาณ ๔๕ นาที จึงเกิดเหตุเพลิงไหม้

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๓/๒๕๔๓ เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๓ ก.ร. ได้รับทราบแล้วและมีมติให้ยกอุทธรณ์ โดย ก.ร. เห็นว่า นาย ช. มีหน้าที่โดยตรงในการอยู่เวรยามเพื่อตรวจดูแลความเรียบร้อยบริเวณรัฐสภา จึงต้องตรวจสอบดูแลทุกจุดอย่างถี่ถ้วน และเมื่อนาย ย. พบเห็นนาย ช. และบุคคลภายนอกมีลักษณะอาการมึนเมา ก็ควรจะตื่นตัวตรวจสอบให้มากขึ้น กลับปล่อยปละละเลยจนเกิดความเสียหายร้ายแรง อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๑๔/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๓)

กรณีที่ ๗ ฐานละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรเป็นเหตุให้เสียหายอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๖ (๒)

๑๕. นาย ธ. เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ๓ ฝ่ายรักษาความปลอดภัย กองสถานที่ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้กระทำผิดวินัย กรณีในวันพุธที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๒ เป็นผู้ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ที่อาคารรัฐสภา ๓ ระหว่างเวลา ๐๐.๓๐ นาฬิกา ถึงเวลา ๐๔.๓๐ นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาขณะเกิดเหตุเพลิงไหม้ แต่นาย ธ. มิได้ไปปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ที่อาคารรัฐสภา ๓ ตามที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งหากนาย ธ. ไปปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ที่อาคารรัฐสภา ๓ ก็จะต้องพบเหตุเพลิงไหม้และจะสามารถระงับเหตุได้ทันก่อนที่เพลิงจะลุกลามอย่างรุนแรงและก่อให้เกิดความเสียหายเป็นอย่างมากต่อทรัพย์สินของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร การกระทำของนาย ธ. เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามข้อ ๓ (๑๐) วรรคสอง ของกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้มีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๒ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๑๖๕๓/๒๕๔๒ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ สั่ง ณ วันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๒

นาย ธ. อุทธรณ์ว่า เมื่อเข้าเวรแล้วได้เดินไปตรวจบริเวณภายนอกอาคารที่เกิดเหตุเวลาประมาณ ๐๐.๓๐ นาฬิกา ไม่พบสิ่งบอกเหตุใด ๆ และได้เดินตรวจอยู่ประมาณ ๑๐ - ๒๐ นาที จึงเดินกลับไปกองรักษาการณ์เพื่อนำกุญแจไปเปิดตรวจภายในอาคาร แต่ก็เกิดเหตุเพลิงไหม้ในอาคารเสียก่อน

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๓/๒๕๔๓ เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๓ ก.ร. ได้รับทราบแล้ว และมีมติให้ยกอุทธรณ์ โดย ก.ร. เห็นว่า ข้ออ้างของนาย ธ. ไม่สมเหตุผล เพราะถ้าตั้งใจจะตรวจภายในอาคาร ก็ชอบที่จะนำกุญแจที่เก็บอยู่ที่กองรักษาการณ์ติดตัวไปด้วยแต่แรก อุทธรณ์จึงฟังไม่ขึ้น (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๑๔/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๓)

๑๖. นาย ป. เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ๔ ฝ่ายรักษาความปลอดภัย กองสถานที่ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้กระทำผิดวินัย ในกรณีในวันอังคารที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๒ เวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา ถึงวันพุธที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๒ เวลา ๐๘.๓๐ นาฬิกา นาย ป. ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้าเวรมีหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อยภายในบริเวณสำนักงานเลขาธิการ

สภาผู้แทนราษฎร ตลอดระยะเวลาที่ได้รับมอบหมายมีหน้าที่ความรับผิดชอบต้องตรวจตราผู้ช่วยหัวหน้าเวร และลูกเวรมาเข้าเวรรักษาการณ์ตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายหรือไม่ แต่เมื่อเวลา ๒๑.๓๐ นาฬิกา ได้ออกไปดื่มสุรานอกบริเวณสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรและกลับมาถึงเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้แล้ว อันเป็นการจงใจละทิ้งหน้าที่ราชการ อีกทั้งมิได้ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความตั้งใจและกำกับดูแล ผู้ใต้บังคับบัญชาให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการอย่างเคร่งครัด เป็นเหตุให้ผู้ใต้บังคับบัญชาย่อหย่อนต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอดุสาหะ เอาใจใส่ และระมัดระวังรักษาผลประโยชน์ของทางราชการ และเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มี เหตุผลอันสมควร เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๓ (๓) วรรคหนึ่ง (๑๐) วรรคสอง ของกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้มีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๒ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรที่ ๑๖๕๖/๒๕๔๒ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ สั่ง ณ วันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๒

นาย ป. อุทธรณ์ว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นไม่ใช่เป็นผลโดยตรงจากการละทิ้งหน้าที่ราชการของตน

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๓/๒๕๔๓ เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๓ ก.ร. ได้รับทราบแล้ว และมีมติให้ยกอุทธรณ์ โดย ก.ร. เห็นว่า นาย ป. ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าเวร มีหน้าที่ตรวจตราการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ช่วยหัวหน้าเวร และลูกเวร แต่นายประกอบละทิ้งหน้าที่ราชการและไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่จนเป็นเหตุให้ผู้ใต้บังคับบัญชาย่อหย่อนต่อหน้าที่ราชการ จนเกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๑๔/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๓)

นาย ป. ลูกจ้างประจำ ตำแหน่งหัวหน้าพนักงานบริการ กองสถานที่ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้กระทำผิดวินัย ในกรณีได้รับมอบหมายจากนาย จ. ลูกจ้างประจำ ตำแหน่งผู้จัดการสโมสร กองสถานที่ ให้เป็นผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการรับจองใช้สถานที่สโมสรรัฐสภา เพื่อประกอบกิจการและรับเงินค่าใช้จ่ายการใช้สถานที่จากผู้ใช้สโมสรรัฐสภา ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ นาย ป. ได้รายงานจำนวนผู้ขอใช้สถานที่เพื่อให้นายจ. ลงนามถึงเหรียญสโมสรรัฐสภา โดยรายงานจำนวนผู้ขอใช้สถานที่ขาดหายไปจำนวน ๑๑ ราย รวมเป็นเงิน ๑๘,๗๐๐ บาท แล้วนำเงินจำนวนดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามข้อ ๓๐ วรรคสาม ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๒๕๔๔/๒๕๔๓ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ สั่ง ณ วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๓

นาย ป. ได้มีหนังสืออุทธรณ์ว่าขอยอมรับผิดชอบในเรื่องการปฏิบัติหน้าที่บกพร่อง แต่ขอยืนยันว่ามีได้มีเจตนาจะปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบแต่ประการใด เมื่อทราบว่าได้นำเงินส่งขาดไป ๑๘,๗๐๐ บาท ก็ได้รับนำเงินดังกล่าวส่งใช้เรียบร้อยแล้ว ขอให้พิจารณาลดหย่อนโทษตามสมควร

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๔/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๔ มีมติว่า การส่งลงโทษไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับความผิด เนื่องจากกรณีจะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการได้นั้น ผู้กระทำต้องมีหน้าที่ราชการที่ต้องปฏิบัติ ตามเรื่องนี้ สโมสรรัฐสภาไม่ได้เป็นส่วนราชการภายในของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หากแต่เป็นกิจการเชิงสวัสดิการที่จัดทำหรือจัดตั้งขึ้นเป็นการภายใน นอกเหนือจากสวัสดิการที่ทางราชการจัดให้ และขณะเกิดเหตุเรื่องนี้เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็ไม่ปรากฏว่าสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้ดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องนี้ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการจัดสวัสดิการภายในส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๐ อันจะเป็นผลให้การปฏิบัติงานสวัสดิการภายในส่วนราชการตามระเบียบนี้ถือเป็นการปฏิบัติราชการได้ ฉะนั้น การปฏิบัติงานของนาย ป. ตามเรื่องนี้จึงไม่อาจถือเป็นการปฏิบัติราชการ ซึ่งไม่ครบองค์ประกอบความผิด จึงจะปรับบทเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหาได้ไม่ พฤติการณ์ของนาย ป. เป็นเพียงการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามข้อ ๔๖ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ สถานโทษที่ควรได้รับเมื่อพฤติการณ์ของนาย ป. ยังไม่เป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และตามพฤติการณ์ปรากฏว่าในเรื่องเงินรายได้ของสโมสรประเภทนี้คือ ผู้จัดการสโมสรได้ปล่อยปละละเลยไม่ถือปฏิบัติตามระเบียบโดยเคร่งครัดมาเป็นเวลานาน เมื่อตรวจพบว่าส่งเงินรายได้ไม่ครบจำนวน นาย ป. ก็ได้นำเงินส่งใช้ครบถ้วนแล้ว นับว่าเป็นเหตุอันควรปรานีลดหย่อนโทษให้เป็น ปลดออกจากราชการ (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๒๐/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๔๔)

กรณีที่ ๘ ฐานไม่ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ตามข้อ ๖ (๓)

๑๗. นาย ก. เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ๓ ฝ่ายรักษาความปลอดภัย กองสถานที่สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้กระทำผิดวินัย กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการไม่ติดต่อกันบ่อยครั้ง ตั้งแต่วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๑ รวม ๒๗ ครั้ง รวมเป็นเวลา ๕๔ วัน และระหว่างวันที่ ๗ ถึงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๑ ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน เมื่อกลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการก็ได้แจ้งเหตุผลที่ไม่ได้มาปฏิบัติราชการ และเสนอใบลาต่อผู้บังคับบัญชา ซึ่งถือเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๓ (๑๐) วรรคสอง ของกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๑ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๑๓๐๗/๒๕๔๑ เรื่อง ลงโทษให้ออกจากราชการ สั่ง ณ วันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๑

นาย ก. อุทธรณ์ต่อ ก.ร. อ้างว่าป่วยและจำเป็นต้องดูแลภรรยาซึ่งตั้งครรรภ์

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๑๐/๒๕๔๑ เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๑ ก.ร. ได้รับทราบแล้วและมีมติให้ยกอุทธรณ์ (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๓๓/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๔๑)

๑๘. นางสาว พ. เจ้าหน้าที่วิเทศสัมพันธ์ระดับ ๕ กลุ่มงานกิจการพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการรัฐสภาระหว่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการ ตั้งแต่วันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๗ จนถึงปัจจุบัน และไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย โดยผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควร อันเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามข้อ ๓ (๑๐) วรรคสอง ของกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภา

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออกตั้งแต่วันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๗ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรที่ ๗๗/๒๕๔๘ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๔๘

นางสาว พ. ได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ โดยเห็นว่า การมีคำสั่งย้ายตนด้วยเหตุผลในเรื่องการแต่งกาย เป็นอคติส่วนตัว ทำให้ขาดขวัญและกำลังใจในการทำงาน เนื่องจากภารกิจหน้าที่ไม่ตรงกับสายงานที่ได้รับการศึกษาในระดับปริญญาโท และกรณีนายอุทัย พิมพ์ใจชน ประธานรัฐสภา ประพฤติตนไม่เหมาะสม ทำให้ตนได้รับความอับอายเสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูล เกิดความลำบากใจต่อผู้บังคับบัญชา และเพื่อนร่วมงานจนเป็นสาเหตุให้ขาดราชการเกิน ๑๕ วัน

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๑/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๘ ก.ร. ได้รับทราบรายงานการลงโทษ และเห็นชอบรับอุทธรณ์ของนางสาว พ. ไว้พิจารณา และในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๔/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๘ ก.ร. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่านางสาว พ. ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควรมาแสดงให้เป็นที่ประจักษ์ได้ จึงสรุปได้ว่านางสาว พ. ได้กระทำความผิดวินัยในข้อ ๓ (๑๐) วรรคสอง จริง แต่เมื่อได้พิจารณาเหตุแวดล้อมอันเป็นเหตุให้ละทิ้งหน้าที่ราชการดังกล่าวแล้ว พออนุมานได้ว่านางสาว พ. ได้รับความกระทบกระเทือนทางด้านจิตใจ การละทิ้งหน้าที่ราชการดังกล่าวไม่น่าจะกระทำโดยสันดาน แต่เกิดจากภาวะจิตใจดังกล่าว การกระทำผิดครั้งนี้ จึงควรได้รับความปราณีตามความเหมาะสม ประกอบกับนางสาว พ. ไม่เคยได้รับโทษหรือกระทำความผิดวินัยมาก่อน และเป็นผู้ที่รับราชการด้วยความอุตสาหะ ประกอบคุณงามความดีเป็นที่ประจักษ์จนได้รับการเลื่อนขั้นพิเศษถึง ๒ ครั้ง จึงเป็นเหตุลดหย่อนที่จะนำมาประกอบการพิจารณาลงโทษไล่ออกเป็นปลดออกจากราชการได้ตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๓๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๘)

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้มีคำสั่งลงโทษปลดออก ตั้งแต่วันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๗ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๑๑๗๔/๒๕๔๘ เรื่อง ปลดโทษเป็นปลดออกจากราชการ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๘

ก.ร. ได้รับทราบรายงานการลงโทษดังกล่าวแล้วในการประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๖/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๔๘ (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๕๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๘)

นางสาว พ. ไต้ย่นฟ้องประธานรัฐสภาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขธิการสภาผู้แทนราษฎร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาให้นางสาว พ. ชนะคดี ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง ๓ ได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลางต่อศาลปกครองสูงสุด ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๒๓๕/๒๕๕๑ พิพากษาเพิกถอนคำสั่งสำนักงานเลขธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๑๑๗๔/๒๕๔๘ (เรื่อง ลดโทษเป็นปลดออกจากราชการ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๘) และเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๘ (ก.ร. มีมติลดโทษไล่ออกเป็นปลดออกจากราชการ) โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ออกคำสั่ง และให้เลขธิการสภาผู้แทนราษฎร (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) บรรจุผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งและระดับที่ไม่ต่ำกว่าเดิม ตั้งแต่วันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๗ และคืนสิทธิประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดีพึงมีพึงได้ทั้งปวง หากไม่ถูกปลดออกจากราชการในระหว่างเวลาที่ถูกปลดออกจากราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ โดยให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๔๕ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด

ในการประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๖/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ ที่ประชุมรับทราบผลคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดแล้ว (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๘๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๑)

๑๙. นาย ส. นายช่างเครื่องกล ระดับ ๒ กลุ่มงานยานพาหนะ สำนักการคลังและงบประมาณ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ได้กระทำผิดวินัยและหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ ในกรณีดังต่อไปนี้

๑) กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการ

๑.๑) ละทิ้งหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ถึงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๐ จำนวน ๒๔ วันติดต่อกัน และละทิ้งหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๐ ถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๐ จำนวน ๑๖ วันติดต่อกัน อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรและมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ตามข้อ ๓ (๑๐) วรรคสอง ของกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ ว่าด้วยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

๑.๒) ละทิ้งหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ ๑๒ ถึงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๐ จำนวน ๑๔ วันติดต่อกัน อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามข้อ ๓ (๑๐) วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

๒) กรณียื่นใบรับรองแพทย์ปลอมเพื่อประกอบการลาป่วยของวันที่ ๒๓ ถึงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๐ อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ตามข้อ ๓ (๘) วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

๓) กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันหลายวัน และกรณียื่นใบรับรองแพทย์ปลอมเพื่อประกอบการลาป่วย อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติชั่ว ตามข้อ ๓ (๑๗) วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

๔) กรณีการลงชื่อมาปฏิบัติราชการแต่ไม่ได้ปฏิบัติราชการ และไม่ได้ยื่นใบลาป่วยในวันแรกที่มาปฏิบัติราชการ อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติตามระเบียบและ

แบบธรรมเนียมของทางราชการ ตามข้อ ๓ (๙) ของกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)๑ ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

๕) มีพฤติกรรมที่แสดงถึงการหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการบกพร่องในหน้าที่ราชการและประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หากได้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๔๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

เลขาธิการวุฒิสภาได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๐ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ที่ ๑๒๙๖/๒๕๕๐ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการสั่ง ณ วันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๐

นาย ส.อุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าวต่อ ก.ร. โดยขอให้ทบทวนคำสั่งสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ที่ ๑๒๙๖/๒๕๕๐ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๐ พร้อมทั้งอ้างเหตุผลกรณีที่ได้กระทำผิดวินัยและหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือบกพร่องในหน้าที่ราชการว่า ได้เข้ารับการรักษาโรคพิษสุราเรื้อรังที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ตั้งแต่วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ เป็นต้นมา และช่วงระยะเวลาตั้งแต่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ถึง ๒๕ เมษายน ๒๕๕๐ นั้น ได้พักรักษาตัวอยู่ที่บ้านเนื่องจากแพทย์ได้สั่งยาให้จำนวนหนึ่งประกอบกับคิดว่าไม่ต้องไปพบแพทย์ จึงเป็นเหตุให้การรักษาและเฝ้าระวังแพทย์ขาดช่วงในระยะเวลาดังกล่าว อีกทั้งยังอ้างว่าการที่ตนลาติดต่อกันในคราวเดียวกัน ๑๕ วันนั้น ไม่มีเจตนาละทิ้งหน้าที่ราชการ แต่ไม่เข้าใจหลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับการลาของข้าราชการรัฐสภาสามัญว่าการลาติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลา ๑๕ วัน เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๐ เมื่อวันอังคารที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่าการลงโทษถูกต้องเหมาะสมกับความผิดแล้ว และอุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์โดยมีเหตุผล ดังนี้

๑. การที่นาย ส. อ้างว่าป่วยเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง ต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่องนั้น ปรากฏตามเอกสารหลักฐานที่ นาย ส. ยื่นต่อ ก.ร. นั้น เห็นว่าเป็นเพียงบันทึกข้อความเรื่อง การรักษาและบำบัดเรื่องแอลกอฮอล์ของแพทย์ ซึ่งไม่อยู่ในช่วงระยะเวลาตั้งแต่วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ถึง ๒๕ เมษายน ๒๕๕๐ ซึ่ง นาย ส. ขาดราชการจนถูกสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาลงโทษไล่ออกจากราชการ และที่นาย ส. อ้างว่าในช่วงระยะเวลาตั้งแต่วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ถึง ๒๕ เมษายน ๒๕๕๐ ที่สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาใช้เป็นเหตุในการลงโทษ นาย ส. ได้รับการรักษาที่บ้านเนื่องจากแพทย์ได้สั่งยาจำนวนหนึ่งและคิดว่าไม่ต้องพบแพทย์แต่รักษาตัวอยู่ที่บ้านนั้น เห็นว่าในช่วงระยะเวลาตั้งแต่วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ถึง ๒๕ เมษายน ๒๕๕๐ นาย ส. ได้ให้การยอมรับในชั้นสอบสวนวินัยว่าไม่มาปฏิบัติราชการ เนื่องจากดื่มสุรา (วันที่ ๖ - ๘ มีนาคม ๒๕๕๐) มาเซ็นชื่อแล้วไม่อยู่ปฏิบัติราชการเนื่องจากดื่มสุราทำให้รับประทานอาหารไม่ได้ จึงอ่อนเพลียทำงานไม่ไหว (วันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๐) เดินทางกลับบ้านที่จังหวัดปทุมธานีและดื่มสุราตลอดในช่วงวันหยุดสงกรานต์ประจำปี ทำให้ร่างกายอ่อนเพลียจึงมาทำงานไม่ไหว (วันที่ ๑๒ ถึงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๐) ประกอบกับนาย ส. ไม่มีพยานหลักฐานมาแสดงว่าตนอยู่ในช่วงรักษาโรคพิษสุราเรื้อรังที่บ้าน ข้ออ้างของ นายสันติฯ ฟังไม่ขึ้น

๒. การที่นาย ส. อ้างว่าไม่เข้าใจหลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับการลาของข้าราชการรัฐสภาสามัญ ว่าการลาติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลา ๑๕ วัน เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น เห็นว่า นาย ส. เป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ ซึ่งต้องรู้และเข้าใจหลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับการลาของข้าราชการรัฐสภาสามัญ การที่นาย ส. อ้างว่าไม่เข้าใจหลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับการลาของข้าราชการรัฐสภาสามัญ จึงฟังไม่ขึ้น

และ ก.ร. ได้มีข้อสังเกตและแจ้งให้ส่วนราชการสังกัดรัฐสภาถือปฏิบัติ โดยมีข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า หากปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีอาการป่วยและใช้ยื่นประกอบการลาป่วยต่อผู้บังคับบัญชาเป็นการปลอมแปลงเอกสารและใช้เอกสารปลอมให้ถือว่าการกระทำดังกล่าวเป็นความผิดวินัยตามกฎหมาย ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญข้อ ๓ (๑๗) วรรคสอง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๑๒๒ - ๑๒๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๐)

๒๐. นาย ว. นายช่างชำนาญงาน กลุ่มงานโสตทัศนูปกรณ์ สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้กระทำผิดวินัยในกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลาเกินกว่า ๑๕ วัน จำนวนสองช่วงเวลา คือ ช่วงแรก ตั้งแต่วันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๔ รวมจำนวน ๑๖ วัน และช่วงที่สอง ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๔ รวมจำนวน ๒๘ วัน โดยนาย ว. ได้ให้ถ้อยคำกล่าวอ้างต่อคณะกรรมการสอบสวนว่าที่ไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ราชการในช่วงเวลาดังกล่าวได้ เนื่องจากป่วยเป็นโรคอัมพฤกษ์เบื้องต้น โดยมีอาการชาตามมือและเท้า และได้เข้ารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลรามาริบัติ ผลปรากฏว่านาย ว. ได้เข้ารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลรามาริบัติ จำนวน ๒ ครั้ง คือ ครั้งที่หนึ่ง ในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๔ เวลา ๒๐.๕๔ นาฬิกา แพทย์วินิจฉัยว่านาย ว. ป่วยเนื่องจากปวดศีรษะจากความเครียด และครั้งที่สอง ในวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๔ เวลา ๑๙.๕๑ นาฬิกา แพทย์วินิจฉัยว่านาย ว. ป่วยเนื่องจากปวดศีรษะจากความเครียดเช่นเดียวกับการตรวจรักษาครั้งที่หนึ่ง ซึ่งในการตรวจรักษาทั้งสองครั้งดังกล่าวไม่พบบันทึกการตรวจรักษาในเวชระเบียนว่าตรวจพบความผิดปกติที่จะบ่งบอกว่านาย ว. เป็นหรืออาจจะเป็นโรคอัมพฤกษ์ฯ เบื้องต้น โดยมีอาการชาตามมือและเท้า จึงไม่สามารถมาปฏิบัติราชการได้ เป็นคำกล่าวอ้างที่ไม่มีน้ำหนักและเหตุผลเพียงพอให้รับฟังได้ การกระทำของนาย ว. ดังกล่าวจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามข้อ ๓ (๑๐) วรรคสอง ของกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ ประกอบกับข้อ ๗ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรมีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๒๕๑๘/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๕

นาย ว. อุทธรณ์ ดังนี้

๑. ตนเจ็บป่วยโดยมีอาการคล้ายเป็นโรคอัมพฤกษ์ แขนขาไม่มีแรง ไม่สามารถเดินทางไปไหนมาไหนได้

๒. พงศัตถกรรมไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการเกินกว่า ๑๕ วัน ในช่วงแรกตั้งแต่วันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๔ รวมจำนวน ๑๖ วัน นั้น เห็นว่าหากไม่นับรวมวันเสาร์และวันอาทิตย์ที่อยู่ในช่วงเวลาดังกล่าวแล้ว จะทำให้มีวันที่นาย ว. ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการเพียง ๑๒ วันเท่านั้น

ขอยืนยันว่ามีอาการป่วยจริง และจากข้อมูลประวัติการตรวจรักษาในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันก่อนการขาดราชการช่วงแรกนั้น แพทย์วินิจฉัยว่าปวดศีรษะจากความเครียด เป็นโรคนอนไม่หลับ ซึ่งการเข้ารักษาวันนั้นเป็นช่วงเริ่มต้นของอาการ จนกระทั่งวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๔ ก็มีอาการทรุดหนักทำให้ต้องขาดงาน

สำหรับในช่วงที่สอง ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๔ รวมจำนวน ๒๘ วันนั้น นาย ว. ได้ป่วยต่อเนื่องและเข้ารับการรักษาในวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๔ เวลา ๐๙.๕๑ นาฬิกา ก่อนวันที่จะเจ็บป่วยและเริ่มขาดงาน

ในช่วงที่ป่วยนั้นตนมีอาการแขนขาหมดเรี่ยวแรงและรับประทานอาหารไม่ได้ นอกจากนี้บางวันยังมีอาการคล้ายเป็นโรคอัมพฤกษ์ มือสั่น ซึ่งช่วงระยะเวลาที่ป่วยไม่มีภรรยาและครอบครัวคอยดูแล มิได้มีเจตนาที่จะขาดงาน ประกอบกับคิดว่าผู้บังคับบัญชามองในแง่ไม่ดีจึงทำให้เครียดปวดศีรษะเกือบทุกวัน

ก่อนที่ตนจะป่วยและขาดงานต่อเนื่องนั้น ตนถูกภรรยาทิ้งทำให้เสียใจ ครอบครัวแตกแยก ต้องรับภาระเลี้ยงดูบุตร ๓ คน มีหนี้สินมากมาย และมีปัญหาจากงาน จึงทำให้ดื่มสุราอย่างหนักจนมีอาการเจ็บป่วยและส่งผลกระทบต่อสุขภาพร่างกายอย่างรุนแรง และไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ ตนได้พยายามรักษาทางร่างกายตามคำสั่งแพทย์ โดยการรักษาทั้งยาสมุนไพรแผนโบราณและกายภาพบำบัด

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๒/๒๕๕๖ เมื่อวันอังคารที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ที่ประชุมพิจารณาแล้ว เห็นว่า คำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรถูกต้องและเหมาะสมกับความผิดแล้ว และเห็นว่าประเด็นอุทธรณ์ไม่มีน้ำหนักเพียงพอ มีมติยกอุทธรณ์ (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๑๗ - ๑๙/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๖)

๒๑. นาย ฐ. เจ้าพนักงานธุรการปฏิบัติงาน กลุ่มงานเผยแพร่ประชาสัมพันธ์และกิจกรรมสภาผู้แทนราษฎร สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้กระทำผิดวินัยกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า ๑๕ วัน คือ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ รวมจำนวน ๒๙ วัน โดยพยานหลักฐานที่นาย ฐ. นำมายื่นต่อคณะกรรมการสอบสวนว่าในช่วงเวลาดังกล่าวนาย ฐ. ป่วยเนื่องจากเป็นไข้หวัดใหญ่ คือ ไข้หวัดใหญ่ ซึ่งออกโดยคลินิกหมอ จ. โดยแพทย์หญิง จ. ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมเลขที่ ว. ๑๗๗๒๑ เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ที่ระบุว่านาย ฐ. เป็นไข้หวัดใหญ่ มีอาการอ่อนเพลีย ปวดศีรษะอย่างรุนแรง มีไข้สูง ปวดกล้ามเนื้อ เจ็บคอ มีอาการไอ ควรหยุดพักผ่อน ๒ สัปดาห์ ซึ่งจากการตรวจสอบข้อมูลในเวชระเบียนผู้ป่วยที่เข้ามารับการตรวจรักษาที่คลินิกหมอ จ. ไม่พบข้อมูลการเข้ารับการรักษาพยาบาลของนาย ฐ. รวมถึงการออกใบรับรองแพทย์ในช่วงเวลาดังกล่าวแต่อย่างใด ทำให้เชื่อได้ว่าใบรับรองแพทย์ดังกล่าวเป็นใบรับรองแพทย์ปลอม ดังนั้น การไม่มาปฏิบัติราชการของนาย ฐ. ในช่วงเวลาตั้งแต่วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓

รวมจำนวน ๒๙ วัน เป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลายาวเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามข้อ ๓ (๑๐) วรรคสอง ของกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ ประกอบกับข้อ ๗ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรมีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๒๕๑๙/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๕

นาย ธ. ได้อุทธรณ์ ดังนี้

๑. ขอยืนยันว่าในช่วงเวลาที่หยุดราชการไปนั้น ป่วยเป็นไข้หวัดจริง โดยขอให้ ก.ร. ตรวจสอบเวชระเบียนการรักษาพยาบาลได้ตามสถานพยาบาลต่าง ๆ (๔ แห่ง) เพื่อเป็นข้อมูลในการสอบสวนเพิ่มเติม

๒. ในระหว่างที่ป่วยอยู่นั้นนอกจากมีอาการป่วยเป็นไข้หวัดทั่วไปแล้ว ยังเกิดอาการตาข้างขวาอักเสบ บวม แดง ทำให้ตาข้างขวามองเห็นไม่ชัดเจน มีอาการเบลอมองสิ่งต่าง ๆ ไม่ชัดเจน ทำให้ในช่วงเวลานั้นใช้ชีวิตด้วยความยากลำบากมาก ส่วนตาข้างซ้ายของนาย ธ. บอดมองไม่เห็นตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ แล้ว ตนได้เข้ารับการรักษาดวงตาข้างซ้ายโดยแพทย์วินิจฉัยว่าเส้นเลือดฝอยแตกในดวงตาโดยได้รับการรักษาด้วยวิธีผ่าตัดโดยใช้เลเซอร์ทำให้ตาซ้ายมองไม่เห็น ซึ่งเมื่อตาข้างขวาอักเสบจึงทำให้ไม่สามารถปฏิบัติราชการได้ ขอให้มีการสอบสวนเพิ่มเติมโดยการตรวจสอบเวชระเบียนการรักษาดวงตาที่โรงพยาบาลบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๑ - ๒๕๔๔

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๖ ที่ประชุมพิจารณาแล้ว เห็นว่า การสั่งลงโทษถูกต้องและเหมาะสมกับความผิดแล้ว และเห็นว่าประเด็นอุทธรณ์ไม่มีน้ำหนักเพียงพอ มีมติยกอุทธรณ์ (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๒๙ - ๓๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๖)

๒๒. นาง อ. เจ้าพนักงานชวเลข ระดับปฏิบัติงาน กลุ่มงานชวเลข ๔ สำนักการงานการประชุมและชวเลข สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ได้กระทำผิดวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตามกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ก่อนลาออกจากราชการ ดังนี้

๑) ขาดราชการในวันที่ ๓, ๗, ๙ และ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ จำนวน ๔ วันทำการ โดยมีได้ยื่นใบลาต่อผู้บังคับบัญชาและมีได้มีการอนุญาตการลาตามระเบียบ ก.ร. ว่าด้วยการลาของข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๕ ถือเป็น การไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการและแบบธรรมเนียมของทางราชการ ตามข้อ ๒ (๓) และเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควร อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการโดยละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการตามข้อ ๒ (๗)

๒) ขาดราชการตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๖ และไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย เมื่อนับถึงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ เป็นระยะเวลาเกินกว่า ๑๕ วันแล้ว แม้จะปรากฏข้อเท็จจริงว่า นางอ. ได้มาสแกนลายนิ้วมือลงเวลามาปฏิบัติราชการในวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๖ และวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ แต่ปรากฏว่านางอ. มีได้อยู่ปฏิบัติงานทั้งที่อาคารรัฐสภา ๒ และอาคารสุขประพฤติ การมาสแกนลายนิ้วมือลงเวลามาปฏิบัติราชการแต่กลับไม่อยู่ปฏิบัติราชการ

พฤติการณ์ดังกล่าวจึงถือเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการเช่นกัน ทั้งนี้ การขาดราชการดังกล่าวน่าเชื่อได้ว่าเกิดจากการหลบหนีหนี้สิน ดังนั้น การไม่มาปฏิบัติราชการโดยมีสาเหตุมาจากการหลบหนีหนี้สินจึงถือเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควร และถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการตามข้อ ๖ (๓) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยฯ ๒๕๕๕

เลขาธิการวุฒิสภามีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการโดยไม่นำเหตุปรานีอื่นใดมาเป็นเหตุผลหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาที่ ๒๕๒๖/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๖

นาง อ. ได้อุทธรณ์ว่าการที่ตนขาดราชการในวันที่ ๓, ๗, ๘ และ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ จำนวน ๔ วันทำการ และตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๖ และไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย นาง อ. มิได้ตั้งใจจะหลบหนีหรือละทิ้งหน้าที่ราชการแต่เนื่องจากเกิดอาการแพ้ท้องมาก

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๑/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมพิจารณาแล้ว มีมติรับทราบรายงานการลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๗ วรรคหนึ่ง และเห็นว่าคำสั่งสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาที่ลงโทษไล่อาง อ. ออกจากราชการ ถูกต้องและเหมาะสมกับความผิดแล้ว โดยเห็นว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์เพื่อเปิดโอกาสให้มาชี้แจง และนำสืบพยานหลักฐานแก้ข้อกล่าวหา จำนวน ๒ ครั้ง แต่นาง อ. มิได้มาตามกำหนดนัด และมีได้ทำคำชี้แจงเป็นหนังสือยื่นต่อคณะกรรมการสอบสวนแต่อย่างใด ประกอบกับประเด็นที่อ้างว่าตนมีอาการแพ้ท้องมากนั้นเป็นข้อกล่าวอ้างที่เพิกยกขึ้นอ้างและไม่มีพยานหลักฐานใด ๆ มายืนยันอาการดังกล่าว ประเด็นอุทธรณ์จึงไม่มีน้ำหนักและเหตุผลเพียงพอให้รับฟังได้ จึงมีมติยกอุทธรณ์ (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๔ - ๖/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๗)

๒๓. นางสาว ธ. เจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน สังกัดกลุ่มงานบริหารทั่วไป สำนักงานกรมการ ๓ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ได้กระทำผิดวินัยตามกฎหมาย ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ดังนี้

๑) กรณีที่นางสาว ธ. ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ - วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๗ รวม ๒๓ วัน โดยไม่ได้รับอนุญาตการลาจากผู้บังคับบัญชา เนื่องจากตรวจสอบพบว่านางสาว ธ. มิได้มีอาการเจ็บป่วยตามที่กล่าวอ้างและเป็นผู้ทำใบรับรองแพทย์ปลอมยื่นประกอบการลาป่วย ถือได้ว่านางสาว ธ. ละทิ้งหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ - วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๗ และเมื่อการไม่มาปฏิบัติราชการเนื่องจากต้องการหลบหนีเจ้าหนี้ ถือเป็นเหตุผลส่วนตัวโดยแท้และยังไม่ใช่เหตุผลความจำเป็นถึงขนาดที่จะต้องกระทำผิดซึ่งจะนำมาเป็นข้อยกเว้นในการไม่มาปฏิบัติราชการ ดังนั้น กรณีดังกล่าวจึงถือได้ว่า นางสาว ธ. ละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควร และเป็นการกระทำผิดวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญตามกฎหมาย ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยกระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วตามข้อ ๒ (๑๒) และฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ตามข้อ ๓ (๑) อันเป็นความผิดวินัยอย่าง

ไม่ร้ายแรง และฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลาเกิดสืบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ตามข้อ ๖ (๓) อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

๒) กรณีที่นางสาว ธ. ไม่มาปฏิบัติราชการ ตั้งแต่วันที่ ๒๓ - ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๗ รวมจำนวน ๘ วัน โดยไม่ยื่นใบลาและไม่ได้รับอนุญาตการลาจากผู้บังคับบัญชาให้ถูกต้องตามระเบียบ ก.ร. ว่าด้วยการลาของข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นการกระทำผิดวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตามกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ และแบบธรรมเนียมของทางราชการ ตามข้อ ๒ (๓) และฐานไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการโดยละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการ ตามข้อ ๒ (๗) อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

เลขาธิการวุฒิสภามีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ที่ ๑๗๓๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗

นางสาว ธ. ได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการต่อ ก.ร. ตามมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกอบกับกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยผู้อุทธรณ์เห็นว่า ระดับโทษไล่ออกเป็นการลงโทษที่รุนแรงเกินไป เนื่องจากมีภาระที่ต้องรับผิดชอบ รวมทั้งไม่อาจไปสมัครงานที่อื่นได้ จึงขอให้ทบทวนระดับโทษและขอกลับเข้ารับราชการต่อไป

ในคราวประชุม อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ ครั้งที่ ๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ที่ประชุมได้พิจารณารายงานการสอบสวน คำสั่งลงโทษ และหนังสืออุทธรณ์แล้วมีความเห็น ดังนี้

๑) หนังสืออุทธรณ์เป็นอุทธรณ์ที่ต้อง ให้รับอุทธรณ์ไว้พิจารณา

๒) การสั่งลงโทษดำเนินการถูกต้องตามกฎหมาย และระดับโทษเหมาะสมกับความผิดแล้ว อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๑๔ ก (๑) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์

ทั้งนี้ อ.ก.ร. อุทธรณ์ฯ มีข้อสังเกตเพื่อประกอบการพิจารณาลงโทษทางวินัยกรณีต่อไปว่า หากมีกรณีกระทำผิดด้วยการปลอมเอกสารและนำไปใช้ก่อให้เกิดความเสียหายแล้ว นอกจากเป็นความผิดอาญาตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๖๔ แล้ว ยังเป็นการกระทำผิดวินัยฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๖ (๔) เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ด้วย

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๓/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ที่ประชุมได้พิจารณารายงานการสอบสวน คำสั่งลงโทษ หนังสืออุทธรณ์ และรายงานผลการพิจารณาของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ แล้ว มีความเห็น ดังนี้

๑) เห็นชอบรายงานการลงโทษ คำสั่งลงโทษถูกต้องและเหมาะสมกับความผิดแล้ว

๒) เห็นชอบรายงานผลการพิจารณาอุทธรณ์ของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์

๓) เห็นชอบกับข้อสังเกต เพื่อประกอบการพิจารณาลงโทษทางวินัยกรณีต่อไปว่า หากมีกรณีกระทำผิดด้วยการปลอมเอกสารและนำไปใช้ก่อให้เกิดความเสียหายแล้ว นอกจากเป็น

ความผิดอาญาตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๖๔ แล้ว ยังเป็นการกระทำผิดวินัยฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๖ (๔) เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ด้วย และให้ส่วนราชการสังกัดรัฐสภาถือปฏิบัติต่อไป

ก.ร. อาศัยอำนาจตามมาตรา ๘๗ มาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกอบกับกฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๑๗ ก.ร. รับทราบรายงานผลการพิจารณาของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์

(หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๓๐ - ๓๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๘)

กรณีที่ ๙ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ตามข้อ ๖ (๑)

๒๔. นาย ศ. นิตินทร ๕ กลุ่มงานคณะกรรมการชายแดนไทย สำนักกรรมการ ๒ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยมีพฤติการณ์ ดังนี้

๑) จงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ โดยนาย ศ. ได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการกลุ่มงานคณะกรรมการกิจการชายแดนไทย ให้ปฏิบัติหน้าที่และทำสัญญายืมเงินราชการเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของคณะกรรมการกิจการชายแดนไทย รวม ๓ ครั้ง และได้ทำสัญญายืมเงินราชการ รวม ๓ สัญญา ทั้งนี้ เมื่อครบกำหนดสัญญาการยืมเงินแล้ว ปรากฏว่า นาย ศ. มิได้ส่งหลักฐานการจ่ายและเงินเหลือจ่ายที่ยืมไปคืนสำนักการคลังและงบประมาณ ภายใน ๑๕ วัน นับจากวันที่กลับมาถึง ตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินจากคลัง การเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลัง พ.ศ. ๒๕๕๑ และมีได้ส่งคืนเงินเหลือจ่ายภายในวันทำการถัดจากวันเดินทางกลับมาถึงสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ตามระเบียบสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรว่าด้วยวินัยการคืนเงินยืม พ.ศ. ๒๕๔๙

๒) ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และกระทำการโดยอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการในการแสวงหาประโยชน์โดยนำเงินเหลือจ่ายไปใช้จ่ายส่วนตัว เป็นการกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง โดยเมื่อครบกำหนดสัญญาการยืมเงินทั้ง ๓ สัญญา ตามพฤติการณ์ดังกล่าวมาแล้วในข้อ ๑ นาย ศ. มิได้ส่งเงินเหลือจ่ายคืนสำนักการคลังและงบประมาณภายในกำหนดระยะเวลาตามระเบียบราชการปล่อยระยะเวลาในการส่งเงินเหลือจ่ายทั้ง ๓ สัญญา เกินกำหนดล่วงเลยเป็นเวลานาน และได้นำเงินเหลือจ่ายไปใช้จ่ายส่วนตัว จนถูกสำนักการคลังและงบประมาณหักเงินเดือนเพื่อชดใช้หนี้ตามสัญญาการยืมเงิน นอกจากนี้ในการยืมเงินครั้งที่ ๒ นาย ศ. ได้หลอกลวงกลุ่มงานการเงิน สำนักการคลังและงบประมาณ เพื่อให้ตนสามารถทำสัญญาการยืมเงินในครั้งที่ ๒ ได้ ทั้งที่ยังไม่ได้ส่งหลักฐานการจ่ายและเงินเหลือจ่ายชดใช้หนี้ตามสัญญาการยืมเงินทั้ง ๓ สัญญาในภายหลัง หากได้เป็นการลบล้างการกระทำผิดวินัยแต่อย่างใด

การกระทำความผิดดังกล่าวเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามข้อ ๓ (๓) วรรคหนึ่ง และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๓ (๒) วรรคสาม และข้อ ๓ (๑๗) วรรคสอง ของกฎ ก.ร. ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๗๖/๒๕๕๓ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ออกจากราชการ

นาย ศ. อุทธรณ์ว่า

๑. คำสั่งลงโทษไล่ออกไม่เหมาะสมและไม่เป็นธรรม เนื่องจากตนได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบอย่างเคร่งครัด

๒. ถูกกลั่นแกล้ง

๓. ได้เข้าแฉลงการณ์ต่อ อ.ก.ร. กฎหมายและระเบียบ สรุปลได้ว่า

ในการทำสัญญาเยี่ยมเงินตรองปฏิบัติราชการทุกครั้ง ตนไม่เคยไปติดต่อสำนักงานคลัง และงบประมาณ การรับเงินทุกครั้งจะรับพร้อมกับนางสาว ส. เจ้าพนักงานธุรการ กลุ่มงานเดียวกัน และนางสาว ส. เป็นผู้เก็บเงินตนถือเพียงเงินรับรองของประธานกรรมการ และค่าผ่านทางด่วน ตนไม่ได้นำเงินเหลือจ่ายไปใช้ส่วนตัว แต่ได้แจ้งเหตุขัดข้องให้ผู้บังคับบัญชาทราบด้วยวาจาแล้ว

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ที่ประชุมเห็นชอบกับการลงโทษของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เห็นว่าอุทธรณ์และแฉลงการณ์ของ นาย ศ. ไม่มีเหตุผลสนับสนุนเพียงพอ จึงให้ยกอุทธรณ์ และมีข้อสังเกตว่าการมอบหมายให้ข้าราชการรับผิดชอบเบิกจ่ายเงินที่นำไปใช้ในราชการ ควรพิจารณามอบหมายบุคคลที่มีความสามารถและมีระบบการควบคุมที่ดี (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๗๓ - ๗๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔)

๒๕. นางสาว ก. ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานการเงินและบัญชี ระดับชำนาญงาน กลุ่มงานการเงิน สำนักงานคลังและงบประมาณ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กรณีโอนเงินค่าบำรุงสมาชิกองค์การระหว่างประเทศ คือ สมาชิกสหภาพวิทยุกระจ่ายเสียงและวิทยุโทรทัศน์เอเชียแปซิฟิก (ABU) จำนวน ๓๔๒,๐๐๐ บาท สมาชิกสมัชชารัฐสภาอาเซียน (AIPA) จำนวน ๑,๐๘๓,๖๕๔ บาท และสมาชิกสหภาพรัฐสภา (IPU) จำนวน ๑,๔๘๒,๐๐๐ บาท ล่าช้าโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร นำเงินยืมราชการที่เบิกมาแต่ละรายการไปใช้โดยผิดวัตถุประสงค์และปราศจากอำนาจตามกฎหมาย และนำเงินยืมราชการไปหรือนำไปใช้เพื่อแสวงหาประโยชน์แก่ตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบด้วยกฎหมายอันเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ และไม่ปฏิบัติตามแบบธรรมเนียมของทางราชการ ตามข้อ ๒ (๓) ประกอบข้อ ๕ ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ตามข้อ ๖ (๑) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ประกอบหนังสือ ก.ร. ที่ ๒๘/๒๕๓๗ (ว ๘) ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๓๗ ซึ่งให้นามติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการผู้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งควรลงโทษไล่ออก แม้จะได้นำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนก็ไม่ใช่เหตุผลหย่อนโทษลงเป็นปลดออก ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออก ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๑๕๘๔/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๐

นางสาว ก. อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ขอให้ทบทวนฐานความผิดเป็นความผิดวินัยอย่างไม่มีร้ายแรง และหากเห็นว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงก็ขอให้ลงโทษในสถานเบาที่สุดเป็นปลดออก โดยมูลเหตุที่ทำให้ผู้อุทธรณ์ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยครั้งนี้ เกิดขึ้นจากบุคคลภายนอกกระทำความผิดกฎหมายด้วยการขโมยเงินยืมราชการเพื่อชำระค่าบำรุงสมาชิกสหภาพวิฤกษ์กระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์เอเชียแปซิฟิก (ABU) แต่คณะกรรมการสอบสวนก็มีได้ให้ความสำคัญในประเด็นนี้เท่าที่ควร แม้ว่าผู้อุทธรณ์จะมีความบกพร่องที่มิได้ใช้ความระมัดระวังในการเก็บรักษาเงินทำให้เงินยืมราชการต้องสูญหายไป แต่ผู้อุทธรณ์ก็ได้มีเจตนาจ่ายเงินไปหมุนเวียนหาประโยชน์ใด ๆ การกระทำดังกล่าวเป็นความรู้เท่าไม่ถึงการณ์และไม่ใช้ความระมัดระวังในการปฏิบัติหน้าที่เยี่ยงเจ้าหน้าที่การเงินและวิญญูชนพึงปฏิบัติ แต่การกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์กระทำการทุจริตเป็นการกล่าวหาที่รุนแรงเกินไป และผู้อุทธรณ์ไม่เคยได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับระเบียบการเบิกจ่าย การเงิน การคลัง ในประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งแต่อย่างใด

อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เห็นว่าการดำเนินการทางวินัยของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเป็นไปโดยชอบแล้ว และพฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำความผิดวินัยตามที่ลงโทษ และการลงโทษไล่ออกเป็นสถานโทษที่เหมาะสมแล้ว จึงเห็นว่าอุทธรณ์ฟังไม่ขึ้นและมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ และรับทราบรายงานการลงโทษ

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๓/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๑ ที่ประชุมพิจารณาแล้ว เห็นชอบด้วยกับความเห็นของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ โดยเห็นว่าอุทธรณ์ฟังไม่ขึ้นและมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ และรับทราบรายงานการลงโทษ และมีข้อสังเกตให้ส่วนราชการสังกัดรัฐสภากำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินในส่วนราชการสังกัดรัฐสภาให้ผู้บังคับบัญชาควบคุมดูแลการปฏิบัติอย่างเคร่งครัดเพื่อมิให้มีช่องทางการทุจริตในการเบิกจ่ายเงินอีก (หนังสือ ก.ร. ที่ ๒๒/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๑)

๒๖. นาย ส. ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตำแหน่งที่ปรึกษาด้านกฎหมาย (นิติกรทรงคุณวุฒิ) สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยผู้อุทธรณ์ดำเนินการบริหารกิจการสโมสรรัฐสภาในฐานะประธานกรรมการสโมสรรัฐสภาและผู้จัดการสโมสรรัฐสภา ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยไม่มีอำนาจ และต่อมาเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้มีคำสั่งแต่งตั้งผู้อุทธรณ์เป็นรองประธานกรรมการจัดสร้างวัตถุมงคล (หลวงพ่อทวด) ซึ่งคณะกรรมการจัดสร้างฯ ได้มีมติเห็นชอบให้มีการยืมเงินสโมสรรัฐสภาเพื่อนำไปจัดสร้างวัตถุมงคลในนามของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร จำนวน ๓,๔๕๐,๕๗๘ บาท และได้มีบันทึกขออนุมัติยืมเงินสโมสรรัฐสภาเพื่อนำไปจัดสร้างวัตถุมงคล (หลวงพ่อทวด) ถึงเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๗ (ที่ถูกตั้งคือ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๗) และเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้ลงนามอนุมัติให้มีการยืมเงินสโมสรรัฐสภา และคณะกรรมการสโมสรรัฐสภาซึ่งผู้อุทธรณ์เป็นประธานกรรมการสโมสรและผู้จัดการสโมสรรัฐสภา ก็ได้นำเรื่องเสนอต่อที่ประชุมและมีการอนุมัติให้มีการยืมเงินในวันเดียวกัน การกระทำของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำที่เอื้อประโยชน์ให้แก่เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรและสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยไม่มีอำนาจและไม่มีความหมายใดรองรับให้นำเงินของสโมสรรัฐสภาไปให้สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรยืมได้ เป็นผลให้สโมสรรัฐสภาได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงเนื่องจากหากนำเงินจำนวนดังกล่าวไปฝากธนาคารก็จะมีสิทธิได้รับ

ดอกเบี้ยเงินฝากตอบแทน และสโมสรรัฐสภาที่ไม่สามารถนำเงินจำนวนดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ในการบริหารกิจการของสโมสรรัฐสภาได้ ทั้งสโมสรรัฐสภายังต้องได้รับความเสียหายเพิ่มเติมเพื่อติดตามเงินจำนวนดังกล่าวคืนอีกด้วย นอกจากนี้ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ยังต้องผูกพันหาเงินมาชดใช้ให้กับสโมสรรัฐสภาในจำนวนที่เหลือนดังกล่าว ประกอบกับสถานะของผู้อุทธรณ์เป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านกฎหมายและปฏิบัติงานด้านกฎหมายมาเป็นระยะเวลานาน ย่อมต้องทราบเป็นอย่างดีว่าการยืมเงินดังกล่าวเป็นการกระทำโดยมิชอบและไม่มีกฎหมายใดรองรับ ดังนั้น การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ และไม่ปฏิบัติตามแบบธรรมเนียมของทางราชการ และเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ราชการ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และสโมสรรัฐสภา และเป็นการกระทำหรือละเว้นการกระทำอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามข้อ ๒ (๒) และ (๓) และข้อ ๖ (๑) และ (๗) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ มีคำสั่งลงโทษไล่ออก ตามคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๑๐๗/๒๕๕๙ เรื่อง ลงโทษไล่ออก ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙

นาย ส. อุทธรณ์ คำสั่งลงโทษดังกล่าวโดยเห็นว่า การดำเนินการสอบสวนเป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เช่น ไม่ได้อธิบายข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยชอบ ไม่รวบรวมและรับฟังพยานหลักฐานให้ครบถ้วนโดยไม่สอบสวนพยานบุคคลที่สามารถให้ข้อมูลในประเด็นสำคัญซึ่งผู้ถูกกล่าวหาได้อ้างเป็นพยานไว้แล้ว กรรมการสอบสวนที่ถูกคัดค้านยังคงทำหน้าที่สอบสวน เป็นต้น และเห็นว่าสโมสรรัฐสภาเป็นกิจการที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสโมสรรัฐสภาที่ถูกกล่าวหาเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย การบริหารกิจการสโมสรรัฐสภาของผู้อุทธรณ์เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายและเป็นไปตามแนวทางและแบบธรรมเนียมในการปฏิบัติงานของสโมสรรัฐสภาที่เคยปฏิบัติมา เป็นการกระทำการโดยสุจริต เปิดเผย ไม่เป็นการเอื้อประโยชน์แก่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง โดยผู้อุทธรณ์มิได้มีพฤติการณ์หรือการกระทำอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อกล่าวหา

อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์มีความบกพร่องหลายประการ เช่น การดำเนินการเกี่ยวกับการคัดค้านกรรมการสอบสวน การงดสอบพยานบุคคล ประกอบกับพยานหลักฐานตามสำนวนการสอบสวนยังฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดวินัยตามที่ถูกลงโทษแต่อย่างใด จึงเห็นว่าอุทธรณ์ฟังขึ้น เห็นควรให้ยกโทษแก่ผู้อุทธรณ์และให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการตามเดิม ส่วนคำขออื่นให้สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรรับไปดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่มีกฎหมายกำหนดต่อไป

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๑/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๖๑ ที่ประชุมพิจารณาแล้ว ที่ประชุมเสียงข้างมากไม่เห็นชอบด้วยกับความเห็นของ อ.ก.ร. อุทธรณ์และร้องทุกข์ โดยเห็นว่า

๑. การคัดค้านประธานกรรมการสอบสวนของผู้อุทธรณ์ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยผู้อุทธรณ์ทราบเหตุที่จะ

คัดค้านประธานกรรมการสอบสวนอยู่ก่อนที่จะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอยู่แล้วแต่ไม่คัดค้านภายในกำหนดระยะเวลา ดังนั้น การสอบสวนจึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

๒. ถึงแม้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จะสิ้นสุดลง แต่ข้อบังคับสโมสรรัฐสภาที่ยังคงมีผลใช้บังคับอยู่ และไม่ว่าข้อบังคับสโมสรรัฐสภาจะยังคงมีผลใช้บังคับอยู่ตามความเห็นข้างต้นหรือจะสิ้นผลบังคับใช้ตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนก็ตาม เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรก็ไม่มีอำนาจและหน้าที่ในการบริหารกิจการสโมสรรัฐสภาแต่อย่างใด ทั้งนี้ เพราะเป็นอำนาจและหน้าที่ของประธานรัฐสภา

๓. สโมสรรัฐสภาไม่ใช่ส่วนราชการภายในสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรไม่มีอำนาจบริหารกิจการสโมสรรัฐสภา และไม่มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสโมสรรัฐสภา

๔. พฤติการณ์ภายหลังเมื่อมีพระบรมราชโองการแต่งตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗ และมีพระบรมราชโองการแต่งตั้งประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๗ แล้ว ปรากฏว่าไม่มีการรายงานผลการแต่งตั้งคณะกรรมการสโมสรรัฐสภาให้ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติทราบทันที แต่คณะกรรมการสโมสรรัฐสภากลับมีมติอนุมัติให้สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรยืมเงินเมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๗ และมีการรายงานกิจการดำเนินงานของคณะกรรมการสโมสรรัฐสภาให้ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติทราบในวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๘ ประกอบกับสถานะของผู้อุทธรณ์ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานกรรมการสโมสรรัฐสภา และเป็นรองประธานกรรมการจัดสร้างวัตถุมงคล (หลวงพ่อทวด) จึงเห็นได้ว่า ผู้อุทธรณ์มีพฤติการณ์กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ และไม่ปฏิบัติตามแบบธรรมเนียมของทางราชการ และเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ราชการ และเป็นการกระทำหรือละเว้นการกระทำอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามข้อ ๒ (๒) และ (๓) และข้อ ๖ (๑) และ (๗) ของกฎ ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ตามคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๑๐๗/๒๕๕๙ เรื่อง ลงโทษไล่ออก ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙

ดังนั้น ก.ร. จึงมีมติเห็นชอบด้วยกับคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๑๐๗/๒๕๕๙ เรื่อง ลงโทษไล่ออก ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เห็นควรยกอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ และรับทราบรายงานการลงโทษดังกล่าว (ตามหนังสือ ก.ร. ที่ ๑๑/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑)

กรณีที่ ๑๐ ฐานไม่กระทำการอันได้ชื่อว่าประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๖ (๔)

๒๗. นาย ว. พนักงานขับรถยนต์โดยสาร, นาย บ, นาย ป. , นาย ช. พนักงานขับรถยนต์ ได้กระทำความผิดวินัย กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ นาฬิกา ลูกจ้างประจำทั้งสี่รายได้ร่วมกันเล่นการพนันโดยวิธีทายภาพหน้าเต้าปูปลา ภายในที่ทำการกลุ่มยานพาหนะสำนักงานคลังและงบประมาณ และถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจากสถานีตำรวจนครบาลบางซื่อจับกุมดำเนินคดี พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลแขวงดุสิต ซึ่งศาลได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ ๗๐๒/๒๕๕๒ ว่าทั้งสี่รายมีความผิดตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. ๒๔๗๘ และตามประมวลกฎหมายอาญา ปรับคนละ ๑,๐๐๐ บาท ฐานร่วมกันเล่นการพนันโดยวิธีทายภาพ อันเป็นการพนัน

ที่ระบุไว้ในบัญชี ก อันดับ ๑๖ ท้ายพระราชบัญญัติการพนันฯ พนันเอาเงินและทรัพย์สินกันโดยไม่มีพระราชกฤษฎีกาอนุญาต ซึ่งเป็นการพนันประเภทที่กฎหมายห้ามขาด สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้สอบสวนพิจารณาแล้ว เห็นว่า พฤติกรรมของลูกจ้างประจำทั้งสี่ราย เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามข้อ ๔๖ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรมีคำสั่งลงโทษปลดลูกจ้างประจำทั้ง ๔ ราย ออกจากราชการ ตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๒๑๔๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๒

ลูกจ้างประจำทั้ง ๔ ราย อุทธรณ์ว่า

๑. ผู้อุทธรณ์ทั้ง ๔ ราย ได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความอดทนอดกลั้น ความรับผิดชอบ และความเอาใจใส่ต่องานที่ได้รับมอบหมายตลอดมา ไม่เคยได้รับโทษทางวินัยมาก่อน และทุกคนเคยได้รับการเลื่อนเงินเดือนขั้นพิเศษ ไม่เคยทราบมาก่อนว่าการเล่นการพนัน โดยวิธีโยนทายภาพเป็นการพนันที่ระบุไว้ในบัญชี ก อันดับ ๑๖ พุทธศักราช ๒๕๓๘

๒. ในวันเกิดเหตุได้มีตำรวจนอกเครื่องแบบเข้ามาแสดงตนจับกุมผู้อุทธรณ์ทั้ง ๔ ราย โดยไม่มีหมายจับ โดยบอกให้ไปเสียค่าปรับที่สถานีตำรวจนครบาลบางซื่อ ก็ยุติเรื่อง เนื่องจากเป็นความผิดเล็กน้อย เมื่อถึงสถานีตำรวจเจ้าหน้าที่ตำรวจให้ลงชื่อในกระดาษที่ไม่มีข้อความ แต่เมื่อได้ลงชื่อแล้วเจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวทุกคนเข้าห้องขัง จึงได้ขอประกันออกมาในวันรุ่งขึ้นและเดินทางไปพบเจ้าหน้าที่ตำรวจกับพนักงานอัยการเพื่อฟ้องด้วยวาจาต่อศาลแขวงดุสิต ซึ่งศาลได้พิพากษาปรับคนละ ๑,๐๐๐ บาท และเป็นอัตราโทษในความผิดลหุโทษ

๓. ผู้อุทธรณ์ทั้ง ๔ ราย เห็นว่าในมติคณะรัฐมนตรีที่กำหนดให้ควรวางโทษถึงปลดออก หรือไล่ออกจากราชการแก่ข้าราชการที่เล่นการพนันประเภทที่กฎหมายห้ามขาด ซึ่งนำมาใช้กับลูกจ้างประจำของส่วนราชการโดยอนุโลมด้วยนั้น มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวใช้ข้อความว่า “ควรวางโทษ” มิใช่ข้อความ “ต้องลงโทษ”

ในคราวประชุม ก.ร. ครั้งที่ ๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๒ ที่ประชุมพิจารณาการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวแล้ว เห็นว่า เนื่องจากลูกจ้างประจำทั้ง ๔ ราย เป็นลูกจ้างประจำของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ได้รับค่าจ้างจากเงินงบประมาณรายจ่าย ซึ่งตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ ข้อ ๔ กำหนดว่า “ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับแก่ลูกจ้างประจำของส่วนราชการที่ได้รับค่าจ้างจากเงินงบประมาณรายจ่าย” ดังนั้น การดำเนินการทางวินัย การสั่งลงโทษ ตลอดจนการพิจารณาอุทธรณ์จึงอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ที่กระทรวงการคลังกำหนดไว้ เมื่อมีหนังสือกระทรวงการคลังกำหนดให้นำมติคณะรัฐมนตรีที่กำหนดหลักเกณฑ์การลงโทษข้าราชการผู้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงมาใช้ในการกำหนดโทษลูกจ้างประจำผู้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งมติคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๕๐๕/ว ๑๒๓ ลงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ประกอบกับ หนังสือกรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ น.ว. ๒๐๘/๒๔๙๖ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๔๙๖ ระบุแนวทางการลงโทษข้าราชการที่เล่นการพนันประเภทที่กฎหมายห้ามขาด เห็นควรวางโทษถึงปลดออกจากราชการ ดังนั้น การดำเนินการทางวินัย และการพิจารณาลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ทั้ง ๔ ราย ออกจากราชการ จึงถูกต้องแล้ว

ตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวข้างต้นที่ใช้ข้อความ “ควรวางโทษถึงปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ” การที่ผู้บังคับบัญชาจะใช้ดุลพินิจในการลดโทษให้แก่ผู้กระทำผิดได้ถึงสถานโทษใดนั้น ก็ควรจะต้องอยู่ภายในขอบเขตระดับของความผิดที่ได้กระทำด้วย เมื่อความผิดที่ปรากฏในกรณีนี้เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งสถานโทษของความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่จะลงโทษ คือ ไล่ออกหรือปลดออก การพิจารณาลดโทษให้แก่ผู้กระทำผิดจึงไม่ควรลดโทษให้ต่ำกว่าปลดออก ดังนั้น คำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรที่ลงโทษปลดลูกจ้างประจำทั้ง ๔ ราย ออกจากราชการจึงเป็นการพิจารณาลงโทษผู้กระทำผิดตามสถานโทษที่เหมาะสมกับความผิดที่ได้กระทำและเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับแนวทางการลงโทษของฝ่ายบริหารแล้ว

ดังนั้น ก.ร. จึงเห็นว่าคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการถูกต้องเหมาะสมกับความผิดแล้ว และมีมติให้ยกอุทธรณ์ ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ ข้อ ๖๔ วรรคสอง ที่กำหนดว่า “การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงการคลังกำหนด” ประกอบกับ หนังสือกระทรวงการคลังที่ กค ๐๕๒๗.๖/ว ๕๐ เรื่อง การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ของลูกจ้างประจำ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๑ ข้อ ๕.๑ ที่กำหนดว่า “ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษถูกต้องและเหมาะสมกับความผิดแล้ว ให้มีมติยกอุทธรณ์” (หนังสือมติ ก.ร. ที่ ๙๑ - ๙๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๒)

บรรณานุกรม

หนังสือ

วรเจตน์ ภาคีรัตน์. (๒๕๕๔). *กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง*. ครั้งที่ ๒ : สถาบันพระปกเกล้า.
สำนักงาน ก.พ. (๒๕๕๓). *คู่มือการดำเนินการทางวินัย*. กรุงเทพฯ : กลุ่มโรงพิมพ์ สำนักงาน ก.พ..

วิทยานิพนธ์

สุนิตา คงมั่น. *ความไม่สอดคล้องในกระบวนการรายงานการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการพลเรือน
กับการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.)*.
วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ๒๕๕๖. น. ๓๕.

ราชกิจจานุเบกษา

กฎ ก.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗. (๒๕๕๗, ๒๒ ตุลาคม).
ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๗๓ ก.

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔. (๒๕๕๔, ๑๑ พฤษภาคม). *ราชกิจจานุเบกษา*,
เล่ม ๑๒๘ ตอนที่ ๓๔ ก, หน้า ๘.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม. *อุทธรณ์*. สืบค้นเมื่อ ๑ เมษายน ๒๕๖๓, จาก
<http://www.mspc.ocsc.go.th>